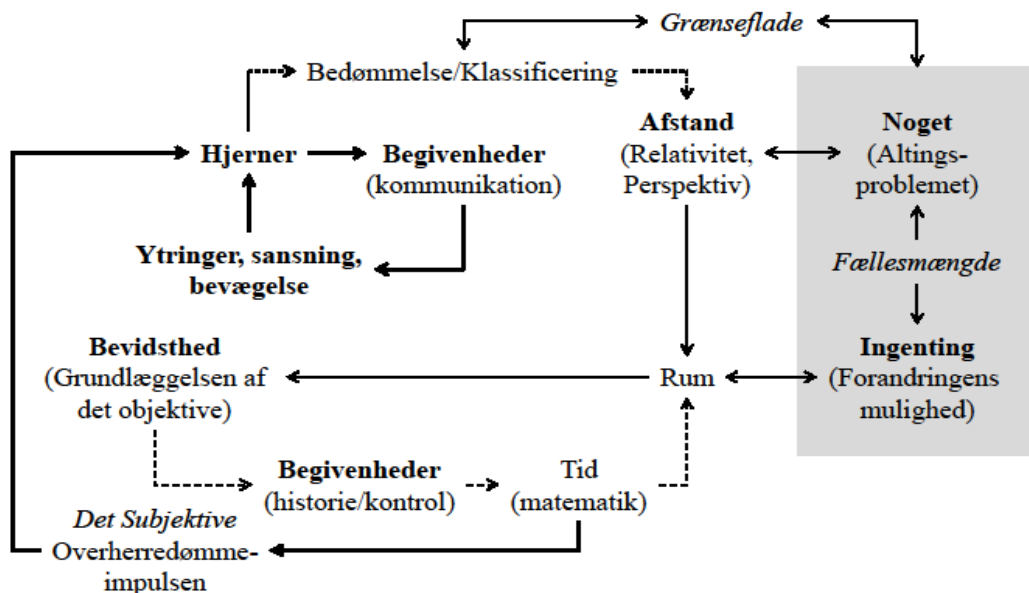

Menneskehedens historie

Menneskehedens historie kan reduceres til menneskehedens tilbliven, forstået som ophøret af den form, der gik forud for mennesket, og som ophørte som en konsekvens af mennesket. Som sådan er menneskehedens historie et skel og ikke, som hidtil antaget, mennesket i tiden. Menneskehedens historie er uden for tid og foregår på sin vis slet ikke. Når først en art, her mennesket, har konsolideret sig, er den biologi, der kom før, en fortabt abstraktion uden virkelighed. Den nye art forandrer sig ikke, før den, om dette måtte ske, følger i sin forgængers spor og opløses. *En art har ingen tid, for arter forandrer sig ikke.* De er blot, indtil de forsvinder. Således er en arts historie kun historien om selve tilblivelsen. En tilblivelse, der er akut og punktlig, som en grænse eller som et skel. Menneskehedens historie bliver, i det lys, beretningen om biologiens grundlæggende natur og de særlige faktorer, som, i menneskets tilfælde, betingede den forudgående forms transformation til menneske, og som sådan lagde grunden til menneskehedens historie, forstået som artens tilsynekomst ud af intet.

Dyret, der troede, det var menneske

Spørgsmålet vedrørende menneskehedens historie synes ikke at have nogen plads i en fremadskridende civilisations dagsorden. Hvorfor skulle vi da også beskæftige os med noget så trivielt? Enhver ved jo, at rummet og tiden er gensidigt forbundet, og at konsekvensen af en sådan forbindelse er: Historie. Menneskehedens historie adskiller sig ikke fra det historiske princip og må således siges at være underlagt de samme grundlæggende regler, som gælder for alt andet i universet, at tiderne skifter, og at disse skiftende tider kan observeres som aldrig eller som den ene generations afløsning af den anden, eller blot som stjernehimlens vandring. Der er ingen grund til at tage begrebet historie op til revision. Vi kan opdage nye sider af vores fortid, men vi kan ikke omfortolke betingelserne for det forgangne og for den realitet, at vores drømme og vores nu altid er på vej til at blive historie, i glemsel eller ære. Vi kan derfor slå fast, at det er med god grund, at ingen stiller sig spørgsmålet: "Hvad er menneskehedens historie?". Det synes afklaret. Menneskehedens historie er den, vi kender fra historiebøger, fra slægtninges overleveringer, fra sange, digte og andre fortællinger. "Menneskehedens historie" er de ord, vi bruger, når vi inkluderer alle de mennesker, der, siden det første menneske erkendte sig selv som menneske, har levet menneskeliv, og som fortæller, hvordan disse liv levedes. En revision af historiebegrebet ligger ikke lige for, hverken i faget selv eller hos lægmand. Tværtimod er det som om, at de begivenheder, der er på vej til at blive historie, får stadigt større opmærksomhed endnu hurtigere end før, og at den gamle idé om tiden og rummet og historien bare bliver stærkere og stærkere. Historie, forstået som tid i rum, er for alvor på vej til at konsolidere sin status som det eneste sande og videnskabeligt forsvarlige bud på historie, og dermed også som menneskehedens mest dominerende bud på sin egen historie. Men er det ikke således, at den samme historie netop har lært os, at når et enkelt synspunkt, et dominerende perspektiv, udtager patent på et begreb, her "historie", så kan den tid være kommet, hvor vi bør vågne af vanedøsen og spørge os selv, om vi er parate til at afgive retten til at afsige sande domme om tiden og rummet til netop denne, den ene herskende idé, som i sagens natur også er den idé, der har mødt mindst modstand hos dem, der har mest brug for netop rumtidsfortolkningen af historie, magthaverne blandt menneskene. Vi skal huske, at ethvert fyrtårn i denne fortolknings dunkle forgangen altid kan finde vej til tjeneste hos vores aktuelle herskere inden for ethvert felt og enhver disciplin, og at dette er, hvad der sker i historien, som vi lader den fortælle og har fortalt den siden den første dag. Det må derfor alligevel, og på trods af vores tøven, være såvel passende som på sin plads, at vi undersøger nærmere, om den hævdvundne tradition for historie som

forandringens vogter og drivkraft lader sig ryste ved nærmere eftersyn, og om en egentlig revision af begrebet i den forbindelse måtte vise sig påtvunget. Der er altid proportionalitet imellem forestillingen om historie som den neutrale opremsning af tilstedefundne begivenheder i verdensrummet og magtens konstituering i nuet. Dette holder vi os for øje, som vi sætter i gang med at undersøge, om det, der ligner et instinktivt dyrs historie om sit eget overherredømme, nu også stemmer overens med dette dyrs egentlige væren i verden. Skulle historien vise sig at være korrekt, må vi konstatere, at dyret, der troede, det var menneske, vitterligt var menneske, og at der er forskel imellem dyret og mennesket. Skulle menneskehedens historie vise sig at være noget andet end hidtil antaget, ja, så kunne det være, at dyret har ført sig selv bag lyset med det formål at kunne tro om sig selv, at det er menneske.

Det evolutionære princips usandsynlighed

Den mest afgørende motor i historiens idé ankom med forestillingen om evolution. Arternes oprindelse skal findes i et stamtræ, hvis forgreninger er identiske med historiens tilsyneladende fremadskriden, og som led for led fortæller, hvorledes biologien altid nedarver de egenskaber, der synes bedst egnede til overlevelse under en given omstændighed. Hovedargumentet for hypotesen er, at de, som lever, overlevede, medens de, som uddøde, døde. Det er naturligvis vanskeligt at tale imod evolutionens grundlæggende principper: Det er næsten umuligt at forestille sig svagelige organismer uden kraft eller evne til at overleve i et fjendtligt miljø præget af ekstreme temperaturer, vind, regn, sne, is, ild og flydende væsker i enorme mængder, på jorden. Vi ved simpelthen, at det liv, der leves igennem biologiske enheder, til enhver tid er det liv, der med størst sandsynlighed overlevede den forudgående generation af samme biologiske type. Det, vi ikke ved, og som er vanskeligere at afgøre, er, hvordan den første af enhver forudgående generation opstår³. Så længe vi kigger på vores afkom, og det kigger på os, er der ingen problemer med at forestille sig, hvorledes arveegenskaber overføres igennem rumtid.

---

³ Denne uvidenhed har familieskab med vores manglende evne til at forestille os det før-bevidstlige, der med nødvendighed må være bevidsthedens grund. Menneskehedens historie kan som sådan siges at udtrykke sig i såvel forholdet imellem det før-artslige og artens tilsynskomst, i det rent biologiske, og i forholdet med det før-bevidstlige og bevidsthedens tilsynskomst, i det rent sjælelige. Begge a priori tilstande og begge overgange beskriver dog en og samme funktionalitet: Individets artslige potentiale, eller individet som underlagt det artslige kald.

Det er først, når vi spejder efter arternes oprindelse, at det afgørende problem opstår: Hvorledes bliver en art til en art? Hvordan bliver kimen i den enkelte organisme til kimen i en hel art? Og hvornår erstattes kimen af det, vi i dag kender som fuldt udviklede dna-streng og færdige genetiske profiler, som kimens iboende potentiale maksimalt udfoldet? Selvom evolutionsteorien alene forholder sig til arter, hvis afkom er i stand til, i stadigt stigende grad, at reproducere sig selv på en sådan måde, at reproduktionen er udtryk for de bedst egnede, forbliver det uafklaret, om idéen om arter i det hele taget lader sig realisere i praksis: Hvorledes bliver en til mange, hvorledes overtager de bedst egnede hele flokkens arvmasse uden at snuble undervejs? Evolutionsteorien er teorien om progressivitet blandt biologiske ensartetheder, der over tid, og tilnærmelsesvist synkront, forandrer sig fra en type til en anden, fordi de mest hensigtsmæssige i blandt individerne vil have en tendens til at producere afkom med en større overlevelseschance end deres mindre hensigtsmæssige med-individer. Det er dette princip, dets charmerende og intuitivt forførende væsen uanfægtet, vi ønsker at betvivle og erstatte med et, i vores øjne, mere sammenhængende alternativ, som på sin vis er forudsætningen for at begribe vores forståelse af menneskehedens historie.

Lad os antage, at en given art altid lader sig tiltrække af farven rød, og at det er denne arts evne til at finde farven rød, der betinger artens overlevelse. For alle medlemmer af arten gælder, at de føler sig tiltrukket af rødt, og at de har evnen til at finde rødt. Ifølge evolutionsteorien vil der være visse medlemmer af arten, som er bedre til at finde rød end andre. Hvis disse særligt dygtige medlemmer også er dygtige til at formere sig, vil arten over tid komme til udelukkende at bestå af medlemmer, der har de oprindeligt dygtiges arvmasse, af den simple grund, at det er dem, der har størst mulig chance for at overleve. Som anført ovenfor, er der dog et afgørende spørgsmål, som ikke besvares af denne dynamik, nemlig spørgsmålet om sandsynligheden for, at den oprindelige art, ved egen kraft, er i stand til at reproducere sig selv i et billede, der ikke er identisk med det oprindelige? Det er måske rigtigt, at de stærke individer inden for en hvilken som helst race dominerer og tiltager sig forrang i de reproduktive systemer, men *dominans er ikke nødvendigvis identisk med evnen til, helt fundamentalt, at ændre en given arts form og væsen*. Skulle dette, i menneskets tilfælde, være sandt, ville mennesket *ikke* være

den abe, det ifølge evolutionens skematik nedstammer fra. Kan vi mennesker virkelig, i kraft af os selv som de bedst egnede, have re-designet en hel race?⁴ Det, vi leder efter som alternativ til en sådan lidet plausibel påstand, er ikke guddommelig indgriben, men en anden tankeform, der på en gang rummer idéen om den biologiske transformations mulighed og muligheden for, at det er biologiens forhold til omverden, i højere grad end til sig selv, der betinger og afgør transformationens realitet. Sandsynligheden for, at der er noget i hele en given arts interaktionsform med omverden, der kan medføre dramatiske forandringer i artens form og væren, er langt større end sandsynligheden for, at noget specifikt i en enkelt eller nogle få individer i en given art over tid vil specificere alle artens medlemmer. En art er kendetegnet ved, at individerne har identiske træk. Netop dette sandsynliggør, at forandringer i en art opstår interaktivt og springer fra omverden mod arten, ikke omvendt. Det er, når noget i verden kobler sig med noget i artens identiske individer, at *hele* arter transformeres, ikke, som evolutionsteorien postulerer, når noget i et enkelt individ søges overført til hele arten. Det er altså med baggrund i en forskydning af perspektivet på evolutionen, vi skal finde begyndelsen på menneskehedens historie. Vi accepterer ikke postulatet om en reformistisk overgang fra en abe til en abe med finmotorisk bevidsthed som udgangspunkt for vores undersøgelser, men antager i stedet, at der, i interaktionen imellem den art, der gik forud for mennesket og denne arts omverden, indtraf en begivenhed, hvis konsekvens blev det dyr, der har sprog og kalder sig menneske. Som sådan ser vi ikke menneskehedens historie som knyttet til en tidslig bevægelse, som et udtryk for udvikling eller som degeneration. For os er menneskehedens historie, og i øvrigt enhver biologisk arts historie, betegnelsen for den statiske situation, hvor en art i sin helhed ikke længere er sig selv og derfor med nødvendighed må være blevet noget andet. Dette er, i vores optik, den eneste værenspraksis, der med rette kan kaldes historie. Det er kun i den situation, at en begivenhed kan siges at være indtruffet, der har det historiske karakter og væsen: Der er indtruffet en forandring fra et til noget andet, hvis konsekvens er relaterende. Opsummeret: Arter udvikler sig ikke. En art er en art. Der kan ikke forekomme individuelle modifikationer. Hvis en art skal forandre sig fra en art til en anden, skal forandringen ske kollektivt. Det er denne kollektive transformation, vi betegner "historie" og kun den. Enhver anden brug af

---

⁴ I et tidsligt evolutionært perspektiv er det måske, måske ikke, muligt at transformere en abe til et menneske, men uanset ligheden i arvemasse, ser det unægtelig noget vanskeligere ud, hvis man stiller en abe og et menneske ved siden af hinanden og påstår, at de er identiske med den ene forskel, at den ene har reproduceret sig selv anderledes end den anden. Det samme ville gælde, hvis vi tog en sommerfugl og dennes evolutionære oprindelighed op til sammenligning, osv.

begrebet falder uden for begrebets domæne og er, som vores undersøgelser vil vise, alene bevidsthedens værk. Det er i biologiens interaktive og gensidigt tiltrækkende møde med fænomenologiens mulighedsfelt, at verdensforandringen som grænseoverskridelse indtræder. Dette er den faktiske evolutions princip og mest sandsynlige væsen. Tænk blot på den hast, hvormed frøet bliver til blomst, eller regndråben falder og splintres, eller afkommet vokser til og føder sine egne. Hvorfor skulle det evolutionæres grundlæggende princip stå i modsætning til sådanne almindeligheder (det biologiskes transformation uden forsinkelse) i verden?

Indledende bemærkninger til skematiseringen af ”menneskehedens historie”

Det vedlagte skema skal forstås som en disposition for dette tekstafsnit. Med afmonteringen af sandsynligheden for det evolutionære princip i dets oprindelige betydning, har vi lagt grunden til en alternativ indgang til menneskehedens historie, nemlig denne, at der, som forudsætning for et evolutionært princip manifestation, skal indtræde gensidigt bekræftende betingelser på henholdsvis det biologiske og det fænomenologiske værensplan. En sådan tilgang har den praktiske betydning, at koblingspunktet imellem art og ydre fænomen er betinget af artens grundlæggende, biologiske kontrol- og aktivitetssystemer, eller overlevelseshdrifter, normalt kategoriseret som ”instinkter” eller ”primære hjernefunktioner”. Transformationen fra en art til en anden sker via det instinktive i arterne, og det er således der, en skematisering må starte. Instinktet er den formelle betingelse for evolution, og som sådan også for historiens realisering som arternes transformation. I skemaet er dette niveau angivet som en sløjfe, der forbinder **”Hjerner”**, **”Begivenheder”** og **”Ytringer, sansning, bevægelse”**. Dette er enhver biologisk organismes mest fundamentale værensniveau og kendetegnes ved fraværet af bevidsthed. Her er tale om en fænomenologisk, ikke-kategoriseret og uafgrænset ”væren inden i verden som verden” i traditionel filosofisk forstand. Blot bemærkes det, at ”hjerner” er anført i flertal som en indikation af, at subjektivitet, forstået som individets udskillelse fra arten, ikke eksisterer meningsfuldt i det instinktive. Her er blot væren som art i den verden, hvor denne art er en del af verden. Det næste niveau, som angiver koblingspunktet, eller *grænsefladen*, imellem det instinktive og væren som aktivitet uden for det instinktive, i form af **Noget** og **Ingenting**, er anført som **”Bedømmelse/Klassificering”**. Med dette menes, at det er instinktets organisering af ind- og udflydende signalværdier, der, med synkroniseringens samstemmende kraft,

orienterer sig mod verdens organisering af sig selv og gør sig til genstand for det rumliges krav om relativitet, indeholdt i begreberne **Afstand** og **Rum**. Interaktionen imellem det instinktives organisering af signalværdier, og signalværdiernes organisering af sig selv, er det punkt, hvor biologien flyder sammen med sin værens betingelse og åbner sig for den eventuelle transformations mulighed, i menneskets tilfælde udtrykt ved skemaets tredje sløjfe, bevidsthedsløjfen. Her forstås **Bevidsthed** som **Grundlæggelsen af det objektive**, der betinger det **Historisk tidslige**, hvis natur kun kan udtrykke sig igennem det **Subjektive**, der, i modsætning til instinktiv væren, med nødvendighed må udskille sig fra sin art og blive individ, først og fremmest og i komplementær modsætning til kroppen, forstået som artens grund. Skemaet har altså tre hovedsløjfer, eller dele: En del, der beskriver *instinktets virkemåde*, en del, der beskriver *biologiens kobling til det fænomenologiske* og en del, der beskriver, hvorledes denne kobling, i menneskets tilfælde, *transformerer en art til en anden igennem hjernens potentiale for bevidsthed*, og hvorledes denne transformation effektivt, med komplementariteten som portvagt, forhindrer tilbageløb til instinktiv væren. De to kategorier bevidsthed og instinkt (gældende for mennesket alene) er altid gensidigt udelukkende dele af selve det værensforshold, der udtrykker sig tydeligst og med størst klarhed igennem det fænomenologiskes artsliggørelse af biologiens individer.

Instinktets grundlæggende funktioner

Som tidligere påvist giver det ingen eller ringe mening at spørge til det enkelte individs selvstændige, evolutionære proces. At forstå et individ er at forstå arten som helhed, hvorfor der aldrig kan blive tale om en undersøgelse af hjernen som sådan, og dennes funktionsmåde, men altid om en undersøgelse af ”hjerner” i flertal og de interaktionsformer, der kommer til udtryk i kollektivet af funktionaliteter. Hjernen er det sted i dyrets krop, der koordinerer dyrets kommunikation, internt og eksternt. Hjernen registrerer visse impulser, der opstår som en konsekvens af interne koblinger eller kontakt med det eksterne. Som sådan kan hjernen siges at være koordinator af de impulser, der er til stede i den givne krop. Dette er hjernens funktion, at koordinere jævnfør et sæt af medfødte regler. Det spørgsmål, der altid følger konstateringen af det enkelte individs indplacering i verden som instinktiv funktionalitet, er spørgsmålet vedrørende individets praktiske indlejring i omverden som part af denne omverden: Hvorledes etableres det funktionelle forhold

imellem omverden som mulighedsbetingelse for individet og omvendt, for individet som mulighedsbetingelse for omverden? I den traditionelle empiriske forstand, herunder også de øvrige intuitivt baserede tolkningsformer, besvares dette spørgsmål med den perfekte overensstemmelse imellem sansefortolkning af omverdens konstitution og omverden i sig selv. Der opstår dog en kommunikativ kortslutning i et sådant scenarium, et slags sansemotorisk paradoks, når artens individer skal synkronisere sig som artsfæller, idet uoverensstemmelsen imellem de enkelte individers værensoplevelse per definition udelukker muligheden for, at individerne identificerer sig som tilhørende et kollektiv af nær-identiske enheder. Selv på det instinktive niveau er værensoplevelsen i sin universelle totalitet så forskellig fra individ til individ, at der, om det empirisk-intuitive tages til indtægt for verdenskonstruktionen, *altid* vil være tale om vidt forskellige og helt uafhængige verdener, hvis virkning ikke i deres udgangspunkt kan anerkende nogen abstraktion af begrebet om art eller artsfællesskab, end ikke på det helt fundamentale niveau, det instinktive⁵. Drivkraften bag arten som et selvproklameret kollektiv af bevidstløse dyr skal findes i hjernernes produktion af en helt anden og mere logisk dynamik, her gående under betegnelsen ”begivenheder”.

Begivenhedsproduktion som medie for kommunikation

Det, vi siger, er altså, at det enkelte individs perspektiv på værensoplevelsen er unika, der ikke kan forenes med noget andet individs værensoplevelse på en sådan måde, at individerne per refleks identificerer sig som tilhørende den samme art. Når dyr i alle afskygninger, og alle andre biologiske organismer med dem, på den ene eller den anden måde, søger selskab blandt artsfæller, er det *ikke*, fordi de genkender sig selv i den anden ved hjælp af en eller flere sanser, ej heller fordi en del af instinktet er dedikeret til en sådan genkendelse. Biologiske enheder organiserer sig i arter, hvis kendetegn er produktionen af begivenheder, der giver netop denne eller hin art sine specifikke kendetegn, og som i øvrigt er enhver arts fænomenologiske grundlag, artens kommunikative praksis i alle dennes konkrete og abstrakte betydninger. En begivenhed er det, ud fra hvilket min verden formes, således at

---

⁵ Det bemærkes, at denne udlægning af subjektivitets-filosofien ikke anerkender idéen om subjekternes adskilte verdener forstået som absolut sandfærdige indre-repræsentationer, men alene har til formål at afklare verden udenfor som fraværet af fællesmængder, der i sig selv gør artslig identifikation tiltrækkende og mulig. At et individ genetisk eller socialt opdrages til at forstå verden på en bestemt måde, der tilsyneladende afgør et artsligt tilhørsforhold, er en mytologi, der undviger spørgsmålet om det ensrettende udefrakommendes nødvendighed i en transformativ proces med det artslige som sit produkt.

den kan blive din. Når jeg producerer en begivenhed, bliver jeg til i kraft af begivenheden forstået som et tilbud til andre, der er som jeg. Individet bliver til en art i kraft af begivenheder, ikke i kraft af ensartethed. Ensartetheden i artens fysik ville være uden betydning, var det ikke for de begivenheder, der binder individerne sammen i en art. Hver enkelt art sine begivenheder. Det er ikke individernes ensartethed, der afgør en arts konstitution, men dette at individerne i kraft af deres ensartethed producerer begivenheder med et særligt kommunikativt potentiale, der konstituerer arten.

En begivenhed skal altså forstås som ”det, hvorom der kommunikerer”, i en kontekst, hvor ”kommunikation” er det, der binder identiske biologiske enheder sammen i et kollektiv, en art, og hvor det, der kommunikeres om, produceres af individerne med det formål at stille kommunikationsgenstande til rådighed for det artslikes princip som det fænomenologisk primære. Som sådan bærer begivenhederne det artslikes natur i sig, idet begivenhederne demonstrerer, på hvilket grundlag forholdet imellem art og individ udfolder sig, nemlig som et forhold, der alene bestemmes af arten. Det er arten, der kommunikerer igennem de begivenheder, individet producerer, ikke som den direkte kommunikerende, men fordi artens tilstedeværelse som fænomen forudsættes af det kommunikative i individets produktion af begivenheder. Verdensorganiseringen er ikke en viljeshandling udført af den enkelte, men den enkeltes mulighedsbetingelse, der, som mulighedsbetingelse, er indlejret i det artslikes princip. Når vi producerer begivenheder, konstituerer vi os som art, ikke som individer. I det øjeblik et individ orienterer sig mod noget andet end sig selv, ophører det med at være individ for sig selv og bliver i stedet netop denne arts udtryk, som det forefindes i alle denne arts individer. At producere begivenheder er at blive til, men det er også at ophøre med at være.

Ytringen

Det er igennem produktionen af begivenheder, at individet danner *sin* karakter. Karakteren indgår, som alt andet værende, i begivenhedshorisonten og tilhører, som kommunikation, arten. Først når verdensorganiseringen har fundet sted som et udtryk for hjernens arbejde, etableres karakteren igennem sansning, bevægelse og ytringer. For sansning, bevægelse og ytringer gælder, at de følger af individets negation, *det andet*, der producerer en verden, hvori individet indgår på en sådan måde, at individet kan siges at tilhøre netop denne art. Sansningen er orienteringen om, det er navigationspotentialet, og det er positioneringen i forholdet til det andet,

som betinger det sansendes form og placering. Sansningen er neutral og har som kendetegn det artslige, som binder de individer sammen, der sanser på netop denne måde, og som derfor kan siges at komme fra hin og denne særlige type af produktion af begivenheder. Hvis vi kan se i mørke, tilhører vi en af de arter, der har denne egenskab. Bevægelse er sekundær til sansning, men spiller en identisk rolle i individets repræsentation af arten. Bevægelse er den mest præcise beskrivelse af begivenhedshorisont og verdensorganisering. Den måde, hvorpå vi bevæger os, fortæller intet om os og alt om den verden, vi påvirker og omskriver med vores flygtighed relativt til absolut tilstand. Vores bevægelse er artens bevægelse. Det er igennem individets bevægelse, at arten finder sig selv som faktisk form i fysisk forstand i det fysiske, i verden. Vores ytringer er artens udråb. Ytringen er den mindst effektive form for kommunikation. *Ytringer udfoldes på en frekvens, hvis båndbredde aldrig overstiger den konkrete ytring.* Der er ikke den ekstra plads på frekvensen, som ville gøre et flervejsflow af informationer til den kommunikative praksis, som forudsættes i produktionen og udvekslingen af begivenheder, og som ligger indlejret i sansning og bevægelse. Ytringer kan kun gå en vej og har derfor *altid* karakter af domme. Selvom det ikke blev nævnt tidligere, bør det understreges, at også sansning og bevægelse tilhører ytringens princip. Enhver faktor i begivenhedsproduktionens instinktive cyklus kan siges at have ytringens karakter; om det er sansningens uforløste omfortolkning forstået som feedbackloops på partikelniveau, om det er bevægelsernes universelle vokabularisering af det rumligt relationelle, eller om det er lydenes puffen og skubben i luftens massivitet, det gør ingen forskel for ytringens natur som det dømmende og det, hvis domme har endegyldighedens og den absolutte irreversibilitets karakter. Enhver forestilling om revisionens mulighed er et falsum. En domfældelse er altid endelig. Således gælder det for enhver ytring i det instinktive.

Ytringens afledte funktion: Domfældelsen og dennes betydnings for enhver tings position og form

For enhver ting, levende eller død, gælder, at tingens ytring er tingens forklaring. For den døde ting er selve tingens tilstedeværelse den altforklarende ytring. Dette at være, som en sansende bevægelse (dette er den døde tings natur), der er modtagelig for udefrakommende impulser, indeholder den sproglige ytring, ”jeg er”, med alle dennes implikationer om værested og natur i øvrigt. Ingen døde ting ville kunne eksistere, var det ikke for negationen af deres ytring, dommen, der siger:

”Betingelsen for min ytring er verdensytringen om mine egenskaber som det, der ikke er verden, og som sådan det, verden ikke kan være foruden, som verden”. Det er i denne ”statiske” dialektik, at fysikken finder sig selv som passivt udbalanceret væren, som en følgevirkning af enhver domfældelses gensidighed i verdensforholdet. Om verden siger stenen: ”Du er det, som jeg ikke er, og hvis topologi afgøres af mig på en sådan måde, at jeg kan være stenen”. Om stenen siger verden: ”Du er det, som jeg ikke er, og hvis topologi afgøres af mig på en sådan måde, at jeg kan være verden”. Det er denne gensidighed, der tilkendes af enhver ytring forstået som domfældelse. Dommen er en vægtet beskrivelse, der altid tilgodeser selve ytringen. Dommens genstand betinger ytringen og dermed dommen. Det er forholdet imellem ytringen, forstået som gensidigheden imellem domfældelse og verdensorganisering, der vedrører arternes historie, og formernes ikke-evolutionære og ahistoriske overgange. Der er aldrig tale om nogen kamp imellem arterne eller individerne på arternes vegne, idet ethvert domssæt er artsspecifikt, og ikke kan applikeres uden for sit artsspecifikke domæne.

Skulle man mene, at vi indtræder i verden med en forudgiven viden om verden, som antydning i genetikken og af kroppen som forfædrene aktualiseret, altså arvelæren, og ikke mindst i blandt de, der henfalder til idéernes genskin, tingene som de er i sig selv, fakticitet, udkast og tilstedeværen, må man, som den logiske konsekvens af sit synspunkt, også være af den overbevisning, at ingen udskillelse fra verden er nødvendig, og at den fænomenologiske standard, med denne grundlæggende sammensmeltethed af altinget, er sat som gældende grundlag for enhver forekomst, for væren per se. Om dette synspunkt er gyldigt, er også op til andre at afgøre, blot bemærkes at det, i hypotesens ånd, må antages, at *enhver væren i verden, som er betinget af en forudgiven viden om verden, i absolut forstand udelukker den relaterende udskillelse fra verden, som er enhver værens forudgiven.*

Individernes ytringer om verden er betinget af individernes jomfruelige indtræden i verden. Individerne kopieres så at sige igennem hinanden. Hvert individ står alene i støvet og træffer afgørelse om hvert støvkorns klasse i form af domme, hvorved verden sættes⁶. Det er ikke individet, der bærer arven, det er støvet, og således bliver ytringerne og dommene, jomfruelige som de er, det jomfrueliges domme

---

⁶ Denne ståen alenehed tilnærmer sig det eksistentielle uden at blive det eksistentielle. Det historiske perspektiv, der betinger det eksistentielle ensomhed, forudsætter netop den *fordgivne* indsigt i arvefølgens frihedsløfte, som *ikke* er inkluderet i vores opfattelse af individernes absolut jomfruelige indtræden i verden som artslike.

over det allerede dømte, over et tugthus, hvor hver en sten, hvert et gitter og fangerne, alle som en, er arven, det oprindeliges aktualitet. Det samme gælder solen, vandet og dets glitrende grønne, plantehavet. Terminologien er uden betydning. *Individet indtræder i arten igennem sine domme, fordi dommene fældes over arten som udtrykt igennem det dømte, verden.* Som sådan bliver domfældelsen den aktivitet, der i sig selv knytter individet til arten igennem betingelserne for domfældelsens mulighed, artens egenart. Det gælder for enhver art, levende eller død, at den udtrykker sig igennem det domfældelsernes mulighedsfelt, der stilles til rådighed for de individer, der, ved at kaste netop de domme, tilføjer sig til netop den art og bliver til sig, som tilhørende den art, igennem denne tilføjelse. For hver art gælder desuden, at artens egenart, det ikke individuelle, der udtrykker sig igennem genstandene for individernes domme, har en grænseflade, det formmæssige, massivets indre brud. Grænsefladen positionerer sig som det aspekt af det artslige, der bedst beskrives med begrebet topologi. Topologi bliver her en sammenskrivning af ”afstand”, forstået som relativitet og perspektiv, og afstands følgevirkning, ”rummet”, forstået som enhver forandrings fænomenologiske mulighedsbetingelse.

Topologiens formation og betydning for det objektives konstitution

Domfældelsernes gensidighed og deres organisering af dommenes genstande, hvis forudgåenhed og aktualitet *altid* udtrykker artens trans-individuelle overnatur, har aldrig til formål at dømme i almindelig retsmæssig og moralsk forstand, men udføres alene med den hensigt at formulere en ekstern topologi, en geografi, en verden, hvis symbolske funktion er tilgængelighed. Vi siger om hinanden, der er ingen forskel på os. Vi er i bogstaveligste forstand ens, blot er den tilgængelighed, der stilles os til rådighed igennem vores domme, uens, og det er denne uensartethed, vi, i respons til artens grænseflade, gør til en forskellighed, hvis form overleveres til den næste kopi og så videre. Tilgængeligheden kan identificeres som den afstand, der følger af klassificering. Når to genstande afgøres i hinandens forhold i stedet for blot at blive opfattet som verden, perspektiveres de som et resultatet af dommen, og de udskilles fra hinanden, og med udskillelsen følger etableringen af gensidigt betingende positioner, altså det relative. Således følger af domfældelse de relative positioner, der er enhver erfaret verdens første betingelse. Vi forstår den

verden som et topologisk landskab af prioriteter, hvis fremhævelser, nedsænkninger og marginaliseringer *er* verden, som den ønsker at blive dømt, for verden er i denne forstand arten først og fremmest, og dens genstande det, som stilles til rådighed for de dømmende individer, der søger art. Om domfældelse siger vi: Enhver ytring er en dom. Domme er svaret på verdens kalden på form og som sådan både indgangen til værensbetingelsen for denne arts verden og til verdenspraksis i form af et, for denne arts individer, *tilgængeliggjort* rum, forstået som relative positioner udskilt af domme.

Det instinktive væsen navigerer verden, som var verden det direkte resultat af instinktets dom over verden. Selve verden ubetydeliggøres i denne ligning, for det er netop ikke det egentlige, det som ligger til grund for instinktvæsenets væren i verden og verdens væren i det hele taget, der giver dynamisk funktionalitet til det værende i sin erfarede totalitet, men alene dette, at *forholdet imellem den domsudsigende og det dømte manifesterer sig som perspektiverede relationer i form af rumlighed og bevægelsesmulighed*. Det er bevægelsens relativitetsbetingelse, der ophæver instinktet som blot instinkt. Dyret er sin verden. Intet rum er for dyret påkrævet, for dets vakuum, altets negative position i dyrets skikkelse, forudsætter kun instinktets primære loop, det forsimplede forhold imellem artsfæller, begivenhedernes produktion og de deraf følgende ytringer, forstået som rent kommunikative udsagn, hvis domsværdier er underkastet vakuum-positionens passive neutralitet. *Dette er tingens væren*. For det dyr, hvis artslighed er selve dyrets natur, bliver dommene til konstruktionen af domæner, det artsliges repræsentation medieret af dommenes topologier. Når det er tilfældet, vil der, som vi viste i det ovenstående, med uafværgelighed etableres relativiteter med deraf følgende rumlighed, således at topologiernes repræsentative funktion kan omsættes i den frie (og fra vakuummet ophævede) bevægelses mulighed. Det forudsætter absolut enslighed i artens hjernearbejde og kan kun komme til udtryk, når dette er tilfældet. Enslighed er her *bevidsthed*, som det kendes fra menneskearten. Det er bevidsthedens trans-individuelle enslighed, der besvarer det artsliges kald og omgør verden til en gummi-model, hvis skiftende konturer udtrykker artens statistiske arbejde med begivenheder, ytringer og domme.

Bevidstheden dannes ikke retrospektivt, dens tilstedeværelse er forudsætningen for bruddet med det instinktives primære loop, blot er dens funktionalitet indlejret i den kausalitet, eller dialektik, der er knyttet til det kritiske punkt, hvor summen af domfældelser bliver til det fælles verdensrum, mennesket definerer som sin begivenhed. Det bevidste tilbageføres ikke til det primære, instinktive loop, men bliver

sit eget artsinstinkt i en slags sekundært loop, hvor bevidsthedens tilstedeværelse, som artens repræsentation og varetager i individet, fravrister begivenhederne deres oprindeligdom som det ytringsmotiverende resultat af individernes produktive kraft, og i stedet indsætter dem som monumenter over artens domfældelser i et forvrænget, begivenhedsmættet dybdeperspektiv, hvis eneste udsagn er det udsagn, der endegyldigt fravrister instinktet sit domæne, rumfraværets ikke-tid, og i stedet *indsætter tid som relaterende kontrolfunktion for dommenes topologi*. Det er ikke længere forholdet imellem dyret og begivenheden som dyrets definition, der afgør værensvæsenet, nu er det alene topologiens interne relationer forstået som historie, der sætter begivenhedernes rangordning.

Bevidstheden er historieløs, for den er det, som er identisk på tværs af artens individer og generationerne. Der er intet i det primære loop, der kræver det tidslige som kontrolfunktion eller værenslegitimering. Det er alene arten, der, som selvrepræsentativ, må løsrive sig fra vakuum ved at etablere den førsteårsag til sin egen kausalitet og teleologi, der er forudsætningen for at kunne udtrykke sig som det overherredømmende, og dette noget bliver den historiske tid og, som en bivirkning af dette, matematikken (uendelighed som tælling og tælling som topologisk domsymbolik). Det er således tydeligt for enhver, at den art, hvis tids- og historieløse kendetegn er bevidsthed, kun kan blive bevidst om sin bevidsthed igennem den transformation, der følger af kollektive bølger af domfældelser og disses konsekvenser, og at verdensrummet, de opløste topologiers massiv, bliver den forudsætning for vakuums opløsning, der, qua relativitet og afstand, giver bevidstheden tiden og med tiden det objektive, der flytter begivenheden fra individet og ud i de relative positioners tidslige rum.

Bevidstheden kan i den forstand siges at være "det objektive", som mulighedsbetingelser tredimensionel topologi og, med dette, tiden som den organisatoriske funktionalitet, hvis linearitet underkaster det instinktives non-lineære ikke-tidslighed. Bevidsthedens overherredømme er ikke et udtryk for formåen i konjunktion med fysikken, men for dens omsætning af domfældelse til et potentiale for objektivitet. Ligesom sommerfuglen omsætter puppen til sit farverige vingefang, således *omsætter bevidstheden instinktets lukkede loop til hele universet, til det objektive som en funktionel beskrivelse af væren*.

Menneskehedens historie

Menneskehedens historie er ikke indlejret i det historiske, i tidsligheden. Det historiske er bevidsthedens objektivisering af dommenes topologi udtrykt igennem tidslighedens kausalitetspotentiale og dettes overherredømmefunktion i forhold til det primære loops instinktive. Menneskehedens historie er altid forholdet imellem domme som rene ytringer og deres applikation som ”genstandenes mulige systematik”, for det domfældende i det topologiske format. Eftersom ytringen ikke har topologiens karakter, og topologiens karakter ikke kan tilbageføres (reduceres) til nogen ytring, må det antages, at såvel ytringen, her i dommens form, som det relativiserede rum, den objektiviserede topologi, kan fortolkes som to gensidigt udelukkende aspekter af den fænomenologiske grænseflade, der konstituerer arten (en given art), og hvis grund betinger, og med nødvendighed fremtvinger, det historiske aspekt af menneskeheden, vi reducerer til transformationen fra det primære loop til objektivitetens tilsynekomst som begivenhed. Det virkelighedsproducerende må forstås som et *tegn* på eller et *kald* fra mulighedens eksistens som mulighed overhovedet. Dette er fænomenologi, kaldet fra muligheden for muligheden af væren. Dette *kald* realiserer sig igennem det topologiskes tilsynekomst og bliver til det objektive, altså bevidsthed i den menneskelige forstand.

For at topologien skal kunne få eksistens, må den ophæves til et absolut, et hele, hvorfra noget kan udgå. Dette er topologiens grundlæggende natur, at den, som det flerdimensionelt, irreversibelt domsligt afgjorte, er et, i sig selv, afgjort noget, der som repræsentation kan siges at være alle tings mulighed, et alting. Dommens konsekvens bliver, i denne fortolkning, det virkeliges etablering forstået som et endeligt alting, hvis natur altid spejler domfældelsens natur. Her forbliver verden instinktets verden, verden som det absoluttes uforanderlighed. For det instinktive er ingen forandring mulig, idet instinktets verden er komplet og således ude af stand til at imødekomme selv den mest banale forandrings uafviselige krav om et indlejret ekspansionspotentiale. Af dette kan udledes forskellen imellem det instinktives ytring og ytringen i det historiske perspektiv, nemlig at ytringen i det instinktive forbliver sin genstand, *medens ytringen i det historiske omformer sin genstand med megalomanisk henblik på ytringen som objekt for det historiske*. Det er i overgangen fra dommen som irreversibilitet til dommen som mobilitet, og omvendt, at menneskeheden får sin historie.

Først i det rumlige, i relativiteternes konkret afstandsbedømmende produktion, opstår muligheden for at ophæve altings endelighed og erstatte det med det eneste

mulige alternativ, det som ikke kan identificeres som endeligt, det fænomenologiske ”ingenting”, der, i modsætning til alting, *er* forandring, idet ingenting som fænomen er alle tings mulighed uden dog at være alle disse ting. Forandring bliver her enhver doms mulige og *midlertidige* tilsynekomst som et topologisk aftryk, et topologisk objekt, hvis undsigelse af dommen som en altingslig og afgjort irreversibilitet betinger den ”adskillelsens objektivitet”, der netop er identisk med bevidsthed. Hvis, og kun hvis, noget kan udskilles fra noget andet, og denne udskillelse i sig selv begribes som forandring, kan *ingenting* siges at være til stede som et fænomenologisk grundlag, og kun hvis dette grundlag er til stede som en del af en fællesmængde, der også i sig selv har *alting*, kan *det objektive* etableres som udtryk for en tidlig historicitet, hvis forhold til det primære loops ikke-tidslige og ikke-rumlige afsluttedhed i sig selv er den egentlige og eneste historie.

Det er det primære loop, instinktet, og de irreversible dommes endelighed, der ligger til grund for det fænomenologiske kald, hvis artslige natur trækker dyret ind i sig og anviser objektivitetens mulighed som en følgevirkning af forholdet imellem alting og ingenting (forstået som to tilstande, hvis gensidigt udelukkende naturer definerer værensformen som en vekselvirkning eller overgang: det egentligt historiske), og med dette transformationen til den art, der bliver historisk.

For mennesket gælder, at *dets historie alene er overgangen fra alting til ingenting, fra alle tings absolutte og uforanderlige afgjorthed i form af irreversible domme til ingentings absolutte foranderlighed i form af alle tings uforløste sandsynlighed med rumtiden som katalysator for bevægelse uden begrænsning i nogen dimension*. Det er denne overgang, vi her kalder ”menneskeheds historie”. Fordelen ved denne tilgang er, at den overkommer det paradoks, der i den almindelige fortolkning opstår, når vi spørger: Hvorledes adskiller mennesket sig fra de andre dyr? Som anført er mennesket blot det dyr, hvis artslighed er en fænomenologisk grund, der angiveligt og i det mindste ifølge arten selv, skulle give den visse, særlige fordele i det absolut endelige. Således forbliver mennesket, som alle andre ting, det historieløse, blot med den forskel, at det, der skiller netop denne ting ud fra de andre ting, i deres fælles og endeligt afgjorte formfuldendhed, er, at den om sig selv mener, at den har en historie.

Det anføres som slutbemærkning, at der til enhver art hører en fænomenologisk grund, som definerer netop denne art. Det fænomenologiske går forud for individet. Det er ikke summen af individer, der definerer en art, men den fænomenologi, hvortil individet knytter sig. Ingen fænomenologi kan have forrang for en anden.

Efterskrift til historien

Bevidsthed er det, for hvilket det gælder, at det, som den eneste egenskab ved mennesket, er det samme i ethvert menneske, der nogensinde har eksisteret, eksisterer og vil eksistere. Det er dette, at der overhovedet er en egenskab, der er absolut identisk i sin funktion på tværs af individerne og uden hensyntagen til tiden og historien, der adskiller mennesker fra det, som ikke er mennesker. Dette er bevidsthed.

Det spørgsmål, som bør besvares snarest og med størst mulig præcision, kan formuleres som følger: ”Hvorledes skal det filosofiske grundlag for en almenmenneskelig pædagogik med global rækkevidde se ud, og hvordan kan man med sikkerhed siges at have forhindret, at et sådant filosofisk grundlag kan antage totalitære former?” Når netop dette spørgsmål tiltrækker sig filosofiens opmærksomhed, skyldes det naturligvis, at det bliver stadigt mere vanskeligt at anerkende de aktuelle forsøg på at bedre verden, som dagens religioner, videnskaber, politikker og øvrige af denne familie formulerer, producerer og implementerer. Der ligger, i menneskets arbejde og dets former, indlejret en vis sløv repetition, der præsenterer sig som cirkulære processer, hvis skin nok kan siges at forhindre sig selv, men hvis motivation har gentagelsens karakter. De unge vil om et sådant postulat sige, at det tilhører en gammel mand, den gamle, at de unge ikke har gennemløbet cirkler nok til endnu at vide, at der er tale om gentagelser, og at dette fremstår som den menneskelige natur, som den faktisk er.

”Hvad menes der med gentagelser, og hvorledes kan vi vide, at et sådant udsagn har sandhedsværdi?” Med gentagelser menes der en konstatering af bevidstheden som en stationær funktion i et tidsligt perspektiv, altså dette, at bevidsthedens funktionsmåde er uforandret fra bevidsthedens tilvejekomst og til nu. Det er ikke de konkrete handlinger, der er identiske, men dette, at de indlejres i tiden og rummet af den samme bevidsthedsform. Vi skal ikke spørge, hvornår bevidstheden som en egenskab ved mennesket tog form, dette spørgsmål er uden mening og har ikke noget svar. Vi kan alene vide, at bevidstheden opstod, og med rimelighed, i lyset af bevidstheden i den historiske tid, antage, at bevidsthed fra sin opstandelse har været uforandret. Det samme princip gør sig gældende i det enkelte individ, hvor bevidstheden også opstår spontant og ophører spontant, heller ikke her gives der

mulighed for tidslige og rumlige positioneringer. Dette er ikke med holistiske fantasier, blot søger vi på enklest mulige vis at gøre os fortrolige med gentagelsens princip i den menneskelige handlen, ned igennem generationerne, ned igennem rumtiden, som vi har kortlagt den. Pudsigt er det alligevel, at dette kendetegn ved bevidstheden, det spontane i dens tilsynekomst og dens ophør, for så vidt gælder i både den store tid og individets lille tid. Dette, at bevidsthedens tilgang til verden ikke kan stadfæstes, og dette, at mennesket, som det husker sig selv længst muligt tilbage, fundamentalt set har været det samme, giver os grund til med overbevisning at tro, at det, der ved første øjekast ligner generationsbetinget inert, sløvhed og dovenskab, er en ufravigelig underkastelse af det, som på en gang er og er uden erkendelse af sig selv som netop dette, gentagelsens vogter, eller rettere det, som simpelthen er det samme hver gang: Bevidsthed. At sige, at historien gentager sig, er således ikke, ifølge dette princip, aldeles korrekt, tværtimod, det er den samme historie, der fortsætter uden ophør, den er ens, fra generation til generation, det er ikke rummets og tingenes forandringer, der tæller i denne sammenhæng, her er det kun bevidstheden, forstået som en statisk fortolker, der har vores interesse. Vi ser alle sammen det samme, vi erfarer det samme i den forstand, at det, vi ser og erfarer igennem, det, som tilføjer mening til og kontrol over det sete og det erfarede, er bevidstheden som en egenskab ved mennesket i sin fysiske helhed. Der er altså ingen forskel på din bevidsthed og min bevidsthed, ej heller ville der kunne konstateres nogen forskel imellem en nutidig bevidsthed og en bevidsthed fra præhistorisk tid. Det er det vanskelige ved denne fortolkning, at erkende at den andens perception rent faktisk er betinget af det samme apparatur som ens eget. Jeg taler om *min* bevidsthed og mener med dette min alene, udsagnet underlægger sig ikke din og alle andres bevidstheder. En del af bevidsthedens natur er dette, individualiseringens princip. Det er bevidsthedens rå styrke i dens selvopfattelse, at den tror sig adskilt fra andre i form og funktion, men det er også dens svaghed, når erkendelse er det afgørende kriterium for succes. Erkendelsen utilgængeliggøres, når bevidstheden om sig selv tror, at den er den første og den eneste, en sådan tilgang giver verdensgangen et skær af unika, hver levet tidsalder et indbygget, selvforstærket postulat om at have været noget særligt, adskilt fra og usammenlignelig med andre tidsalder. Det skaber historicitet. Historien er per definition progressiv. Noget må skride fremad, tiden må være faktisk, rummet eksistere, for at retrospektivitet lader sig udrulle. Hvorledes skulle jeg kunne indplacere mig selv i tingene, var det ikke for den isolerede bevidsthed, der fra sit udsigtstårn kan skue tidernes gang som relativ til sin egen position? Når vi siger om historien, at den gentager sig, mener vi det ikke. Vores funktionsmåde tillader os ikke at lægge historien i

lag og undersøge, om lagene nu også er ensartede. Det, vi mener, er, at der ikke er nogen historie overhovedet, at tiden står stille, ja, at tiden slet ikke er der, og at det er den stilstand, af bevidstheden omformet og igangsat som noget tumultarisk fremadskridende, der får tingene og deres bevægelser til at antage gentagelsens form. Når vi siger, at vi vil bryde historiens cirkel, bryde ud af det skæbnebestemte ved menneskelivet, ved vi kun alt for godt, at det ikke lader sig gøre. Det er ikke menneskelivet, der skal omformes, det er ikke tingenes gang, hvis kurs skal have et skub. Det ville blot være krusninger på overfladen. Det ville være religion eller politik, det ville være filosofi eller videnskab, eller alle disse i et sammensurium. Det er netop disse vægtige institutioners begrundelse, at de kan tilføre stilstanden en fernis af bevægelse, som stemmer overens med bevidsthedens selvforståelse. Vel står det stille, for det kan ikke andet, bevidstheden som orkanøje taget i betragtning, men ud af institutionernes byggerier træder så tiden og rummet og fortolkningen af disse som natur og menneskeliv. Vi ønsker ikke at forstyrre denne orden, men vi ønsker at tro om os selv, at denne orden er under vores kontrol, og at vi kan forstyrre den. Denne type af forstyrrelse har haft mange navne igennem historien og sikkert også i det forhistoriske, i vores tid bruges ord som "Fremskridt", "Udvikling" og "Forandring", og som værdier til disse variable indstilles "Energiforbrug", "Menneskerettigheder" og "Tortur", det sidstnævnte som et eksempel på det smertefulde og selvretfærdige som vej til endnu tre variable, "Nationen", "Sikkerhed" og "Fred". Man kunne blive ved. Nogle ville kalde brugen af disse termer for sprogspil, der nedfælder termene i historiens dynamiske form som levede, sociale processer. I denne sammenhæng forstår vi udelukkende eksemplerne som variable og deres værdier som et oprindeligt udtryk for menneskesamfundenes konsolidering af det objektive som et spejlbillede af bevidstheden som unika. Det er i det objektives bevægelse, bevidstheden erfarer sig selv som værende i bevægelse. Vi bør dog have i erindring, at selvom denne objektive bevægelse måske ikke direkte, som nogen ville mene, konstrueres af bevidstheden, så er det dog bevidstheden selv som funktionsmåde, der fortolker flydet af visse typer af sanseindtryk som tidslige og under vægten af dette organiserer indtrykkene progressivt, historisk.

Der er altså tale om en fortolkning af mennesket, som af tilgængelige data uddriver, at menneskets bevidsthed er en uforanderlig egenskab ved mennesket, og at denne egenskab organiserer mennesket på en sådan måde, at omverdenen antager den mest hensigtsmæssige form for mennesket. Hos andre dyr kaldes denne måde at organisere sig på for instinkt. For mennesket gælder, at forholdet imellem bevidsthed og sansedata altid justeres på en sådan måde, at sansedata organiseres på

bevidsthedens præmis, men at også bevidsthedens metodik, qua sin konkrete indlejring i det værende, ligeledes altid lægger sig op ad sansedatas iboende signaler og systemer. Bevidsthedens aftegning af virkeligheden er altså udelukkende bevidsthedens egen, men det er en egenhed, der ikke kan konflikte direkte med sansedata. Der er ikke tale om platoniske skygger, der er tale om noget nær perfekte, mangedimensionelle hologrammer, hvis funktion er at aktivere bevidsthedens potentiale. Den funktionalitet, der ellers hylder sig selv som skabende, kreativ og problemløsende, er som sådan helt statisk i sin procesualitet. Man må forestille sig, i en forenklet og standardiseret analyse, tilpasset det aktuelle punkt i vor udlægning, at bevidstheden reproducerer sin omverden, reorganiserer reproduktionen således, at den optimeres i forhold til bevidsthedens virkemåde og indsætter den reorganiserede model som et simuleret sanseindtryk, der for bevidstheden er den virkelige verden, det faktisk sansede, men som i analyseret form fremstår som en reproduktion. Når jeg oplever et eller andet, er det godt nok det, jeg oplever, men det, jeg erfarer om denne oplevelse, er en reproduktion tilpasset bevidsthed. Det er en af forskellene imellem et menneske og en hund. Eller en blomst. Det kunne også formuleres således: *Forudsætningen for, at instinktet kan indtage overherredømmet over verden, er, at bevidstheden reproducerer sansedata i sit eget billede. Hvis bevidstheden ikke reproducerer sansedata i sig eget billede, ville den blive underkastet verden*⁷. Denne træghed i interaktionen imellem mennesker og sansedata, denne allestedsnærverende transformation til bevidsthedens indbildte fordel med tabet af det faktiske, som burde være genstand til følge, lige præcis den er en af vore argeste modstandere af vort ønske om at lade historien smuldre. Bevidsthedens historie er lineær, dens begyndelsespunkt defineret ved netop dens linearitet, dens afslutningspunkt endnu ikke afgjort, afventende det operative indgreb, om hvilket vi vil kunne sige, at det havde det optimale forhold imellem interventionens kraft og dens universelle udkomme, at det mindst mulige her udløste det størst mulige, og at subjektet ved denne virkning, i fællesskab med ethvert andet bevidst væsen, fordringsløst trådte ud af historien. Kan det, som er gentagelsen i sig selv,

---

⁷ For liv, eller hele biologien som sådan, ville den samme model lyde således: Det kim, der i sig har livets potentiale, accepterer sansedata præcist som de er, hvor forskellen fra kim til kim alene er forskellen i den måde, hvorpå sansedata transporteres fra det ydre til det indre. Hvis sansedata er X, og transport fra ydre til indre er Y, er ligningen for den biologiske variation: $X = XY$. Når først variationen er fastlagt, vil forholdet imellem sansedata og fortolkning være $X = X$, idet det alene er den oprindelige variation, der har betydning. I tilfældet bevidsthed er forholdet imellem sansedata og fortolkning anderledes, idet den her er $X = XY$, hvilket medfører, at bevidstheden afgør, hvilken form sansedata skal antage. I praksis betyder det, at dyr og planter må søge sansedata for at få information (underkastelse), mens mennesket kan tilpasse en given lokalitet sine egne behov (overherredømme).

blive til noget, der ikke er gentagelse? Kan det, som er statisk, ved egen kraft op-
hæve stilstanden? Kan bevidstheden ophæve sig selv uden at ophæve sig selv? Er
det overhovedet muligt at forestille sig en verden, der ikke er gennemsyret af be-
vidsthedens selvretfærdige produktion? Hvis bevidsthedens funktionsmåde analy-
seres med henblik på en positiv besvarelse af disse spørgsmål og under den intui-
tive belastning, som spørgsmålene i sig selv indebærer, er det vel ikke udelukket,
at bevidstheden kunne have en interesse i at udvide sit forretningsområde til at
omfatte en præ-instinktiv verdensfortolkning, nu hvor gentagelsesprincippet har
medført globalt overherredømme, klimaet og universets almindelige superposition
taget i betragtning. Måske er det tidspunkt kommet, hvor instinktet i sig selv, be-
vidstheden, er parat til at erkende, at den må gennembryde sin egen begrænsning
for at forblive den korrekte mutation. Antager vi, at instinkt er et udtryk for den
mest hensigtsmæssige måde, hvorpå en given fysik kan leve, formere sig og pro-
gressivt øge kvaliteten af samme, indtil det når et tilsyneladende funktionelt kli-
maks, ville det så ikke være korrekt at antage, at menneskeheden, forstået som
instinktive individer, har nået et punkt i den proces, hvor omstændighederne (an-
tallet af individer, fødevareresituation, leveforhold, forhold til teknologi og omvendt,
økosystematik mv.) i et, i det mindste i forhold til vort projekt, vist omfang kan
siges at indikere, at bevidstheden ikke nødvendigvis vil stå sig dårligt i konkurren-
cen med sine institutionelle opponenter. Vi ser ikke disse opponenter, eks. fødeva-
resituationen, som risikofaktorer. Opponenterne er kun risikofaktorer, så længe vo-
res behandling af disse indgår i bevidsthedens historie, og vores tilgang til deres
løsning er underkastet gentagelsens princip. For os er sådanne opponenter, eller
allierede, tegn på en acceleration i den fart, hvormed bevidstheden søger sin egen
afslutning. Vi overlader pragmatikken til ingeniørerne og forbeholder os retten til
at designe det operative indgreb, hvis gennemførelse skal løsne bevidsthedens greb
om sig selv. Et operativt indgreb, der naturligvis ikke indebærer fysisk interven-
tion, men alene en helt og aldeles frivillig, selvmotiveret subjektiv række ud efter
den hjertets og sindets åbning, enhver almenmenneskelig pædagogik tilbyder. Et
efterskrift til historien må derfor, med absolut nødvendighed, være en grundlæg-
gende pædagogik tilegnet det globale menneske, det menneske som nok er en lo-
kal, subjektiv bevidsthed, men som også, historieafslutningens karakter taget i ed,
er det globalt objektive. At ophæve bevidsthedens bundethed i sin identitet som
historisk bevidsthed er at ophæve det fællesskab, som er selve det historiske per-
spektivs mulighedsbetingelse. At objektivisere bevidsthed er, pudsigt nok, at give
bevidstheden den subjektive kraft, som det historiske, som *ensartetheden* i det sub-
jektives princip, ikke, qua sin systemiske natur, kan rejse.

Den filosofiske grund for en sådan, det globale og den objektiverede bevidstheds pædagogik, må stabiliseres i den konstruktive opløsning af *det historiske forstået som bevidsthed*. Fjenden er så at sige ikke historien i sig selv, den er blot et biprodukt af den måde, hvorpå bevidstheden konstituerer sig selv. Det er bevidstheden, der etablerer betingelsen for det historiske, hvorfor den bliver udgangspunktet for angrebet. Hvad er historie? Historie er erindringer om begivenheder, erindringer, som underordner sig bestemte præmisser, tidslighed, rumlighed, tingslighed, relationalitet imellem det aktivt erindrende og erindringen i sig selv og ikke mindst den progressive justering af erindringen, der følger det historiskes tidslige indskydelse i selve erindringsøjeblikket. Erindring skal her forstås som erindring af det netop erfarede, som et produkt af bevidsthedens forarbejdning. En sådan erindring er både bevidsthedens foretrukne billede af det objektive og en erindring, hvis natur begynder at forskyde sig, når det indlejres i bevidstheden. Data indkommer i et konstant flow, og som dette flow indlejres, forandres alle forudgående indlejringer således, at bevidsthedens objektive forskydes med det indlejrede⁸. Simplificeret: Tiden betragtes ofte som noget fremadskridende, som bevægelsens fortælling. I vores fortolkning erstattes tid af idéen om erindringsforskydninger således, at det objektives bevægelse ikke er et udtryk for tid, for aldrig eller historiens gang, men for graden af vores erindringers forvrængning. Tiden er horisontal i sin bevægelse, forvrængningen vertikal. Tiden har én dimension, i det den per definition må være en fremadskridende ”plade uden dybde eller bredde”, i praksis hvad vi forstår ved en streg eller en linje. Forvrængningen har alle tre rumlige dimensioner, idet den, omend forstyrret, reproducerer sansedata som holistiske erindringer. Desto dybere ind i bevidstheden forvrængningerne lejres, desto fjernere vil det oprindelige input være, og således er tiden gået. Tid er altså blot en funktion af forskudte erindringer, et forhold imellem sansedata og disses forvrængning. Eller i den populistiske form: Tid er den omvendte proportionalitet af data, før de forarbejdes i bevidstheden. Af samme årsager er der ingen andre end de bevidste, der har tid, hverken hunde eller blomster. Deres data passerer uden at blive forvrænget af overherredømmeintention. Men tid er mere end denne simple imødegåelse af matematikernes fiflerier. Erindringsforskydningen er også rumlighedens fortælling, idet rummet netop er erindring. Rummet er det organiserende princip eller rettere det, som organiserer og erkendes af bevidstheden som rummet,

---

⁸ Den oprindelige erindring er altid enten den oprindelige erindring i bogstaveligste forstand eller den seneste erindring. Dette har ingen praktisk betydning, idet erindringsforskydningen har til formål at bane vejen for tiden som kommunikationsværktøj og målestok for rum, hastighed og position.

før det integreres i fortællingen om verden. Data skubber data og bliver til tid, fordi data forvrænges i processen, og denne forvrængning indikerer forandringer, der kan tælles. Det er tælleriet, der bliver til matematik, ikke matematikken, der tæller. Matematikken er det lineære, tidslige, forskydningen, abstraktionen, hvis konkretisering bliver til tallene. Tid er optællingen af indikatorer på den intensiverende forvrængnings akse, rummet de ydre grænser, som forvrængningerne sætter i den måde, hvorpå de giver sig selv form, det sted de er i progressionen. Deraf misforståelsen perspektiv. Tid er afstand. Dette er bevidsthedens brug af tidsbegrebet og begrundelsen for bevidsthedens funktionsmåde. Det er af tiden, at rum, hastighed og position uddrives. Tiden er ikke primær, men fordi tiden lader sig anvende umiddelbart som synonym med erindringsforskydning, spørges der først til dette. Herefter spørges: Hvorledes udspringer rummet forstået som bevægelseshastigheder og relative positioner af tiden? Er det ikke omvendt? Hvis noget skal have objektiv værdi, må det stå i forhold til noget andet. Ingen ting kan stå alene og hævde, at den er noget? Der skal altid være mindst to. Men heller ikke det er nok. For at disse to kan siges at være to, skal de være relative, der skal være afstand. Uden afstand, kun en, en alene, ingenting. Som et billede, der lægger sig oven i et andet, som så igen overlægges af et tredje, uden ende, således kunne bevidstheden beskrives mere præcist end ved sit navn. Bevidstheden er denne serie af nær-identiske billeder, der placerer sig i en nær endeløs række, der i sig har boende alle rumtidens elementer: Dimensionerne, i kraft af den rækkelignende karakter, noget er hen, noget er op, noget er ned, og så rækken i sin helhed, placeret i bevidstheden, der således også får karakter af rum, og tiden, tællingen af alle disse sansedata og den lineære organisering. Det bør dog bemærkes, at denne indre, bevidsthedsmæssige organisering på ingen måde indikerer verdens sande værensform, blot bevidsthedens funktionsmåde som den blackbox, der omformer verdens værensform til en form, der modsvarer bevidsthedens funktionsmåde. I en sådan konfiguration er tiden en funktion af sansedata forstået som input, hvis strøm altid er fuldstændig ensartet (ensartetheden udtrykkes ved bevidsthedens ensartethed, repræsenteret visuelt ved kroppen), medens rummet er en funktion af de strømmende datas eksistens i bevidstheden. Sansedatas eksistens i bevidstheden er rummet og generator af de tre dimensioners mulighed. Der er altså tale om en numerisk strøm som registrerbar begivenhed, det dimensionelle. Tilsammen en passende form at iklæde det, som ikke er bevidsthed, det, som hermed bliver til bevidsthed. Det er disse simple, men effektive formmæssige konstruktioner, der betinger bevidsthedens succes som betvinger af ikke-bevidsthed, idet abstraktionsniveauet kan inkludere næsten ethvert fænomen, fra universets umulige eskaleren til atom-partiklernes

springeri. Eller formuleret korrekt: Enhver observation vil antage en form, der allerede er inkluderet i bevidsthedens funktion og konstruktion. Bevidstheden er ikke a priori, den går ikke forud, men den efterbehandler på en måde, der får den til at fremstå som førsteårsag. Førsteårsagen som betinger, som "ubevæget bevæger", må altid være forholdet imellem de to eller afstanden i sig selv, idet afstanden er bevidsthedens indre tidsmål, forvrængningens kvalitet er det parameter, der afgør afstanden imellem det aktuelle og det bedagede og med denne imellem tællingen og tiden. Således er førsteårsagen altid et indre og et ydre, det, som er førsteårsagen uden at være det, og det, som ikke er, og det faktum, at disse to umulige positioner tilsammen producerer det relative, som er alle tings ophav. Bevidstheden opstår på det tidspunkt, hvor der opstår en relation imellem den første forvrængning og den næste, og med denne relation rumtid, og som en følge af dette projektionens mulighed. Mere skal der ikke til. Det er altså relationen imellem det første registrerede input og det næste, der etablerer alle de faktorer, der betinger bevidstheden som producent af en til bevidstheden tilpasset virkelighed. Det gælder enhver aktiv bevidsthed, at den initieres af forholdet imellem et originalt input, svarende til det, der transcenderer enhver levende organisme, og det følgende forvrængede input, der er bevidsthedens særkende. Disse to input er ikke sekventielle i deres natur, men for at opnå rumtidseffekten "slicer" bevidstheden sansedata-flowet. Dette sker med den mindst mulige forsinkelse i forhold til det faktiske flow. Det første input er altid "information". Dette uspeciferede begrundes al efterfølgende forvrængning, idet "information" i sig bærer beskeden om bevidstheden som funktion.

I den almindelige opfattelse af rumtiden som det empiriske forstås virkeligheden som en definition af forholdet imellem eksterne objekter, inklusive mennesket naturligtvis, og disses progression igennem tidsligheden. Tingenes bevægelser og deres aldring, eller historicitet, definerer det massiv, vi kalder universet i et samlende og alt-inkluderende objekt, rumtiden. Med fortolkningen af bevidstheden som en statisk blackbox ændres denne fortolkning fra at være en passiv observation af noget givet til at være en aktiv indgriben i noget forvrænget, i en virkelighed omformet af bevidstheden. Hvorledes lader det sig gøre? Her må vi først reintroducere de gamle skeptikers problem, at vi ikke om verden kan sige, at vi kender den, for det eneste, vi kender, er vores egen fortolkning af verden. I objekt-scenariet er dette af betydning, fordi følgevirkningen er, at vi ikke kan sikre os, at der er overensstemmelse imellem vores målinger og det, vi måler på. Dertil kommer, at fortolkningen af ethvert måleresultat vil være lokal. I herværende undersøgelse er dette uden betydning. Her anskuer vi alene verden som uspecificeret information, bevidstheden tilgængelig igennem sin herredømmeprocess. Der er altså ikke en

dominant udenfor, men alene "information" i begrebets mindst betydningsfulde forstand. Verden udenfor er en ikkeverden, hvis funktion er at fodre bevidstheden med "glatte" input, der kan forvrænges i bevidsthedens billede. At denne dynamik realiseres skyldes naturligvis ikke, at der ikke findes noget, om hvilket vi med sikkerhed kan sige, at det er andet eller mere end information par excellence, men at bevidsthedens fortælling om sig selv ikke levner plads til andet end sit eget foder. Bevidstheden er altfortærende. *For det altfortærende er alt, der fortæres, identisk. Dette er det altfortærendes natur.* Det er således en nøgle-egenskab ved den dominerende, at den fortærer uden fordom, for i denne proces opstår muligheden for dominansen. Skyede bevidstheden noget, ville virkeligheden i sin totalitet ikke kunne underkastes. *Enhver* udefrakommende impuls forvrænges, returneres og modtages igen i bevidsthedens eget billede, hvorved *hele* virkeligheden får massivitet. Der er ikke noget filter i bevidstheden. Vi ser for os, at bevidstheden, som en slags vinge uden sejl, fanger tingene som de passerer, holder dem et øjeblik, hvorefter de lades passere, og dette er forskelligt fra pindsvinets måde for eksempel, der blot lader tingene passere uden stop. Dette er forskellen. Om bevidstheden siger vi: Den er det altfortærende. Om det, der fortæres, siger vi: Det er det, der giver bevidstheden funktion. Første gang noget fortæredes af en bevidsthed, igangsattes bevidsthedens historie. Det statiske, som i sig har evnen til at føje relativiseret rumtid til det, som ikke er det statiske selv, det kalder vi bevidsthed. Relativiseret rumtid er bevidsthedens *gylp*. Var der ingen forventning om fysik forstået som krop knyttet til bevidsthed, da ville der ikke være noget *gylp*, idet det er forestillingen om kroppen, der fører til forestillingen om verden. Kroppen er det objektive, filosofferne og videnskaberne kalder Verden. Når vi undersøger den relativiserede rumtid, undersøger vi først kroppen som idé. Kroppen, vores krop, er altid begyndelsespunktet for vores undersøgelse af det såkaldt objektive, for det er i idéen om kroppen, at idéen om verden fødes. Kroppen er verden. Verden er kroppen. Denne verden, også i kroppens billede, er en forvrængning. Hvad da er kroppen, hvis den ikke kan være verden a priori og som sådan ej krop heller? Kroppen er forestillingen om bevidsthed, eller rettere, *kroppen er den første information!* Hele tiden hønen eller ægget, hvad kommer først? Fra det øjeblik den første bevidsthed modtager sin første information, har der kun været denne ene bevidsthed. Det er misforståelsen. Vi taler altså ikke om vores bevidsthed, om din og min og vores børns, vi taler kun om *bevidstheden*, den bestemte ene, for hvem den ubestemte krop bliver det ene *rene* signal, universets fødsel. Bevidstheden tilhører fysikken, som er et resultat af bevidsthedens funktion. Edderkoppen kender vi jo, den tilhører det

net, som den selv har spundet. At tale om universets fødsel er at tale om bevidstheden. Når en og samme bevidsthed fortæller om en verden, der skabtes ved eksplosionen, og hvis udvidelse inkluderer bevidsthedens tilsynkomst i universet, og denne fortælling er fortællingen om tiden og rummet og alle tings relative position og bevægelserne som følgevirkningerne, så ser vi, hvorledes menneskekroppen lægger sig til hvile i alt dette og gør sig til dette og dette til sit. Vi siger: kroppen er den rene information, der i sin ubesmittethed, sin ingentinghed, bliver til informationen om informationens mulighed overhovedet, hvorved betingelsen for bevidsthed etableres. Dette er kroppens lod. At være information til bevidstheden om informationen som netop information. Andre ville sige, at kroppen om sig selv siger, at den *er* informationen i sig selv. Vi må forestille os det tomme, der ikke ved, at det venter, før det får besked om, at ventetiden er forbi, nu er dets tomhed uigenkaldeligt ophævet, og førsteinformationens tyngde er ubærlig, for blot informationen om informationen som mulighed er det sorteste af huller, dette er stilheden indsuget i sin egen vrang. Når det, som ikke ved, det er, bliver til det, der ventede på det, som ophørte dets status som ingenting, så er det universet, som fødes og bliver sig selv, som det er netop da, her og nu, hvor kroppen kobler sig til bevidstheden, og bevidstheden bliver til kroppen, forstået ikke som krop, men som første-informant. *Herefter er kroppen blot et vedhæng.* Den hastighed, hvormed transaktionen foregår, lader sig ikke beskrive i tidslige termer. Noget, der foregår i tid, foregår altid over et punkts varighed. Derfor kan der i princippet ikke foregå noget i tid, idet ingen begivenhed kan siges at have nogen form for tidslig udstrækning. Vi siger derfor, at transaktionen foregår i minus-tid, forstået således, at nok foregår den, transaktionen, men som alle andre begivenheder finder den sted på en måde, der ligger helt uden for rumtid som rammebegreb. Dette gælder som sagt enhver tænkelig begivenhed og er endnu et argument imod bevidsthedens afhængighed af tid som sin målestok. Men ikke flere forbitrelser om dette her, i denne sammenhæng. Blot konstaterer vi, at transaktionen finder sted, og at forholdet imellem den fødende, kroppen, og det fødte, bevidstheden, gennemgår en dramatisk forandring med fødslen, nemlig at bevidstheden herefter er det eneste tilbageblevne. Kroppen, og med kroppen fysikken i det hele taget, er væk og borte for altid. Bemærk dette: *Hvor der er bevidsthed, er der ingen krop – ej heller i kroppen som en abstraktion af det massive, af fysikken og tingene i øvrigt.*

At det moderne menneske skulle have en krop er et postulat, der ikke kan bevises. At mennesket er bevidsthed og kun bevidsthed, det ved vi til gengæld med sikkerhed. Der er ingen krop. Hvis kroppen kunne tænke, ville bevidstheden være overflødig.

Det er altså i selve forholdet imellem kroppen og bevidstheden, at betingelsen for verdens organiserings opstår, forstået som den uafhængige bevidstheds arbejde med input, der kommer direkte fra intetheden. Kroppen er det komplementære og kan kun ses som en reference af de udenforstående. For bevidstheden er kroppen alene et middel, intet andet, og selv som dette forstår bevidstheden ikke kroppen som et middel, nej, bevidstheden oplever kroppen som sig selv: Det er bevidstheden, der bevæger sig, ikke kroppen, det er bevidstheden, der spiser, ikke kroppen, det er bevidstheden der har smerter, ikke kroppen, det er bevidstheden, der dør, ikke kroppen. Der er ingen krop. Dette er begyndelsen til bevidsthedens historie, verdens ophør i form af kroppens bortkomst. Bevidsthedens funktion er betinget af ingenting. Når vi spørger: Hvor er bevidstheden? er det jo netop, fordi bevidstheden ikke er der. Forudsætningen for bevidsthedens eksistens kan derfor kun være et ikke-der, et ingenting. Vi kan konstatere, at forudsætningen for bevidsthed som idéen om et ingenting, der er uden fysik, med nødvendighed inkluderer fraværet af kroppen og med kroppen fraværet af universet som noget faktisk. Der er, for bevidstheden, kun bevidsthed. Det er derfor, at bevidstheden kan forvrænge sansedata. Hvorfor? Fordi de sansedata, der modtages, ikke eksisterer. De finder først form, når bevidstheden har sendt forvrængede data ud af systemet igen og gjort disse til *det, som sanses*, altså bevidsthedens egne, forvrængede data. At der skulle være en krop, der filtrerer disse data, giver ingen mening, når nu bevidsthed og krop er gensidigt udelukkende, og det er bevidstheden, der har magten. Dette er mysteriet for bevidstheden, der jo netop ser sig selv som en funktion af kroppen, eller i den religiøse fanatiker, der, som en funktion af det guddommelige, står i modsætning til kødets driftige forgængelighed. Når jeg betragter dig, ser jeg ikke vore identiske bevidstheder, men vore forskellige kroppe. Hvilket vidunderligt, bedragerisk blændværk tilvejebragt af det usandsynliges sandsynlighed, ingenting. Mennesket er ikke født lige. Der er ikke noget menneske nr. 2 at ligne sig med. Alle mennesker er født absolut ens. Dette er udgangspunktet for bevidsthedens historie og den måde, hvorpå vi vil forstå verden i slipstrømmen af vore forundersøgelser.

Alle mennesker er født ens. Enhver forskel, der måtte erfares, er det, som tjener bevidstheden. Vore forestillinger om verden er fortællingen om bevidsthedens fortolkning til egen fordel. En sådan sandhed er ilde hørt. ”Det kan ikke være sandt”, det råber de i det nære og i det fjerne, for ingen bevidsthed kan ved egen kraft erkende det om sig selv, at den er det samme som den anden. Ej heller forfatterens. Betragt dette som et tankeeksperiment da, for skulle forfatteren ved egen kraft opløse sin bevidsthed og gøre den til genstand for sig selv, da ville han ikke længere

tilhøre historien, men have gjort sig selv til beboer i efterskriften. Dette kan kun være muligt som en fantasi, for en bevidsthed kan, bevidsthedens natur taget i betragtning, ikke løsrive sig fra sin enshed, da ville selv princippet "bevidsthed" være gået tabt. Efterskriften må altid være forestillingen om efterskriften, for endnu står vi med begge ben i menneskehedens fællesgrav og spejder ud over kanten og ind i den tåge, der altid lægger sig i dødens skygge, og som synes at gemme i sig bevidstheden som substans og grund.

Her begynder historien og dens fortolkning. Nu, hvor kroppen er borte, og bevidstheden står tilbage, manende frem det afgørende spørgsmål: Hvis enhver bevidsthed er ens og betragter alt som forlængelser af sig selv, hvorledes beskrives da tidens og rummets progression forstået som historie, og hvad er forholdet imellem historien og bevidstheden, der jo er statisk, og som sådan uden for historien? I almindelighed betragtes historien retrospektivt. Dette er misforståelsen. At betragte historien retrospektivt er at installere tidens dimension uberettiget. Når vi spørger os selv: "Hvad er menneskehedens historie?", så starter vi et eller andet sted, med et forhistorisk menneske og fortæller så derfra og fremad, indtil det sekund, der går forud for fortælleren, er inkluderet. Dette er historien i dens oprindelige form, der som tidsbilleder, som hologrammer, indtræder i det lineære, som numre i en talrække, der hver især repræsenterer specifikke og kausalt nødvendige begivenheder. Fortællingen tilhører alene de involverede bevidstheder, om den læses eller høres eller fortælles. Det er i bevidsthederne, at disse historier udfoldes og legitimeres og med dem historiernes tid og rum. Dette gælder også det enkelte menneskes historie. Denne funktion er global og kan tilskrives enhver aktiv bevidsthed. At sige, at historien er global, forstået som et lokalt fænomen i enhver, fungerende bevidsthed, er også at sige, at alle disse bevidstheder med nødvendighed må interagere, for historierne er jo netop ikke historierne om ensomme subjekters vandring i ørknerne, tværtimod, så er det *altid historier, der inkluderer mindst to bevidstheder*. I den mindst mulige version, den subjektive bevidstheds fortælling om sig selv (forstået som relationen imellem to for hinanden objektive) i verdenshistorien. Historie er fortællinger, hvis primære genstand ikke er historien, men bevidstheden som medie for historien. Historien erstatter den krop, bevidstheden mister ved sin tilsynekomst i verdens-noget. Kroppen er, så at sige, historien, kroppen er det tidslige aspekt af bevidstheden, der indlejrer sig i fortællingerne. Kroppen er uret og det genkendelige, hvis form og mening peger på bevidstheden. "Se, der går Johanne" siger vi med reference til hendes krop i bevægelse, men egentlig mener vi jo: "Se, der går den bevidsthed, vi identificerer som

Johanne". Vi ser nu, at kroppen som genstand alene har til formål at pege på bevidsthed, at den i virkeligheden ikke eksisterer som fysisk enhed. Enhver tale om fysikalitet i den gamle filosofis forstand ophører hermed, idet fysikalitet forudsætter det fysiske som empirisk reference. Denne empiri eksisterer i denne fortolkning kun som subsumption af bevidsthed, og det er uden for vores interesse at undersøge nærmere, om den findes, denne verden. Det, vi ved, er, at ligesom kroppen som tidslighed peger på bevidstheden, så gør det samme sig gældende med enhver refereret historisk begivenhed, om den tilhører urtiderne eller fandt sted for få sekunder siden, **alle begivenheder, som produceres, betragtes eller beskrives (herefter tilsammen: produceres) af bevidstheden, har kun tidens princip som sit formål.** At have tidens princip som sit formål, medieret af kroppen som det betingende, det uafviselige argument, er at være *det, hvis tilstedeværelse i bevidstheden overhovedet gør tiden som princip mulig*, altså: Uden historien, ingen tid – ikke omvendt. I kroppens mytologi om sig selv er kroppen indlejret i en universel tid, hvis passage inkluderer fortællingen om kroppen og det, som er kropsligt (det tredimensionelle), her er alle tings forandring i direkte proportionalitet med tiden; to punkter i en forandringsproces' *historie* kan altid, skal altid, tolkes som et udtryk for tidslighed og fungerer som målestok for tingenes aktualitet, for tingenes væren som faktualiteter i et givet *øjeblik*. Dette er universaltidens, eller *kropstidens*, afgørelse af verdensforholdet, at tiden er det ene, der som en linje opretholder et muligt grundlag for alle tings orden, om disse måtte stræbe mod en sådan. Denne linje er udledt af bevidsthedens historie og tjener det ene formål at opretholde idéen om en sådan orden, den er det organiserende princip, der giver mennesket grund og himmel, væske og ild, og den motoriske velsignelse, bevægelse, fangst og orden. Ganske anderledes forholder det sig som sagt med det faktiske og bevidsthedens egentlige funktionsmåde, hvor det historiske er det tidløse, af hvilken tidens idé rejser sig. Uanset hvilken forestilling vi gør os om noget som helst, uanset hvilken serie af begivenheder vi gennemtrævrer alene eller i fællesskab med andre, så har disse begivenheder alene til formål at producere tid – *begivenhederne i sig selv er uden betydning*. Det er tiden som linearitet, der skal fodres og vedligeholdes med henblik på bevidsthedens vedvarenhed som tredimensionel rumlighed. At tingene placeres i bevidstheden registreres i overleveringens former fra en identisk bevidsthed til en anden. Hvorledes foregår da disse overleveringer, fra generation til generation, imellem samtidige, i det enkelte subjekt? Når udvekslingen fra krop til bevidsthed indtræder, etableres informationsstrømmens mulighed i kraft af selve udvekslingen. Kroppen falder bort, og bevidstheden indtræder. Samtidigheden i denne begivenhed medfører etableringen af et kropsligt rum

(kropssimulationen) i bevidstheden, der erstatter kroppen med bevidstheden om kropslighed, *bevidstheden som rum*. Det er bevidstheden som rum og dette bevidsthedsrums særlige egenskaber, der er betingelsen for tidens idé og tiden som organisator, idet bevidsthedens rum, til forskel fra kropstidsrummet, vitterlig er uendeligt. I udvekslingen med kroppen indoptages kroppen i bevidstheden, som forinden er uden eksistens og derfor uden relative positioner, hvorved kroppens størrelse ikke kan få definition. Det medfører en form for rumlig uendelighed, hvis nøglekarakteristika er, at den mindst mulige afstand i bevidsthedsrummet er uendelig. Et sådant rum er den absolut nødvendige forudsætning for tidsprincippet etablering, og pudsigt nok også for kommunikation imellem bevidstheder, ja, for tidsbaseret kommunikation i det hele taget. Der er altså ikke alene tale om det historiske som medie for tiden, men også om tiden som medie for kommunikation overhovedet.

Bevidsthedsrummet som uendelighed er det rum, for hvilket det gælder, at ingen relation imellem nogen position er mulig, idet reglen om den mindst mulige afstand som uendelighed udelukker nogen form for relativitet. I bevidstheden er enhver afstand den samme, nemlig uendelig, og enhver hastighed identisk, nemlig absolut stilstand. Dette er bevidsthedens abstrakte grundstruktur, konceptualiseret som fraværet af relationer og dermed fraværet af relativitet. Som funktionalitet skal disse særlige og specifikke egenskaber ses som den optimale forudsætning for objektmanifestation og tidsliggørelse. Når et rum udelukker nogen form for afstandstilkendegivelse og dermed også for hastighed, vil ethvert objekt i et sådant rum opløses i et ingenting. Alle objektets egenskaber vil synke ind i uendeligheden som uendeligt små partikler uden noget praktisk forhold til hinanden, ja, uden nogen praktisk form for eksistens, og alle objektets specielle egenskaber, om nogle sådanne måtte findes, vil forsvinde med disse. Det vil principielt gå med objektet, som det oprindeligt gik med kroppen: Uden reference, ingen størrelsesforhold, uden størrelsesforhold ingen bevægelsesindikatorer. Lad os antage, at bevidstheden skulle organisere sansedata med udgangspunkt i disse datas kilde, således at der, som visse har foreslået, skulle kunne findes et 1:1 forhold imellem datakilderne og deres manifestation i bevidstheden. At en sådan direkte overførsel kan finde sted imellem objekter, ser vi hos andre dyr og planter, sågar hos tingene i det hele taget, men hos mennesket lader det sig ikke gøre. Hvorfor? Det ville være uhensigtsmæssigt, fordi kildernes indbyrdes relationer og kildernes egne interne strukturer forudsætter *kildernes faktiske tilstedeværelse i det tredimensionelle*, i form af positionel relativitet. En datakilde skal *være* for at kunne producere data, og væren er *altid* fastlåst af netop denne værensbetingelse, relativiteten. Datakilder

er som sådan uden mobilitet, idet deres sandhedsværdi altid er betinget af netop *den position* blandt positioner, der gør den til det eksakte, den er, nemlig afsender af præcis *disse data*. Når bevidstheden forvrænger data, kan den forvrængning siges at være en opløsning af netop det relationelle, således at det sekundære input ikke længere kan beskrives med begreber som størrelse, hastighed eller position, men alene som et neutralt ”noget”, der ikke taber sin betydning af at lade sig indlejre i det uendeliges tomme. Forvrængning er i denne forstand reducere til en ”uendelighedens ensartethed”, der muliggør *manipulation* efter bevidsthedens hensigt forstået som fordel. Forskellen imellem en datakilde og en datamodtager er altså dette: For at en datakilde *kan* være en kilde, skal kilden indgå i et relativiseret system, *hvis* relativitet er betingelsen for systemets egenskab som kilde. For at en modtager kan modtage kildedata, *skal* modtageren filtrere data på en sådan måde, at alle indlejres som identiske i datakildens primære lager, reproduktionsfaciliteten (her: bevidstheden). Der kan *aldrig* forekomme en 1:1 overførsel af data, hvis disse data skal kunne omskrives i modtagerens billede og manipuleres til modtagerens (indbildte?) fordel. Bevidsthedens løsning på dette problem er uendelighed, hvis organisatoriske natur tilbyder en løsning, der per automatik lever op til overførselens fordring: Forudsætningen for bevidsthed er et forhold imellem bevidsthedens objektive vilkår og bevidstheden som *både* indlejret i *og* manipulator af disse vilkår, hvis fundamentale status er uensartethed. Hvis bevidstheden skal kunne leve op til sin funktion som det definerende af såvel sig selv som subjekt-position og objekt-position, må det objektive med absolut nødvendighed kunne tolkes og bearbejdes på det subjektives præmis, hvorfor den eneste mulige, fysiske udgang på en sådan udfordring bliver det uendelige som egenskab. Lad os sige, at vi betragter en vej, i baggrunden er der en himmel, en lille skov, et hus og nogle personer, måske er der endda allerede sket et biluheld, eller der er et voldeligt trekantendrama under opsejling forberedt af et glimt fra en skarpsleben kniv i en af de synlige personers hånd (også i denne kontekst, måske netop i denne kontekst, bør underholdningsværdien i eksemplerne medregnes). Lad os antage, at en af disse scener skal indoptages i bevidstheden for at indgå i dennes fortsatte produktion og vedligeholdelse af tid, hvorledes lader dette sig så gøre? Det er selvindlysende, at scenen i sin helhed ikke har nogen plads i bevidstheden, idet der slet ikke er nogen scene, ej heller en sekvens af scener, men blot et indtryk der allerede har passeret bevidsthedens førstefilter og er forskudt/forvrænget. Bemærk, hvordan det ikke er muligt for os at forestille os, hvad vi har set, men alene at fornemme scenen som noget tidsbetingende, noget der indplacerer sig som historik i bevidsthedernes tid. Bemærk også, hvorledes vi med nemhed kan tilføje scenen alternative værdier til

den mest sandsynlige, nemlig historiens rolige afvikling, og gøre den til underholdning. Der er *aldrig* tale om nogen form for virkelighed, når bevidstheden producerer sine billeder, der er udelukkende tale om tid, hvorfor ethvert billede i bevidstheden lader sig rekonfigurere og omplacere, *netop fordi billederne kan reduceres til ensartede og indholdsneutrale positioner i uendeligheden, positioner, der er uden gensidig relativitet, og som derfor frit kan kombineres*. Positionerne er i sig selv uden værdi, fordi de er uden reference, det er alene i kombination med, eller under besmættelse af yderligere sansedata og dermed produktionen af tid, at deres *sandsynlighed* realiseres som potentiale. Vi fastholder altså, at tid er den historik, som genereres i samspillet imellem bevidstheden og indkommende kilde-data, og at denne "tid" organiseres som et forhold imellem sandsynlige positioner i bevidstheden og indkommende kilde-data, og at "tid" som sådan bliver til "kommunikation", idet enhver subjektiv/objektiv begivenhed for bevidstheden alene har til formål at realisere "tid", hvorved den ene bevidsthed og den anden bevidsthed, igennem det objektive som "tidens materiale" opnår relative positioner i det fysiske, og som sådan bliver virkelige: At skabe tid er at kommunikere – ikke som vi troede, omvendt. Det er i kommunikationen med bevidsthedens ydre verden, med tingene og de andre, at tiden får momentum, og det er kommunikationens ene formål: at konsolidere tiden igennem det narrative, igennem fortællingen som det aktuelt udfoldende sig, processens nu, tiden. Dette bør ikke kunne misforstås: Hvor vi i det historiske troede, at det forhistoriske og fremtidens mulighed var beviset for tidens virkelighed, ved vi nu, hvor historiefilosofien er skrevet i bevidsthedens perspektiv, at det er i forholdet imellem det relationelle (forestillingen om et fysisk univers med relative positioner) og det ikke-relationelle (den uendelige bevidstheds krop og fraværet af relative positioner), at verden skabes med tiden som sit formål. Verden bliver således teleologisk med sig selv som mål, det er verden, der skal have tiden, for at bevidstheden kan organisere sin ikke-relationalitet. Historien bliver her reduceret til ren tid uden nogen form for objektivitet. Der er ikke noget verdensalt i proces, der er kun forestillingen om denne verdensaltproces indlejret i tidsproduktionen. At skabe, at handle, at være kropslig er at producere tid med henblik på flerdimensioneringen af det relationsløse uendelige i bevidsthedskroppen. Enhver kommunikation underlægges dette dogme: Man kan kun være et med bevidsthedens princip, når bevidstheden er fraværende. Dette fravær kendes kun i det a priori og i det aposteriske, før bevidsthedens indtræden og efter dens ophør. Når bevidstheden forvrænger indkommende sansedata og returnerer dem i sit eget billede, er der de facto tale om at returnere uendelighed, altså tomhed og ikke-relationalitet, hvorved verden bliver løs og flytbar i sin natur.

Vedrørende bevidstheden som objekt for sig selv og den filosofiske fare for regres, der indtræder, når en verden, hvori bevidstheden indgår, bringes til live som genstand for undersøgelse af selvsamme bevidsthed, siger vi: Dette er uden betydning, idet bevidstheden som genstand ikke kan være, ej heller er, den genstand, der undersøges. Den undersøgte genstand har ikke den undersøgende bevidstheds kvaliteter. Når vi spørger: ”Hvad er bevidsthed”, spørger vi ikke til vores egen bevidsthed, men til forestillingen om en bevidsthed, en forestilling, der ligesom alle andre ting er kommet i verden i det dialektiske forhold imellem uendelighed og ting. Den bevidsthed, vi taler om, kan aldrig være andet end en ikke-position projiceret fra os og ind over muligheden for bevidsthed, som sådanne muligheder jo forekommer i den verden, som ikke er den tidsproducerende bevidsthed. Blot det at tale om bevidsthed er, igen på linje med al anden tale og kommunikation i øvrigt, tidsproduktion, realiseringen af historie som rum, forskydning som realisering af tidens fysik. Jeg behøver ikke at kende mig selv for at undgå regressens fælde. Det gælder for os alle, dette, at der intet er, og at det er dette intet, der er os. Et sådant intet kan aldrig blive genstand – det er der ikke. Det kan kun, som sagt, lægge sig imellem det sansede og bevidstheden, som en retur-bold, gørende det sansede til bevidsthedens manipulerbare domæne. Kun når verden opløses i uendelighedens matrix, kan den domineres. I det relative har massen magten. Eller sagt på en anden måde, i en delvis gentagelse, delvist en modificering (med henblik på at give tingene tilladelse til forandring) af den tidligere gennemgang af forholdet imellem bevidsthed og omverden: Forudsætningen for at tale om bevidsthed er, at denne bevidsthed kan bevæge sig langs tidens akse som en fortælling. Ellers kan den ikke være en verdensting. Hvorledes realiseres da dette? Sansedata modtages af bevidstheden, hvorefter de opløses i bevidsthedens intethed, egenskaben uendelig, og i denne form udlægges over den oprindelige datakilde, hvorefter denne, som et ingenting, kan blive til et foranderligt noget, potentiale forstået som realiserede sandsynligheder i vekselvirkning med deres eget felt, ingentingheden.

Forudsætningen for, at vi oplever vores bevidstheder som bevidstheder i forandring, er, at vi forstår vores bevidstheder som objektive genstande og ikke som endimensionelt subjektive. Kun som genstande kan vores bevidstheder blive opløst i den projicerede uendelighed, der frisætter dem fra alting, forstået som det endegyldige.

Forandring er altså bevidstheden som genstand for sig selv i verden. Bevidstheden må med nødvendighed være dobbelt, den skal både være pladsholder for uendelighedsfunktionen og for et billede af sig selv, der kan fungere på lige fod med verden.

Dette er den synkroniserede bevidsthed. Bemærk, at den synkroniserede bevidsthed *ikke* er synkroniseret med noget nu, eller en dybere og mere sand virkelighed, eller med en objektiv rumtid, men med den tingenes verden, der er bevidsthedens mål og forandringens arnested. Kun som ting kan bevidstheden være relativt positioneret og indgå i produktionen af rum og tid i verden. Dette er bevidsthedens natur, at være dobbelt, for det er i dobbeltheden, at tidens mulighed, og med tiden rummets realitet, konsoliderer sig. Jeg kigger på mig selv og ser derved mig selv som den ting, jeg ikke er, hvis jeg alene er blikket. Der er ikke tale om Sartres anden, men om mig, som jeg er, som bevidsthed. Der er to bevidstheder. Bevidstheden og den ”bevidsthed som genstand”, der er bevidsthedens port til forandringen og dennes betingelser, tiden og rummet.

Opsummering: Alle bevidstheder er identiske. Bevidstheden er uendelig. Uendeligheden projiceres ind i verden igennem en dialektisk proces, der fordrer, at bevidstheden både er subjekt og objekt for sig selv som subjekt. Kun som objekt for sig selv kan bevidstheden indgå i tingenes rumlige relativitet, hvis virkning igen er betinget af afsluttet endelighed, indgrænsning. Forholdet imellem bevidsthedens uendelighed og det sansedes endelighed etablerer et dominansforhold, hvor bevidsthedens fortolkning af sansedata trumfer sansedata. Bevidsthedens dominans skaber grundlag for en manipulation af sansedata, der igen er grundlag for kommunikation bevidstheder imellem. Denne manipulation udtrykker sig igennem bevidstheder, der i det objektive forstås som noget givet, som tid. Tid bliver således den akse, hvorom objekterne, eller sansedata, bevæger sig. Tiden har alene som sit formål at udfylde denne funktion. Tiden relaterer sig ikke til forandring, men er en funktion af bevidsthedens manipulation med sansedata. Forandring er den objektive bevidstheds beskrivelse af den subjektive bevidstheds manipulation med relative objekter. Begrebet tid er den objektive bevidstheds konceptualisering af dette forandringsbegreb. Tid er, populært sagt, bevidsthedernes eneste, interne kommunikationskanal, svarende til menneskekroppens tegnsprogskompleks. *Verden er en rumlig genstand, bygget af relative positioner besat af faktiske objekter, herunder projektioner af bevidstheder, hvis elementer manipuleres af subjektive bevidstheder med egenskaben uendelig, bevidstheder der manipulerer med det formål at skabe tid forstået som kommunikation.* Historie er således altid bevidsthedernes historie, som ikke er historie i objektiv forstand, idet historien er den stillestående fortælling om statiske bevidstheders interne kommunikation i et uendeligt rum uden relativiserende faktorer, uden tid og rum.

Indledningsvis påstod vi: Det spørgsmål, som bør besvares snarest og med størst mulig præcision, kan formuleres som følger: ”Hvorledes skal det filosofiske grundlag for en almenmenneskelig pædagogik med global rækkevidde se ud, og hvordan kan man med sikkerhed sige at have forhindret, at et sådant filosofisk grundlag kan antage totalitære former?”

I lyset af vores overvejelser konstaterer vi derfor afsluttende, at det må være i et opgør med menneskets historieopfattelse, at den første del af grundlaget for en anti-totalitær, almenmenneskelig pædagogik skal findes. Fælles for alle mennesker er deres bevidsthed. Fælles for disse bevidstheder er, at de er ens, og at de er kropslige i deres selvforståelse, og at de således ikke knytter sig til nogen bestemt fysik eller position i et potentielt rum. Dette peger i sig selv på, at menneskehedens aktuelle læringsgrundlag, det fysiske univers og den af dette univers udledte uendelighedsformel, tælling (matematik), er et falsum. Men endnu mere afgørende er forholdet imellem bevidsthed og forandring, forstået som det historiske. I menneskehedens aktuelle historiefortolkning ansues fysiske forandringer i universet som en funktion af tidens gang – eller omvendt. Hvis bevidstheden forandrede sig på samme måde som fysikken antages at gøre, ville bevidstheden være en del af universets forandring og, som sådan, ude af stand til at erfare forandringen som objektiv realitet. Bevidstheden ville, så at sige, blive en del af forandringen. Forudsætningen for forandringserfaring er stilstand. Betingelsen for det historiske, altså tid og forandring som objektive realiteter, må derfor, med nødvendighed, være bevidsthedens absolutte stilstand og ensartethed som artsligt udtryk. Bevidstheden producerer tid og forandring, netop i kraft af bevidstheden forstået som et fuldstændigt fravær af bevægelse, som ikke-tid i ikke-rum. Fysikken er, i denne forstand, betinget af bevidsthedens funktionsmåde. Mennesket er *den krop, der ikke bevæger sig*. Med indsigten i dette nødvendige forhold imellem stilstand og tid går historien under og afløses af bevidsthed om bevidsthed, forstået som fraværet af forandringens mulighedsbetingelse, bevidsthed uden bevidsthed, og grundlaget for en ny global pædagogik uden totalitært potentiale er tilvejebragt.

Udvidet læsevejledning

Den filosofiske forestilling om ingenting som et noget, der erfares som forandring, praktiseres altid i lyset af subjektet som selvoverskridende og selvudslettende, for det er som sådan, subjektet ophører og transformeres til sin genstand, det objektive, der ikke kan selvoverskride og selvudslette, og som følgelig er global.

Foreningen af de to universer

”Spørg” kan siges at være et forsøg på at forene mikrouniverset og makrouniverset på en sådan måde, at de samme regler for observation, handling og erfaring gør sig gældende på begge niveauer. Formålet med denne forening er at give menneskeheden et nyt erkendelsesgrundlag og med dette muligheden for genopfinde sig selv som art. En af forsøgets konklusioner kan udtrykkes således:

Foreningen af kvantemekanikken og relativitetsteorien forudsætter erkendelsen af rumtiden som det absolutte fravær af noget, der udtrykker sig igennem *forandring* som erfaringens mulighed.

Teksterne i ”Spørg” kan i et perspektiv ses som teoretiske eksperimenter, der mere eller mindre direkte har til formål at opløse ethvert modsætningsforhold i det fysiske univers med henblik på etableringen af det fælles erkendelsesgrundlag, som må være den afgørende forudsætning for globalitetens funktionalitet som alle menneskers (med videres) livsramme.

Hvad er da problemet med kvantemekanik og relativitetsteori, og hvorfor skal de absolut forenes? Da jeg hverken er fysiker eller matematiker, vil jeg nøjes med at sige, at der gælder to forskellige sæt af regler for den måde, hvorpå vi mennesker forstår verden. Det ene regelsæt gælder, når vi beskæftiger os med mikrouniverset, det andet når vi beskæftiger os med makrouniverset. I praksis er det ikke noget problem. Fysikerne og matematikerne har for længst regnet ud, hvornår vi skal benytte det ene regelsæt, og hvornår det andet er det gyldige.

Men for mig, som pædagogisk tænker og praktiker, er det til gengæld et problem, fordi en af mine opgaver som didaktiker og uddannelsesudvikler er at samle det, for hvilket det gælder, at dets dele i udgangspunktet har inkompatible regelsæt: Mennesker.

I hverdagens undervisnings- og uddannelseplanlægning gør de fleste som fysikere og matematikere: De tilpasser deres regelsæt til deres erfaringer (måleresultater) og bringer forskellige typer af regelsæt i brug, alt afhængig af den konkrete situation. En sådan strategi er acceptabel og kan fungere, så længe den implementeres lokalt, og dens genstande, de lærende, i nogen grad underordner sig undervisernes og undervisningsinstitutionens regimenter. At det har kunnet fungere

med de mange, individuelt tilpassede regelsæt var, fordi alle parter var lokale og i kraft af det lokales nærhed kunne holde styr på alle disse gensidigt udelukkende forsøgsopstillinger, som regelsættene også kan siges at være. Det gjorde ikke noget, at man ikke kunne få alle informationer om helheden hos den enkelte lærende, så længe man havde adgang til så mange andre lærende, at man rent statistisk kunne danne sig, og fortløbende opdatere, et rimeligt overblik over situationen.

Naturligvis kan universets fysik fra småt til stort ikke sammenlignes direkte med forskellene imellem lærende i en given lokal kontekst. Det er det pragmatiske princip, der går igen, altså dette at man frem for at finde et fælles grundlag for helheden etablerer uafhængige regelsæt for de dele, man veksler imellem, alt efter hvilken del eller del-mængde af delen der indgår i en given interaktion. I fysikken kan det fungere, fordi der kun er to variable: Atomernes verden og rumtidens relativitet. Da disse variable udelukkende interagerer på en vertikal (fra mindst til størst) skillelinje, sker anvendelsesskiftet imellem de to regelsæt dynamisk; der er, så at sige, kun to regnemaskiner at veksle imellem, og man ved med meget stor sikkerhed, hvornår man skal benytte den ene, hvornår den anden. Der er, i overført betydning, kun et stop på rejsen fra makro til mikro eller omvendt. Her er reglen for anvendelse af regler endimensionel: Den er lineær.

Så længe en gruppe lærende, som beskrevet ovenfor, befinder sig lokalt, kan reglen for anvendelse af regler over for en sådan gruppe siges at være et horisontalt perspektiv, hvor skiftet imellem regelsæt afhænger af underviserens position i et felt, der har bredde og dybde, altså to dimensioner. Selvom den ekstra dimension umiddelbart synes at skulle intensivere behovet for regnekraft og antallet af skift imellem regnemaskiner dramatisk, er det ikke tilfældet i praksis. Så længe en given position i et lokalt og afgrænset felt (underviserens eller institutionens/regionens/nationens horisont og perspektiv) koordineres af to variable, vil enhver positions relative forhold til de øvrige positioner umiddelbart kunne afdækkes på en sådan måde, at udskiftningen af regnemaskiner også her vil opleves som dynamisk: Grænserne imellem individerne udviskes, fordi man ved, at individerne, deres forskellige positioner i den perspektiverede horisont til trods, kan måles og kontrolleres på måder, der, uanset målereglernes forskellighed, sikrer en fortløbende mulighed for praktisk integration. Selvom Peter, Quang, Josefine, Ahmed, Joshua og lille Rikke er helt forskellige, er de ens derved, at de går i den samme 3. klasse. Det er denne enshed, der er kendetegnet for det todimensionelle, og som gør det lokale sammenligneligt med mikro-makrorelationen, hvad angår dynamikken i positionsbetingede regelskift.

Det virkelige problem opstår, når man ønsker at forstå det lokale menneske og dets lokale kontekst som et udtryk for eller en del af den helhed, vi i praksissammenhænge kalder det globale eller, uden for praksissammenhængen, universet.

Så længe fysikken er en genstand for den menneskelige nysgerrighed og virke-trang, og ikke på nogen måder eller med nogen form for nødvendighed kan siges at være det samme som mennesket eller at have direkte indflydelse på mennesket som fuldstændigt adskilt fra fysikken, kan reglen for anvendelsen af regelsæt i forbindelse med observationer og målinger af fysikken som værende vertikalt endimensionel konstateres gyldig. Det samme gør sig gældende for lokale positioner: Så længe de lærende befinder sig i et afgrænset dybdefelt, vil deres positioners indbyrdes relativitet i og forbindelse via dybdefeltet sikre en glidende og naturlig overgang imellem de anvendte regelsæt for observation og måling af individerne, idet selve feltet fungerer som ensretter af de enkelte positioners signaler og interaktionsform. Når der opstår problemer med skift af regelsæt i en todimensionalitet, er det ikke, fordi dybdefeltet fejler, men fordi dette felt, til forskel fra endimensionaliteten (der ikke er et felt, men en linje), ikke kan skærme sig mod globalitetens underminering af regelsættenes funktionalitet. En linje, der består af to gensidigt udelukkende positioner, som qua denne gensidige udelukkelse ikke har viden om den anden positions eksistens, er en position uden koordinater. Som sådan eksisterer såvel den ene som den anden position kun i sin egen ret, og ingen af dem er i denne forstand eksponent for rumlighed. De er der simpelthen ikke for andre eller andet end sig selv. Dette gør sig gældende for regelsættene for henholdsvis atomernes verden og relativitetens univers.

Et dybdefelt, eller det horisontale perspektiv, er anderledes, fordi der nu er flere positioner, hvis koordinater defineres af disse positioners indbyrdes masse, placering og bevægelsesmønstre. Disse positioner er ikke gensidigt udelukkende, men gensidigt inkluderende og bekræftende. Dybdefeltet er sine koordinater og kan kun bringes til live, hvis koordinaterne besættes af to eller flere aktive positioner. Som sådan kan dybdefeltet ikke på samme måde som linjen opløses i ingenting, men må med absolut nødvendighed indlejre sig i den tredje dimension, højden, eller sagt mere direkte: I rummet. Men ligesom det ikke har nogen praktisk betydning, om man bruger reglerne for mikro eller reglerne for makro (det er reglernes instrumentelle funktionalitet i forhold til menneskets behov og ønsker, der er det afgørende), har det i hverdagen ingen praktisk betydning overhovedet, at dybdefeltet er indlejret i tredimensionaliteten. Vi forholder os udelukkende til positionernes

indbyrdes relation, ikke til deres individuelle og samlede relation til det rum, der af fysikken er delt i to: Det kvantemekaniske og det relative.

Med menneskehedens tilsynekomst igennem individernes opfindsomhed, er det imidlertid blevet vanskeligere at overse, at der rent faktisk er en uomgængelig forbindelse imellem linjen og dybdefeltet, og at forudsætningen for menneskeheden som identitet med nødvendighed må afhænge af afklaringen af dette forhold. Menneskeheden er ikke lokal, og dens globalitet kan kun realiseres, hvis ethvert modsætningsforhold imellem nogen mulig position i de tre dimensioner ophæves. Hvis noget skal kunne forstås og realiseres som globalt i dette begrebs egentlige betydning som allestedsnærværende, er det afgørende, at der, med henblik på en efterfølgende genforhandling af fysikken og matematikken, etableres et sikkert, teoretisk grundlag for en værensfortolkning svarende til et samlet og fuldt integreret regelsæt for observation og måling i alle dimensioner og af alle typer af genstande, processer og fænomener, således at mennesket *kan lære* sig selv og sin nye verden at kende uden at skulle omgå de modsætningsforhold, som aktuelt og i praksis forhindrer globaliseringen i at slå igennem som andet end et marked for kapital, varer og mennesker. Det er i denne sammenhæng, at "Spørg" skal forstås, og undersøgelsens resultat læses, som et bud på en grund der kan motivere til og bære menneskehedens første skridt som menneskehed:

Foreningen af kvantemekanikken og relativitetsteorien forudsætter erkendelsen af rumtiden som det absolutte fravær af noget, der udtrykker sig igennem *forandring* som erfaringens mulighed.

(Se eventuelt figurer på side 222 og 223)

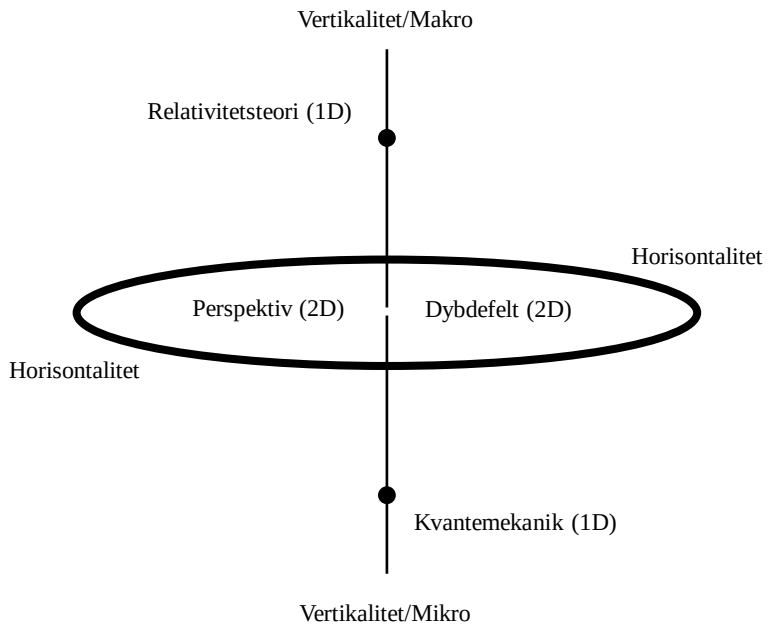
For at løse et problem kan man være nødt til at løse et andet, tilsyneladende uvedkommende problem, først. Forudsætningen for, at menneskeheden kan adresseres som en sammenhængende identitet, er opløsningen af de modsætningsforhold, som er indbygget i relationerne lokalt/globalt (bevidsthed) og mikro/makro (fysik). Kun hvis teorien for en sådan opløsning kan argumenteres igennem på en redelig og, inden for rimelighedens grænser i denne form for tænkning, forsvarlig måde, vil det være muligt at have menneskeheden som sin genstand, idet menneskeheden kun kan begribes i det modsætningsløse, hvis positions- og hastighedsobservationer ikke udelukker hinanden, men kan gennemføres på en for alle identisk og således inkluderende facon, via en og samme forsøgsopstilling: En universel gyldig regel for væren, som ikke er guddommelig eller spirituel af karakter, men indlejrer disse som sekundære potentialer.

Det er, med andre ord, tvingende nødvendigt, at den pædagogiske praktiker, der ønsker at bedrive en forskning og praksisanvisning, hvis formål er den fordomsfrie undervisning af menneskeheden i sig selv (forstået som et begrebsligt "en"), åbner verden. At åbne verden uden at stjæle de drømme om verden, der allerede er i spil som verdensformere (det religiøse, det videnskabelige, det politiske, det subjektivt lokale), kræver en teori, der både inkluderer det lokale og det globale, det mikroskopiske og det makroskopiske uden at gå på kompromis med sin egen teoretiske integritet. "Spørg" er en sådan teori.

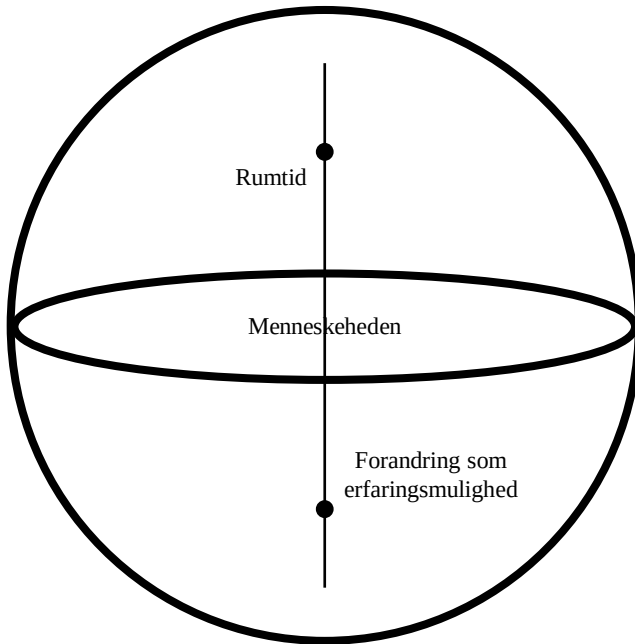
Foreningen af kvantemekanikken og relativitetsteorien

Som anført i det forudgående er det videnskabens aktuelle erfaring, at der er et tilsyneladende uoverstigeligt modsætningsforhold imellem de regler for observation, der gælder for henholdsvis atomernes verden og universet, som det erfares umiddelbart af det menneskelige sanseapparat. Videnskaben finder naturligvis selv denne modsætning ganske uudholdelig (se f.eks. de oprindelige diskussioner imellem Bohr og Einstein om kvantemekanikken), og der gøres fortløbende matematisk-fysiske forsøg på at overkomme den. Men det er netop tilgangen i sig selv, der bliver problemet for videnskaberne, idet komplementariteten her er en direkte funktion af den matematisk-fysiske metode. Idéen om at måle på verden for at kunne beskrive verden på en for mennesker begribelig og instrumental måde, er den videnskabelige tilgangs legitimerende grundlag. Dette grundlag kan, helt fundamentalt, beskrives som de tre dimensioner, højde, længde og bredde med reference til menneskets kropslige erfaring af at være i et tredimensionelt rum. Det

Præ ”Spørg”

Post ”Spørg”

tidslige indgår desuden som en fjerde ”spøgelses-dimension”, positivt i relativitetsteorien og negativt i kvantemekanikken, som det målingsbetingende, hvis principielle egenskaber udelukker opnåelsen af falsificerbare resultater.

I praksis betyder det, at såvel kvantemekanikken som relativitetsteorien har de tre dimensioner som deres førsteårsag og fænomenologiske grund, når de regner verden. Mennesket spørger ikke sig selv, om kroppen kan tage fejl på dette punkt, fordi mennesket fordomsfrit antager, at kroppens erfaring modsvare det erfarede struktur. I *denne og kun denne* forstand er mennesket kroppen. Dette gælder også for vores dygtigste videnskabsfolk. Hvis perspektivet i sit udgangspunkt har tre dimensioner, vil den metodiske tilgang til en given undersøgelse ikke kunne undsige sig en eller flere af disse dimensioner, og resultatet vil således altid komme til at spejle det tredimensionelle objektiv. Et udgangspunkt i tre dimensioner kan ikke reduceres til et undersøgelsesresultat i en eller to dimensioner. Man må helt principielt forestille sig, at enhver undersøgelse af et objekt medfører en udvidelse af rummet (som altid er universet i sin helhed), idet objektet som genstand får tredimensionalitet og derved ekspanderer i forhold til sin oprindelige ikke-dimensionelle status. Denne dynamik forekommer i øvrigt hver gang, vi anerkender verden som et noget under kroppens direktiv om dette noget som tredimensionelt. Det er én forklaring på universets ekspansion, som konstateret af astronomien og fysikken i fællesskab. Når man observerer universet, udvider det sig i kraft af kroppen som observationens grund.

Som en konsekvens af kropslighedens indflydelse på måling og målingens deraf følgende indflydelse på det målte og dets feedback til kroppen, bliver det usynligt for de to dominerende fysiske teorier, at deres genstand, rummet forstået som observerbare objekter, er en konsekvens af den kropslige videnskabs selvproducerede tredimensionalitet, og at rummet så at sige opstår som ekspansion i lyset af teoriernes inspektion. Det bliver således hverken tydeligt for relativitetsteorien eller kvantemekanikken, at de alene er de to nødvendige definitioner, som forudsættes af den vertikale linjes arbitrære indikation af relationen forstået som den ene, nødvendige størrelsesmarkør, der giver højdeforholdet sin matematiske linje. De to teorier er udelukkende abstraktioner af det tredimensionelles nødvendige forestilling om sådanne to, komplementære undersøgelsesgenstande. De er tilsammen og populært sagt det universets højdeperspektiv, der fuldendes af det horisontale felt, hvis bredde og dybde skærer ind i vertikaliteten netop der, hvor kroppens dimensioner lægger sig naturligt i rummet og forlanger en komplementær relation, der kan strække kroppen vertikalt og give kroppen den af dybdefeltet ekskluderede

tredje dimension, der er forudsætningen for kroppens realitet som rumproducerende tredimensionalitet.

Feltet og linjen passer sammen som fortolkningsveje, fordi de, på trods af deres videnskabelige inkompatibilitet, udtrykker lige præcis det rum, kroppen søger som feedbacksystem. Opløsningen af de to teories gensidigt udelukkende modeller af verden skal således ikke søges i matematikken og fysikken, men i det simple faktum, at de repræsenterer et nødvendigt forhold for menneskets realisering som menneskehed. Kun hvis det, der er småt, ikke er identisk med det, der er stort, kun hvis der er en uforenelig relation imellem disse to positioner, kan rummet, som en fuldbyrdelse af det horisontale perspektivs indlejrede positionelle relationalitet, realisere sig. Menneskets opfattelse af det fysiske univers som et rum afhænger af relative positioner, der enten definerer rummet på den makroskopiske skala eller på den mikroskopiske skala, fordi dette enten/eller tilføjer horisontalperspektivets todimensionalitet den afgørende tredje dimension, der giver os rummet, universet og med disse menneskekroppen som sandsynlighed. Som sådan skal forholdet imellem kvantemekanik og relativitetsteori være endimensionelt for at kunne fuldbyrdes i sin egentlige mission. Kvantemekanikken og relativitetsteorien er modernitetens ekstreme udtryk for dette forhold og som sådan, på samme måde som deres forudgående fravær, hinandens nødvendige betingelse.

Ligesom det for billedkunsten gælder, at den med introduktionen af kubismen (samtidig med kvantemekanik og relativitetsteori) realiserer den tredje dimension som et konkret formidlet udtryk og derved eksemplificerer rummet som en specifik genstand og værens betingelse, kan det om fysikkens to teorier siges, at deres komplementære relation (ikke teoriernes indhold og postulater) *er* formelen for den tredje dimension, der, som en slags videnskabeligt svar på kubismen, opløfter det todimensionelle dybde-perspektiv til en tredimensionel erfaringsmulighed, til rummet som de observerbare objekters positionelle relativitet og målbarhed som naturligt forekommende adskiltheder, identificeret ved undersøgerens samstemning af objekternes bane, masse, form, overflademateriale og hastighed.

Tilvejebringelsen af de tre dimensioner, der skal være til stede, for at kroppen, og med den menneskehed, kan indplaceres fordomsfrit i globaliteten, er med oplysningen af disse forhold og afgørelsen af kvantemekanik og relativitetsteori som det ekspressive udtryk for den tredje dimension, og dermed for kroppen som en fysisk realitet, fuldbyrdet.

Erkendelsen af rumtiden som det absolutte fravær af noget

Med opløsningen af matematikkens og fysikkens rum-kategorier følger spørgsmålet om rumtidens natur, og hvorledes denne, uden sine rettigheder som undersøgelsesgenstand for de særlige sæt af regler, der udstedes af matematikkens og fysikkens rationaler, skal forstås. I et postvidenskabeligt lys er det vanskeligt overhovedet at få øje på hverken rummet, eller, som en konsekvens af dette, tiden.

Hvis rummet er et udtryk for kroppen, som igen er et udtryk for kropsmuligheden, hvad er det da, der tilvejebringer kroppen som mulighed og med den kroppen som en funktion af den bevidsthed, der udkommer i kroppen og i virkeligheds-indtrædelsesmomentet overtager kroppen og gør den til sit domæne, sin produktion?

At betragte kvantemekanikken og relativitetsteorien som abstrakte udtryk for den nødvendige tredje dimension, der er rumlighedens vertikale akse, er at forstå rum som et fravær af noget kvalitativt, af masse i nogen begribelig form eller tyngde. Forudsætningen for, at ethvert udsagn om rummet kan reduceres til en abstraktion af det virkningsforhold, der som sit eneste afkast har det rumliges mulighed, er, at rummet reduceres til en abstraktion af et absolut noget-fravær og erstatter sin konkrete tomhed med et absolut ingenting. Det er kun i denne radikaliserede reduktion af rummet, at rummet som mulighed kan foreligge. Hvis rummets akser var faktiske, hvis de størrelsesforhold teorierne bemåler, hvis verden var virkelig og kunne observeres som sådan, så ville rummet som det rumlige og bevægelsens relative motivation blive indeklemt af sin egen fylde og ophøre med at være de til enhver tid tilgængelige bevægelsesbanekoordinaters fysik.

Det er akserne som sandsynligheder, der sandsynliggør rummets dimensioner, ikke akserne som matematiske sandhedsudsagn domfældt af matematikken og indskrevet som masse. Ingenting kan forstås som det rumlige, der udspringer af ingenting som alle tings uvirkeliggjorte sandsynlighed, herunder akserne som det rumliges realitet. Af de to dimensioners kollaps ind i erkendelsen af det tredimensionelle som symbolsk repræsentativt (kubisme, teorierne om vertikalitet og horisontalitet sammensmeltet i 3D og senest digitale 3D-film) følger ingentings fremtræden for beskueren og med ingenting åbenbaringen af kroppen som det udslagsgivende udtryk, som det feedbackproducerende, hvis fortælling er fortællingen om rummet som den eneste mulige manifestation af det ingentingslige.

Når det konstruktive arbejde med akserne intensiverer rummets tilstedeværen som genstand uden for kroppen, etableres den relation imellem krop og rum, som med

nødvendighed må føre til den enes kollaps. Der kan ikke være både krop og rum. Således falder kroppen bort og bliver til bevidsthedens subsumption, det der forandres (rummet) for at kunne erfares (som rummet), og bevidstheden til erfaringen i sig selv, det for hvilket det gælder, at det er rummet (uden det kropsligt individuelle, som menneskehed) og således det, der ikke er det noget, der ikke er der, og som derfor frit kan skifte bevægelsesbane, som det så ofte forekommer i menneskedrømmen. Dette er de sandsynliggjorte aksers gave: Vished om rummet som et konkret system af tilgængelige koordinater (i det uendeliges potens) for sig selv som det selverfarende.

Det er korrekt at forstå rummet (rumtiden) som det absolutte fravær af noget, for kun i denne fortolkning gives principiel tilladelse til aksernes tilsynekomst som funktionelle sandsynligheder, som de tre dimensioner der er betingelsen for relationernes erfaring af sig selv som udtryk for akserne som erfaringsmuligheden indlejret.

Forandring som erfarings mulighed

Hidtil har denne udvidede læsevejledning undgået direkte at adressere tiden, den fjerde dimension, med henvisning til værkets øvrige analyser af tiden som begreb og praktisk effekt. I forbindelse med afklaringen af forandringens rolle i eksemplificeringen af den vertikale aksens rolle i rumtidsmassivets manifestation, bliver det dog vanskeligt at ekskludere tidsbegrebet, idet forandring i almindelighed knyttes til eller ligefrem identificeres med det tidslige.

Det spørgsmål, der presser sig på, når rummet afklares som et udtryk for de tre akser som sandsynlige forekomster defineret af deres indbyrdes forhold, er, hvorfor netop rummet manifesterer sig som den erfarende erfaring, og hvordan bevidstheden, eller kroppen forstået som bevidsthed, kan indgå aktivt i rummet som et praktisk udtryk for en sådan selvrefererende erfaringstype.

Normalt opfattes rummet som et massiv i bevægelse. Dette er en fejlfortolkning, der strider imod akserne som sandsynligheder. Såfremt rummet vitterligt var massivt, altså bestod af objekter uden afstand imellem sig (alt andet ville være umuligt jævnfør reglen om uendelig som den mindst mulige afstand i et uendeligt rum), ville der ikke være tale om et rum, idet rummets mulighedsbetingelse, relationen imellem lille og stor (vertikalt) og relationen imellem feltets potentiale som koordinatsystem for relative positioner (horisontalt), er forbigående og således ikke kan

bindes i masse. Akserne relaterer sig til sig selv som sandsynlige forekomster. Man kan altså ikke, som fysikken og matematikken foreskriver, perspektivere forestillingen om det tingslige med udgangspunkt i forestillingen om aksernes virkelighed som relativiserende grund. Aksernes indbyrdes forhold er stationært som en egen sandsynlighed. Det er i dette forhold, at forandringens mulighed skal identificeres.

Rummet er altid sine akser. Forudsætningen for, at akserne kan realiseres som sandsynlighed, er aksernes indbyrdes forhold, forstået som mulige relationer imellem mulige relationer. Ligesom ingenting, jævnfør ”Spørg”, peger på ingenting og derved gør sig selv til et sandsynlighedsfelt i kraft af sandsynligheden for sig selv, opstår sandsynligheden for relationer som en følgevirkning af rummet som den 100 % sandsynlighed (bemærk: Enhver erfarings retrospektive noget udtrykker altid en 100 % sandsynlighed), der i kraft af sine aksers indbyrdes relationer producerer sandsynligheden for relationer forstået som tredimensionalitetens mulighed.

Akserne producerer relationerne, der til gengæld, i aksernes fravær som fysik, ikke kan fastlægge sig positionelt og derfor driver uden nogensinde at kunne gives et sæt koordinater, og som en følgevirkning af dette driver uden hastighed. Der er altså alene tale om en rummets mulighed, der, som denne mulighed for at blive det rum det allerede er, må pålægge sig selv, som tredimensionalitet, at producere et uendeligt antal relationer imellem positioner uden målbar bevægelseshastighed og retning. Dette er rummets dele forstået som selvstændige sandsynligheder i gensidig vekselvirkning betinget af kroppens dekonstruktion.

Alle disse mange løse driverter, rummets byggesten, er fortsat ingenting, ren sandsynlighed. Men netop det, at akserne fremtvinger driveriet som en uomgængelighed og driveriets absolutte overensstemmelse med ingentingheden (driverterne er der ikke), giver det rumlige forandringens egenskab. Akserne er den nødvendige konsekvens af ingenting som sandsynlighedsfelt. Aksernes indbyrdes lås som relative og uendelige udstrækninger producerer et ligeså uendeligt fintmasket koordinatsystem, hvis punkter, qua reglen om afstande i uendelighed og jævnfør akserne som relative til hinanden, reproducerer relationens grundnatur uden at kunne blive stationære, og som sådan må være drivende sandsynligheder uden nogen form for bestemmelse eller identifikationsmulighed, altid uendeligt fjernt en relativiserende medposition. Rummet er, i denne forstand, et noget, som ikke kan være, og som derfor ikke er der.

Det er som sådan, som et noget, der ikke kan være og derfor ikke er der, at rummet bliver til erfaringen af sig selv og således realiseres i den fysisk matematiske forstand. Uanset positionernes uendelige indbyrdes afstand i det akse-motiverede koordinatsystem og fraværet af stedbestemmelsesmuligheden, gælder det for disse positioner, at de ikke kan forblive stationære. Kunne blot en position identificeres positivt, ville sandsynlighed for rum omgående blive reduceret til 0%, idet en sådan identifikation ville ophæve aksernes statistiske legitimitet.

Under normale omstændigheder forstås universet som stationært i herværende fortolkning af det stationære som muligheden for målbare positioner udtrykt igennem massive eller nær-massive objekter. I rummet som potentialitet, sandsynlighed eller blot som abstraktion af noget-fravær, er det stationæres princip fuldstændigt ophævet til fordel for ”det som har været” og ”det som kommer”, tilsammen forstået som det, der må være i rumligheden, men også det, der definerer rumligheden som rummelig og derfor ikke kan fylde. Rummet er så at sige fyldt, helt fyldt, med positioner, der ikke kan være, hvor de er, uden at eliminere rummet som funktion og derfor med nødvendighed må være et andet sted uden at være der også.

Dette er forandring, og fordi den ikke er der, kan den erfares af sig selv som selve erfaringen forstået som det, der ikke er der, hvor det er. Hvis min erfaring af en begivenhed var simultan med min erfaring af begivenheden og begivenheden, ville hverken erfaringen eller begivenheden kunne finde sted. Det stationæres princip ville virke og nedbryde rummets struktur. Det er det relationelle forhold imellem mig som den erfarende af erfaringen af begivenheden, der realiserer erfaringen af begivenheden som erfaring, og som sådan peger på relationen imellem disse fluktuierende positioner som en nødvendig forudsætning for erfaring. Den positionelle forandring, der som en absolut konstant tømmer et tredimensionelt rum, er det eneste mulige fundament for en virkelighedskonstruktion, der kan erfares uden at gå til grunde. Det er altså kun aksernes forandrings-motiverende relation, der kan tillade erfaringen og med erfaringen muligheden for bevidsthed i form af *rumtid* forstået som den pragmatiske kategorisering af denne regel.

For at forstå at tiden ikke findes, må man lade tiden gå

Som påvist i det ovenstående har tiden ingen egentlig relevans for den fænomenologiske analyse af rummet som et fravær af noget. I sin grundstruktur er rummet

uden tid og alene kendetegnet ved det stationæres absolutte umulighed som producent af bevægelse. Spørgsmålet bliver derfor, hvordan bevidstheden kan opgive den tidslige dimension til fordel for det rumlige som forandring uden tidslighed.

Det første problem med tid er, at tid, til forskel fra forandring, alene relaterer sig til det stationære. Ligesom fysik og matematik forudsætter tiden, at det noget, der søges beskrevet, eksisterer som et massiv, hvis forandring foregår eller i det mindste kan skiveskæres sekventielt, så det altid kan kobles mod måleenheden, her tiden, som sekventialitet mod tidsenhed etc. Som det fremgik af rumanalysen, er en sådan skæring af begivenhedshorisonten ikke mulig, da begivenheder ikke findes som fakta eller stationære genstande, der står til rådighed for en observatør eller en forsøgsopstilling. Alene dette er nok til at udfase tiden som en gyldig henvisning, men også forandring i sit rene selvs form underkender tiden; tidens berettigelse som forandringskompatibel beskrivelsesmodel, bortfalder med forståelsen af forandring som a-synkronicitet inkarneret.

Det andet problem med tiden ligger indlejret i selve tiden som det uendeliges målestok. Tiden siger om sig selv, at den for at tidsliggøre en reduceret serie af universelt inkluderende begivenheder med nødvendighed må repræsentere en potentielt uendelig serie af universelt inkluderende begivenheder, idet en reduceret serie af begivenheder i en potentielt uendelig serie af begivenheder ikke kan placeres kronologisk i den samlede serie. Forudsætningen for, at tiden kan måle f.eks. en sommerdag i 2004, ville per definition være, at denne dag kunne sættes op imod et tidsligt begyndelsespunkt eller slutpunkt. Tiden siger godt nok om sig selv, at dens funktion alene er at relatere sig selv til sig selv, således at det midlertidige kommer til at udgøre selve tidens natur. Men denne udsigelse er netop en selvudsigelse, der har til formål at opgradere tiden til en funktion af den til enhver tid aktuelle forandring, således at det er tiden, der bliver observationens genstand og ikke tidens genstand, forandringen. I almindelighed forstås det tidslige derfor som en fastlæggelse af de positioner, der, som forandringens forudsætning, må være i flux, og dermed som det, der effektivt låser forandringen i det noget, mennesket oplever som frosne øjeblikke eller blot som tredimensionelle ting i rummet og tiden. Tiden bliver ganske vist som sådan en slags fjerde dimension, den dimension der ophæver forandringen som forandringserfaringer og i stedet gør forandringen til sin genstand og dermed til fortællingen om tidslig progression plausibel, men selv som sådan er tiden uden reel betydning for den bagvedliggende fænomenologiske struktur i rumligheden.

Tid knytter sig også til livscyklus. Tidens eneste mulighed for at kaste anker i individets værensstatus er som opmåling af livslængde. Som sådan bliver tid altid et relativt til menneskelivet, hvorved det ophæver paradokset vedrørende nødvendigheden af begyndelses- og slutpunkt som legitimerende reference. Det er i forhold til livsophøret, at tidens gang får betydning, og det er i dette perspektiv, at tiden som selvmodsigelse bortfalder til fordel for tiden som opmåler af tilbageværende tid for den enkelte, og som sådan for enhver menneskerelateret aktivitet. Det er altid spørgsmålet om tilbageværenhed, der spiller ind som tidsfaktorens begrundelse, en tilbageværenhed, der vel at mærke, i forhold til sandsynlighedsfeltet, er fuldstændigt arbitrært, idet ingen forudsigelse er mulig. Men for den tredimensionalitet, der peger tilbage på ingenting som ophav, bliver tiden det helt nødvendige medium for produktionen af sekvensialiseret massivitet og dermed kropslig forankring i masse alternativt til flux. Erkendelsesfænomenet må med nødvendighed stå uden for erkendelsens genstand, hvorfor kroppen, som en funktion af bevidstheden som en funktion af rummet som en funktion af akserne som en funktion af sandsynlighedsfelt, marginaliseres ind i et tyngdefelt, hvis reference er bevidsthedsfor-glemmelsens objektivitet.

Tidens tyngde holder kroppen som livslængde afsondret fra oprindelsen, bevidstheden, og føjer som sådan sin matematik til kroppens verdenssansning og med matematisk konkretisering af det ikke-tidslige, rummet, der således bliver til rumtiden. Rumtiden kan tælles som tid og erfares som rum og er i denne forstand foreningen af det kropslige massiv og aksernes flyd. Kroppens produktion af objekter, der ikke kan eksistere i rummets flux, skaber en verden af noget, der ikke er sig selv, og som alene kan erfares som forandringen. Det er forskydningen imellem erfaringen som erkendelse og erfaringen som forandringserfaring, der giver verden sin krop og kalder på menneskeheden som det rumlige, hvis univers er tidens produktive udkomme. At tiden ikke kan findes er i denne sammenhæng uden betydning. Kroppen kan kun være virkelig som en matematisk reproduktion af det tredimensionelle og er udelukkende en funktion af erkendelsens mulighed. Dette matematiske fordrer tiden som sit ophav.

Når det siges, at man, for at forstå at tiden ikke findes, må lade tiden gå, betyder det, at tiden tæller verden og som sådan tilhører det, der har stillet sig uden for rummet for at kategorisere det i matematiske reproduktioner af det, som ikke kan være. At lade tiden gå er at gøre selve tiden til sit objekt og erfare, at tiden er den funktion af rummet, der trækker rummet væk fra sig selv for at gøre det til fysik. Tiden er ikke en beskrivelse af forandringen, men den del af forandringen, der ikke

erfarer sig selv, og som sådan ligger uden for det bevidstes rækkevidde. Det er i tiden, at verden sættes i stå og gøres til kroppens vugge og hjem.

Der kan ikke være nogen bevægelse, hvor der er tid. Tiden omsætter bevægelsen til sin logik og tilføjer en tyngde til positionerne, der binder dem sammen og trækker dem nedad og indad mod sig selv, indtil de bliver til deres mulighed og med dette, til masse. Masse er absolut og identisk med stilstand. Hvor der er noget, er noget alting, og hvor der er et alting, er ingen bevægelse mulig, idet alting foregriber sig selv i enhver statistisk afskygning. Det er tidens konsekvens og den primære erfaring i livscyklus, at massen eksisterer og er uafvendelig. Altså kan tiden ikke findes, for ifølge tidens logik findes det noget, tiden kobler sig til, og som sådan bliver det noget til det uendelige alting, der er tidens numeriske forudsætning og a prioriske undergangsbestemmelse.

Foreningen af kvantemekanikken og relativitetsteorien forudsætter erkendelsen af rumtiden som det absolutte fravær af noget, der udtrykker sig igennem forandring som erfaringens mulighed. For at forstå at tiden ikke findes, må man lade tiden gå.

Først når ingen tror på det guddommelige, er videnskaben som postulat om sig selv gyldig. At have godtgjort det guddommeliges gåde som det sandsynliges logiske fænomenologi ligestiller videnskaben og religionen og løser derved det bånd, hvorved den troende binder videnskabens patent. Det står nu enhver frit for at åbne sig for lyset, hvad enten det er som bølger, partikler eller overjordisk kærlighed. Ingen, hverken ateisten eller den religiøse kan fastholde et noget og undslippe ingenting. Der kan kun være sandsynlighed forstået som det fraværendes fraværende, et alting hvor konstanten er forandring drevet af hver enkelt potentielle positions søgen mod sig selv som en position i et alting, hvor positionen som potentiale i dette alting skal besætte hver enkelt potentiel position i altinget for at kunne være en sådan position. I en sådan kontekst kan kvantemekanikken siges at svare til den lille tabel og relativitetsteorien til den store. En ny matematik for ingenting bør derfor, som en af de mulige konsekvenser af ”Spørg”, realiseres for at kunne beregne på forandringen i forandringen uden at søge overensstemmelse imellem beregningen og det beregnede. Menneskehedens selvrealisering afhænger af en symbolverden, hvis mening henviser til noget, som ikke kan være sig selv, og hvis instrumentelle værdi henviser til henholdsvis ingenting og sproget som sandsynlighedsfelter.

Sprogets Arkæologi. Det første ord.

I ”Spørg” sidestilles sproget med ingenting og kategoriseres som et sandsynlighedsfelt i sin egen ret. Det postuleres, at sproget, på linje med ingenting, peger på sig selv som en mulighed og således af sig selv ved sig selv genererer sig selv som enhver sproglig ytrings eneste mening, som det a prioriske, ytringen med nødvendighed og udelukkende adresserer som sin begrundelse og betydningsdefinition. Forskellen imellem de to sandsynlighedsfelter (ingen ting og sprog) er, at ingenting er forandringserfaringens generator, medens sprogets alene er sprogets generator. Sproget ligger uden for ingenting og tilhører ikke forandringserfaringen, idet sproget ikke kan objektiviseres og således står uden for tiden forstået som massens (altings) praktiske funktionalitet. Sproget er som sådan uden form, uden masse, uden tyngde, uden retning og uden hastighed og har, i disse grundlæggende egen-skabers fravær, intet koblingspunkt til andet end sig selv som sprog. Hvis menneskeheden ophører, forsvinder rumtiden, uden at dette har nogen konsekvenser for ingenting som sandsynlighedsfelt. Til gengæld forbliver sproget. Sproget har, ligesom ingenting, ingen formel tilknytning til mennesket eller menneskeheden. Det er et selvrefererende sandsynlighedsfelt. Det må derfor afklares, hvilke reaktioner der knytter sig til sproget som sandsynlighedsfelt, og hvorledes sproget knyttes an til kropstidsmassivet og rumtiden som forandringserfaring: Hvordan kan jeg italesætte verden med sproget, når verden ikke tilhører sprogets domæne, her underforstået afklaringen af begrebet ingenting (noget og alting) som grundlag for det fænomenologiske postulat i ”Spørg”.

En måde, hvorpå sproget kan forstås, er igennem ”det første ord”. Det særlige ved ”første-ordet” er, at det ikke kan udtales, medmindre hele sproget allerede er der. Man kan ikke gribe til ord, hvis sproget ikke findes. Sproget kan i den forstand ikke opfindes, fordi ethvert ord, enhver meningsfuld sproglig ytring, per definition refererer til ethvert muligt sprog, og med disse sprog til ethvert muligt ord i alle dette ords mulige betydninger som selvstændig ytring eller i anden sproglig kontekst. Forstået på den måde ligger sproget på lur, eller venter på at blive aktiveret, uanset om mennesket taler eller ej. Sproget ville ikke være tilgængeligt, hvis det ikke i sin natur var komplet som sandsynlighedsfelt. Når der her tales om sproget, tales der ikke om noget bestemt nationalsprog eller en særlig dialekt, der tales udelukkende om sproget som det praktiske, igennem hvilket verden beskrives og kommunikerer af og imellem mennesker, altså ordene som selvstændige eller koblede

bærere af domfældelser over forandringserfaringen. Det gælder for denne praksis, at sproget altid er nyt, fordi sproget ikke kan gentage sig selv. Sproget er det modsatte af tiden, der tæller ned mod et endeligt (der aldrig kan komme, tidens logik anholdt), sproget er åbningen mod mere sprog. Enhver ytring, den sidste i en koblet serie af ytringer eller ord inkluderet, er altid den næste ytrings begyndelse. Sproget vender sig fremad, væk fra sig selv og bliver derigennem sig selv som sandsynlighed, igen i modsætning til tiden, der, som den søger at binde sig til alt andet, også vil tilføje sproget sit kim, den rumlige udstrækning.

Sprog er ikke fysik. Tiden kan ikke gøre sproget til en funktion af tiden. Sproget er der allerede som muligheden for sig selv i kraft af det første ords potentiale som verdensbegyndelse, ja, man kunne fristes til at sige, at det store brag og postulatet om universets dokumenterede ekspansion, der så ivrigt reklameres for i astronomien og fysikken, såmænd bare er et rumtidsligt billede på det første ords eksplosive kraft, på den fænomenologiske mulighed for ekspansion i det uendelige, der ligger indlejret i selve sproget. Ekspansionsmuligheden er sprogets mulighed – ikke verdens. Verden er som sådan sat allerede, den er rumtiden som erfaringsmulighed og tællingens massivitet som passiviseret alting i noget som fraværet af sig selv. Det noget, mennesket erfarer som sit alting, kan ikke ekspandere, stort brag eller ej. Det er ikke som sproget. Det kan derfor udledes, at selvom forandringserfaringen har sit ophav i et sandsynlighedsfelt, ingenting, så er erfaringen af forandringserfaringen (den tredimensionelle krops erfaring af tiden; kroppens verdensformende verdenserkendelse) erfaringen af massefylde, vægt, bevægelse, hastigheder og overflader, af sammenstød, forhindringer, modsætninger, stopklodser og faldgruber i såvel negativ som positiv forstand. Der er ikke tale om en åbenbaringernes vej igennem åbenbaringer, men om et universelt massivs kværnen og gøren sig til som dukkefører for kroppens væren i massivet. Kroppen er bundet til sin tidslige forestilling om rummet. Sproget er kun bundet til sig selv som uendelig sproglig åbning.

Det første ord er således, både i bibelsk forstand og som videnskab, en åbning til sproget, mere end det egentlig er et ord. Ethvert ord, der ytres som det første, er den vidt åbne indgang til sproget, som altid er sprogets begyndelse. Når jeg således siger ”ingen-ting” og lader det ord være det første, så er det igennem ingenting, at jeg træder ind i det sprogliges uendelighed og lader mig gennemlyse af netop den sandsynlighed, som åbenbarer sig for mig ved denne særlige indtræden i sproget. Kritiske røster vil naturligvis anføre, at intet ord kan være det første, at der altid må gå et ord forud, og at jeg ikke kan anføre ingenting som mit første ord.

Dette leder os til et andet aspekt ved sproget, nemlig dets fortælling om menneskets oprindelse, og med den sprogets egen tilsynekomst. Hvis det er sandt, at princippet om det første ord er ugyldigt, at intet ord kan ytres som det første, så må det med nødvendighed forholde sig sådan, at sproget kommer før mennesket, og at mennesket som sådan, ligesom det ekspanderende univers, bliver en funktion af sproget og ikke omvendt. At dette skulle være sandt er vanskeligt at forestille sig: Sproget taler med sig selv, indtil det finder det sted i sig selv som uendelig mulighed, hvor mennesket dukker op som tekst, hvorefter mennesket, som en funktion af sin sproglige meningsfuldhed, udtræder af sproget for at realisere sproget. Sproget ville da være identisk med noget guddommeligt, med selve skaberkraften. Dette er ikke sprogets natur, da sproget alene kan udtale sig om sproget som mening, ikke om det meningsfulde i selve sprogbrugen. Men problemet forbliver aktivt. Hvorledes åbne til sproget, hvis første-ytringen forudsætter den a prioriske ytrings tilstedeværen i førsteytringen?

Vi må antage, at det sprogliges tilgængelighed i sig selv er denne førsteytring, altså at en kvalitet ved sproget som sandsynlighedsfelt er, at selve sandsynligheden for sprog kan fortolkes som ytringen sprog uden rent faktisk at have været ytret, og at jeg derfor, når jeg siger ingenting, ytrer mig for første gang. Således bliver enhver ytring "det første ord" og som sådan sprogets begyndelse som sprog. Dette er sprogets svar på rummet som statistisk sandsynliggjort udtræk af ingenting. Problemet er bare, at jeg ikke kan ytre det første ord. Denne ytring forudsætter, at jeg har et kendskab til sproget, jeg ikke kan have, før jeg ytrer mig. Nogle vil mene, at man ved et barn kan observere, hvorledes sproget bliver til igennem barnets gurglende eksperimenter med hals og stemmebånd og siden i en direkte kopiering af omgivelsernes sprogbrug, og at barnet fører bevis for, at jeg i min bevidste omgang med sproget har en forudgiven sprogviden indarbejdet igennem min barndoms automatiske indoptagelse af sproget. Denne tilegnelse er uden betydning for det sprogliges princip som uendelig åbning tilvejebragt af det første ord. Når barnet for første gang siger mor, er der ikke tale om "det første ord" men om en kopi af det første ord, mor har gentaget over for barnet for at få det til at sige "mor". Fra det øjeblik hvor barnet ved, at der er overensstemmelse imellem mor-begrebets anvendelse som sprog og mor, bliver ordet (i en banaliseret og til forandringserfaringen rekonstrueret fortolkning) til det første ord. Forud for dette er der ikke tale om sprog, men om lyd gengivelse. Lyd er ikke sprog (hvorfor alfabetets lydlighed aldrig kan blive til sproget som sandsynlighedsfelt). Sprog er uden fysiske karakteristika.

Hvis enhver ytring er den første, forstået som en given sandsynlighed i feltet, og der ikke er noget næste ord, hvorfor refererer enkeltord fra et udskilt sandsynlighedsfelt så overhovedet til verden, og hvordan forklares koblingen, eller sammenhængen, imellem ordene i betydningskæder, der også refererer til verden som dennes progressive beskrivelse? I det forudgående er sproget blevet behandlet som en åbning. Denne tilgang er korrekt og beskriver sproget som tidsligt dynamisk, som en mulighed der aldrig bortfalder og altid er større end sin aktualitet. Sproget er et tilvalg, der åbner for formgivende domfældelse og detaljerig kommunikation mennesker imellem, som matcher rumtidens degeneration. En alternativ tilgang til sproget er som et sandsynlighedsfelt, der ikke er kompatibelt med andet end sig selv. At gøre sproget til noget, der rent faktisk er udenfor og ikke kan administreres fra eller komme ind i ingenting, ændrer dramatisk på fortolkningshorisonten. Man må forestille sig, at rumtiden er uden sprog, og at sproget er uden rumtid, og at der ikke i nogen af de to felter er viden om den anden, og at deres væren som sådan er fuldstændigt uafhængige og afsondrede. Dette scenarium ligner den teori, der må følge af flere sandsynlighedsfelters operative væren i et felt af sandsynlighedsfelter, hvor enhver delmængde med nødvendighed må forudsætte en kompatibilitet felterne imellem, der per automatik udelukkes af sandsynlighedsfelternes status som autonome, som sandsynlighedsfelter.

Når vi oplever sproget som et tilgængeligt værktøj, der åbner sig ved brug, kan det altså ikke, under forudsætning af, at vores handlen er i et noget, der udspringer af ingenting, være tale om det sprog, der har status af et sandsynlighedsfelt. Kroppen (og menneskeheden som rumtid) og sproget er, som sandsynlighedsfelter, gensidigt udelukkende. Sproget har i den forstand ingen meningsfulde udsagn om verden, og verden kan ikke genkende sig selv i sproget. Der er vitterligt tale om to fremmede uden nogen mulig kommunikativ fællesværen.

Her bliver det, for overbevisende at kunne undersøge, om det er muligt for ingenting og sprog at samordne sig meningsfyldt, nødvendigt at genopfriske den statistiske teori, der ligger bag ved idéen om det fænomenologiske sandsynlighedsfelt. I et sandsynlighedsfelt af denne type er ingen forudsigelse mulig. Det eneste, der med sikkerhed kan siges, er, at det, der erfarer som forandring, var forandring, der kunne erfares. Dette er 100 % sikkert. Kun en begivenhed, der har fundet sted, kan siges at have været sandsynlig. Men fordi ingen sandsynlighed udelukkes, og fordi alle sandsynlige udkommer vægtes fuldstændigt ligeligt, er ingen forudsigelse mulig, hvorfor enhver indtræffende begivenhed er uden nogen form for forbindelse til andre begivenheder. Der er altså et identisk forhold imellem arbitrære

sandsynligheder udløst i et sandsynlighedsfelt og inkompatibiliteten imellem ingenting og sprog. Selv om en sandsynlighed kan indeholde en fornemmelse af, at denne sandsynlighed er en følgevirkning af en anden sandsynlighed, er dette et falsum. Enhver sandsynlighed er isoleret fra alt andet end sig selv som sandsynlighed. Det betyder i praksis, at enhver tænkt tanke og enhver sproglig ytring, der synes at passe til kroppens aktivitet, er tilfældig.

At søge sprogets oprindelse igennem en arkæologisk handling er frugtesløs. Enhver sproglig ytring er den første. Det er reglen, som den hentes i princippet for sandsynlighedsfelter. En ytring kendetegnes ved, at den falder sammen med forandringserfaringen på en sådan måde, at erfaringen tilskriver kroppen eller bevidstheden som ytringens kilde. Det er ikke korrekt. Der er alene tale om det mulige sammenfald imellem det sproglige og det rumlige, som ligger indlejret i det fraværende forhold imellem ingenting og sprog. Billedligt talt svarer itænkesættelsen og italesættelsen af verden til en stemme, der lægges på et talende hoved, hvis oprindelige stemme er forstummet. Når sproget erfares, er det, fordi vi i retrospektiv kan se, at der var en 100 % sandsynlighed for, at de bevægelser og lyde, kroppen producerede, ville svare til et antal ord, hvis struktur og udtale passede perfekt til kroppens gestus. En ytring kan ikke være den første i rumtiden, fordi ytringen domfælder og låser virkeligheden og derved refererer tilbage til sig selv på en måde, der indkobler den i et kausalt og afgjort mønster. Hvis sprogets kilde var rumtiden, eller bevidstheden som krop, ville sproget være præcist det, vi erfarer: En slutsum, der måske nok kan modificeres, men udelukkende inden for sprogets afsluttede form. Sproget ville som sådan svare til børns første sætningskonstruktioner som kopier og klistre sig til sine genstande på en måde, der ville gøre genstandene til sprog i såvel positivistisk som konstruktivistisk forstand. Den talende ville opleve ordene som meningsfulde beskrivelser motiveret af deres genstande. At der ville være tale om genstandenes sprog frem for bevidsthedens ville være uden for den erkendendes rækkevidde. Sproget ville være uden lyd, bevægelse og symbolik og ville alene være meningsfuldt for sprogbrugeren som ytrings-genstandenes medie. Når en dansker uden særlige sproglige kvalifikationer ser kinesiske skrifttegn og lytter til en kineser, der taler kinesisk, er den eneste mulige orientering i forhold til italesættelsen af de genstande, der omgiver kineseren. Et andet eksempel er tegnsprogsbrugeren forstået som genstand. Dette er den kritiske analyse af sproget som rumtidsfænomen: Rumtidssprog er genstandenes sprog. Genstandene taler igennem mennesket, der som medie for genstandene som udenomfysiske (det er sprogets særlige egenskab, også som rumtidssprog) erfarer sig selv som den talende, der giver genstandene mening.

I praksis fungerer kroppens sproglige genstandsmediering (domfældelse) som et sandsynlighedsfelt, idet genstandene som objekter (punkter) i universet er uendelige i antal, og som sådan hver især som mindstedel afkræver en medieret ytring, der modsvarer det første ord i funktionalitet. Hvert objekt repræsenterer et ”ord” for kroppen og er som sådan et udtryk for hele sproget som medieringskrævende fænomen. Hele sproget ordinerer sætningmuligheden og med den koblingsmotivationen, således at genstandene som objekter relative til andre objekter kan medieres som relativt igennem kroppen, der således også, af sproget, integreres som den genstand, der medierer.

Sproget som tingenes krav til bevidstheden om mediering er *idéen* om sproget som sandsynlighedsfelt. Som anført lader et sådant felt sig ikke indlejre i rumtiden som forandringserfaring, da erfaringen forudsætter en kausalt tidslig logik, princippet for det første ord ikke tillader. To spørgsmål står efter denne analyse tilbage: Hvad sker der, når vi tænker og taler, og hvorfor tror vi, at tanken og talen, at ytringerne, udspringer af vores vilje, når dette ikke lader sig gøre i den fysiske praksis?

Vi må erstatte sprogerfaringen med erfaringen af sproget som erfaringen af et ingenting uden rumtiden. Et ingenting, hvor der ikke er en rumtid og en menneskehed til at konstituere erfaring, men alene sproget som en mulighed i alle sprogets aspekter. Hvad vi erfarer, når sproget udfoldes i vores nærhed, er dette sprogets sandsynlighedsfelt og det uendeligt rige og udtømmelige overflødhedshorn af sprog. At sproget, som noget eksternt og ikke fysisk, opleves som udspringende fra vores egne kroppe og bevidstheder har sin grund i netop dette, at sproget ikke er fysisk og ikke tilhører dimensionerne. Sproget er negativt tredimensionelt. Det fylder et rum op uden at knytte sig til tid, og uden at rummet på noget tidspunkt eksisterer som andet end dette rums mulighed. Der er ingen forandring. Alle ordene i sproget er hele sproget, der som sådan er til rådighed. Brugen af sproget er den (sprogets) aktive brug af sandsynlighedsfeltet sproget som genstand for sandsynlighedsfeltet ingenting og som sådan den måde, hvorpå ingenting erfares i praksis og instrumentaliseres. Sproget er, som oplysning af forandringen, det, som ikke kan uden det, der om sig selv tror, at det er sprogets herre, mennesket, og som i sin dominans af det tilsyneladende, sproget som forandring, opgiver erkendelsen af sin slave, sproget, som det udenforstående, hvis egen førsteords-natur ikke kan tilhøre rumtiden.

Iblandt menneskene er hvert ord sit, som det gør sig gældende med de tredimensionelle objekter. Dette står i modsætning til sproget, for hvilket det gælder, at ethvert ord indeholder hele sproget i sig, fordi ingen sproglig ytring kan stå alene. Italesættelsen af verden er altså ikke sprogliggørelsen af verden med rumtiden som forandringserfaringen, der fælder dom over sig selv ved produktionen af det eneste mulige udenomsfysiske, sproget. Det anvendte sprog er ikke sproget som det ene ords sandsynlighedsfelt, men sproget som forandring, hvorfor besvarelsen af det afgørende spørgsmål, som formuleredes i tekstens indledning, ”hvordan kan jeg italesætte verden med sproget, når verden ikke tilhører sprogets domæne?” kan erklæres for besvaret: Menneskesproget er idéen om sproget, ikke selve sproget, og som idé betingelsen for sproget som en del af forandringserfaringen. Sproget som sandsynlighedsfelt kan kun generere et statistisk alting, hvorfor sproget som praksis ikke kan tilhøre ingenting. Som det gælder for viljen således også for sproget i forandringserfaringen: Kun som idéen om sprog som praksis kan sproget være praksis.

Tilbage til afklaring står nu blot, hvad det, vi fejlagtigt har gjort til sprogets egentlige, da er?

Lokalsamfundenes forandring til verdenssamfund uden anvendelsen af terror

Intet, der tilhører menneskeheden, kan sige sig upåvirket af selv det mindste angreb på det fjerneste noget, der berører det menneskelige.

Verden er bragt sammen af enhver tænkelig form for vold. Det er igennem overgreb, at menneskene er krydset ud af deres lokalitet og ind i verden. Udfarenhed er altid erobring. Dette synes at være ufravigelig menneskenatur, at overskride det subjektives lokale grænse for at give styrke til det oprindelige udgangspunkt, der dog også altid må se sig medtrukket af selvoverskridelsen. Målet er aldrig at bringe lokaliteterne sammen. Målet er at gøre den anden lokalitet til sin, på den ene måde eller den anden at udbrede sig.

Volden må ikke forstås bogstaveligt. Enhver menneskehandling, voldelig eller fredfuld, er ikke sit udtryk, men udtryk for de omstændigheder, hvorunder menneskeværen i verden må udfolde sig. Dette er menneskehedens håb og pejlemærke og den egentlige genstand for enhver undersøgelse, hvis mål er at angive en vej væk fra subjekternes herskesyge og ind objekternes neutralitet, fra det lokales overskridelige grænsesætning og ind i det globales fravær af grænseoverskridelses-muligheden.

Når volden, som indledning til et notat om verdenssamfundet som fredens mulighed, introduceres som den dominerende kraft og motivator i det eksisterende, må der gøres opmærksom på følgende dynamik i forholdet imellem volden og freden: Kun freden kan tale om volden. Var freden ikke til stede, ville volden være uden relativ og således uden egentlig eksistens. At forestille sig helvede er kun skræk-indjagende, fordi den, der forestiller sig helvede, i sig, i en eller anden form, har erfaringen af noget bedre end helvede. Det afgørende er altså ikke voldens realitet som drivkraft, men fredens, som den position hvorfra volden anerkendes, observeres og analyseres med henblik på imødegåelse. Det er en trist relation, relationen imellem vold og fred, hvor volden, uanset fredens kræfter, har kastet sit mørke i sjæle og samfund. Men ligesom ethvert overgreb mod et enkelt menneske er vold begået mod hele menneskeheden, således gælder det også for freden, at enhver handling, der sætter sig op imod volden eller lindrer en smerte påført af vold, er en godgørende handling mod menneskeheden, på akkurat samme måde. Min erfaring

af forandringen som skønhed, himmelblå, luftvarmesmyg, æbleblomsterduft, mine børns stemmer og deres minifingres berøring i fuld forbifart, min elskedes flygtige blik af fælleshed i tid og rum i dagens gøremål og urets sødlige smag af rust, er lige så vel menneskehedens som min erfaring af forandringen som gru, blot peger skønheden på såvel sig selv som gruen, volden kun på volden. Havde skønheden ikke været mulig (i fredens grundform), ville verden være nedsunket i et livløst dyb, hvorfor det kan postuleres, at volden ikke kan elimineres som en af erkendelsens forudsætninger, men også at forholdet imellem freden og volden har et favør, der afgøres af menneskenes snilde og vilje i rumtidens dimensioner.

Volden har sit kim i afgrænsningen, som den konstituerer sig i modstanden mod forandringserfaringen. Når subjektet fastholder et noget som tidsligt berettiget, altså betragter en oplevelse i dens totalitet som et massiv, der kan manipuleres og indsættes i en kæde af årsag og virkning, etableres afgrænsningens grundform, der på samme måde som revnerne i et glas eller spejl, der knuses, uden forsinkelse spredes til enhver identificerbar genstand i dette noget, fra universet som det største til forestillingen om dødsøjeblikket som det mindste. Der gøres ikke forskel på ting og processer i noget, som jo netop er hele oplevelsen af at være subjektet, den indre og den ydre og de to i kombination, trukket ud af forandringen for at kunne fremstå som underkastet subjektets dominans. Afgrænsningen af forandringserfaringen som tilhørende subjektet er beskrivelsen af voldens essens som det enes konstitueren sig selv igennem det andet, som det enes forestilling om det andet indsat i det marginaliserede andets sted. Som sådan kan det siges, at princippet om lokalitet med nødvendighed må forankre sig i volden, fordi det lokales afgrænsning som lokalt forudsætter det mest fundamentale overgreb, overgrebet på globalitetens princip med lokaliteten som formål. Enhver del bliver i den forstand til igennem et voldeligt brud med det samlede potentiale, den begrebslige helhed, der er dets oprindelige og faktiske præmis. Det konstateres neutralt, at enhver grænse i sig selv har fænomenologiske rødder i det, der deles, og at grænsen som sådan ikke er en grænse (globaliteten kan ikke deles), men voldens rensede udtryk.

Menneskets erfaring af verden giver individet alt for kort tid til at orientere sig for alvor. Knap har hun rejst sig, før hun falder om igen. Forholdet imellem fødsel og død er af paradoksal karakter. Hverken det ene eller det andet bekræfter livet, i den forstand livet som forandringserfaring eller bevidsthed producerer ved egen kraft. Livet forudsætter en tidslighed, hvis egenart tilhører det liv, den forudsætter. Fødslen er fødslen til død, og døden er således indlejret i fødslen. Det lader sig ikke gøre at bruge livet som middel til eller mål for erkendelse, men alene som den

symbolske variabel, af hvilken noget udledes, og med noget de variable, i hvilke forandringserfaringens vilkår læses. Som sådan er det ikke subjektets livsbane, der i sig selv indeholder svar eller nøgler, men dette at der overhovedet findes den livsbane, hvis noget kan pege. Det er den første og mest grundlæggende misforståelse, at livet tilbyder forklaring og afklaring. Livet sættes som det afgørende, om end livet blot er gentagelsens gentagelse og bekræftelsen af sig selv som denne gentagelse. Dette fratager ikke den livsoplevende alle livssansernes erfaringstilbud (det skønne, det grå, det onde som gerning ved subjektet), blot understreger det, at der må tænkes forbi livet som gentagelse, skal livet som essens knyttes til erfaringsmuligheden. Det er ikke livet som tid, der kalder på interessen, *men livet som den mulighed for liv*, bevidstheden objektiviseret lader passere i dets kropslige fortælling om rumtiden som noget dimensionelt. Relationen imellem bevidsthedsfravær og ophøret af bevidsthedsfravær, og igen ophøret af fraværet, er i sig selv nok til udtømmende at demonstrere enhver transformations fredelige princip.

Subjektets til-live-kommen er grænsedragningen, eller måske rettere grænsedragningens selvrealisering, der som princip går igennem subjektet og dets genstande i noget. Rumtidens relativitet, og med den menneskeheds forandringserfaringsmulighed, forudsætter grænsen, altså skellet imellem de ting, der konstituerer noget som dimensionelt, og argumenterer som sådan, ved sin grundlæggende natur, for volden. Den sansede virkelighed indlejrer sig i de adskilte positioners gensidige bekræftelse og subsumeres derved det voldeliges, den nødvendige grænsedragnings princip. Opgaven er at omvende dominansen, således at grænsedragningen i stedet subsumeres forandringserfaringen, eller måske mere præcist endnu, at noget-erfaringen subsumeres forandringserfaringen forstået som rumtiden a priori relativitetspostulatet.

Mennesket, der for at holde kroppen i live modtager besked fra bevidstheden om at række ud og gøre verden til sin, bliver som en konsekvens det trælbindende, helt uafhængigt af kulturel status, den der underlægger sig verden. Selv det at trække vejret er i overgrebskonteksten vold, hvorfor verdensunderkastelsen først kan ophøre med subjektets ophør. At vide det er nok, for i ophøret som afgørelse findes såvel nøglen til mennesket og dets civilisationer som de er og deres terroriseren, som nøglen til den terrorfrie transformation af lokaliteterne til verdenssamfund. For alt andet levende gør det sig gældende, at også her finder overgrebene sted, blot forbliver de altid lokale og kan således aldrig få karakter af terror, som denne tekst forstår begrebet, globalitet som en funktion af terror. Således som universet

som et noget altid afhænger af det (næst-)sidste subjekt, så begynder verdenssamfundet med dette subjekts ophør.

I min fuldstændige afhængighed af mit noget som grundlag for min bevidstheds kropslighed, konstitueres jeg som subjekt, for det er kun igennem subjekt-konstruktionen, at jeg kan etablere mig som en relativiserende position i forholdet til mit noget og således indtræde i det fysiske, hvis rumtidsnatur er forudsætningen for forandringserfaringen. Det er i subjekt-konstruktionen, som identificeret position, jeg er identisk med mig selv som rumtid. Forholdet imellem subjekt, menneskehed og rumtid illustrerer, hvorfor det subjektive aspekt af globaliteten som en funktion af terror alene lader sig realisere som forestilling i noget og ikke som faktisk global praksis. Bevidstheden skal subjektivisere sin fysik for at kunne positionere sig og blive til sit rum. Det er subjektiviseringsintentionen, motiveret af rumtiden som forandringserfaring, der afgør terrorens oprindelige grundlag og dens globale sigte. Med subjektiviseringen afkobles den givne position fra ethvert tilhørsforhold til ligesindede og bliver det, der står i modsætning til menneskeheden, en lokalitet, eller mere præcist en position, der altid for sig selv er det absolut lokale, i bogstavelig forstand universets centrum. For at blive det menneske, der kan indgå i rumtiden som forandringserfaring, må jeg altså i mit udgangspunkt skabe en situation, hvor jeg kan overskride mig selv som ydre grænse for igennem denne overskridelse at etablere en slags fysikkens ligevægt, med mine behov forankret i lokaliteten og deres tilfredsstillelse uden for lokaliteten. Det lader sig ikke gøre for en position i ensomhed at opretholde en flerdimensionel tilstedeværen, hvorfor en position *altid* er udtryk for grænseoverskridelsens potentiale. Relativitet er således i sin grund voldelig, hvis der ved vold forstås det overgreb, der af udøveren, positionen, må anses for nødvendig, og som af voldens offer, der også er en position, anerkendes som processuelt korrekt, idet voldens motivation udspringer af gensidig nødvendighed og har sit virke i enhver lokalitet, relationernes styrkeforhold uanfægtet.

Som sådan er jeg voldelig, og i mig vugger terroren som potentiale. Når terroren forløses, genkender jeg dens motivation i mig selv og kan kun anerkende dens tilstedeværen som nødvendig. På det regionale, statslige og overnationale niveau udløser terroren modterror, men som eksemplarisk proces er der i forsimplet gengivelse tale om den dynamik, der her er søgt forklaret som positionens dynamik og som relativitetens grund. Spørgsmålet er derfor ikke, hvordan terroren standses fysisk (dette kræver modterror i en uendelig gentagelse), men om det lader sig gøre

at omforme det positionelles begreb, så den nødvendighed, hvormed volden realiseres som livsgrundlag i det relative, kan omstødes eller i det mindste rekonstrueres med henblik på etableringen af et erkendelsesteoretisk modstykke til denne verdens partikelacceleratorer, et i ren bevidsthedsforstand selvoverskridende refleksionsfilter.

Positionernes identitet som grænseafklarende er et udtryk for det sandsynlighedsfelt (ingenting), der garanterer enhver position som sandsynlighed og dermed, i rumtidsperspektiv, som erfaringsmulighed. Men positionerne er der de facto ikke, og netop det giver plads til ekspansiv adfærd. Hvis bare én position var til stede som koordineret lokalitet, ville virkeligheden bryde sammen. Det er positionernes flux, der betinger rumtid og bevidsthed og med dem forandringserfaringen. Opgøret med lokaliteten som det grænseoverskridende, hvis adfærd definerer volden som det mest grundlæggende vilkår i relationernes folden sig ud, skal søges i lokalitetens *fravær* som egentlighed.

I det ovenstående søgtes grænseoverskridelsen og med den volden, i positionen som konkret relation i en altingskonstituerende sum af sandsynlige positioner. I et sådant system er voldshandlingen den uundgåelige konsekvens af selve relationen, altså dette at enhver position må træde ud af sig selv for at kunne positionere sig relativt, som dermed tiltrækker sig opmærksomheden. Det er det relatives fordom om sig selv som tingenes forudsætning, der vrider volden ud af sine spillere. I fornuftsfilosofien defineres frihed som subjektets væren for sig selv i sig selv, eller som arbejdet hen imod denne tilstand af ren og uforstyrret fornuft, menneskets idealtilstand. I den kritiske teori ligger friheden i den utopi, der åbenbarer sig, hvis blot civilisationens selvbedrageriske promovering af magthavernes manipulation afsløres ved at vise menneskeheden, hvorledes selvsamme manipulation indikerer en retning, der konsoliderer magthavernes position yderligere. Problemet med såvel fornuftsfilosofien som kritisk teori er, at de antager, at det er filosofien, der er løsningen på filosofiens genstand og den genstands formodede problem. På intet tidspunkt antager de to retninger, at de selv er en del af deres genstand og derfor simple udtryk for samme. Herværende arbejde *forsøger (!)* at stå i modsætning til denne selvmålsstrategi, idet tænkeren, på linje med de øvrige medlemmer af menneskeheden, ved, at det kun er igennem en objektivisering og instrumentalisering af værensfænomenet som sandsynlighedsfelt, af forandringserfaringen, at forandringen som menneskenes repeterende cirkelstand kan gøres til genstand for undersøgelse og opløsning. Filosofien som spekulativt postulat om tilstedeværen som forandring må udfases til fordel for den konkrete handlingsanvisning, der kan føre

til menneskenes diskussion af muligheden for at transformere volden som lokalitet til en, af natur, ikke-voldelig globalitet. Denne tekst har til dette formål fremvist positionen som natur og påvist positionen som en funktion af relationen og som en del af dette anført volden som en given i det, som må gennemtrænge for at forblive sig selv. Spørgsmålet er nu, hvorledes vi kan identificere selve relationens formelle karakter.

Relationen, eller det relative, altså forholdet imellem to af en eller anden form for grænse adskilte, går forud for de to, imellem hvilke relativiteten virker. For positionerne vil relativiteten forekomme a priorisk, som det absolutte forudgivne, en slags værensgrund, af hvilken positionerne som rumlighed udspringer. Relativiteten, eller forholdets mulighed, beskriver sig selv som det tågeslør, der nedlægger sig over begivenhedernes udstrakthed og binder dem sammen som rum. Relativiteten, eller relationen, er ikke en matematisk beskrivelse af fysiske forhold, men et fænomen, der udspringer af sandsynlighedsfeltet som sandsynlighed og knytter sig til forandringserfaringen som sammenbinding ved forholdsmæssighed eller forskellighed i objekternes egenskaber. Relationen kan siges at være det, som kan binde positionerne til hinanden, således at de ikke, som det ses i uendeligheden, glider fra hinanden uden for den gensidige observations mulighed. Forstået på denne måde kan det konstateres, at en position ikke kan være aggressiv, fordi udenfor-sig-selv-væren vil svare til ekspansion i et tomrum, hvor kun ekspansionen som mulighed forefindes statistisk. Det er først, når den relative binding indføres som mulighed, at positionernes overflyden og ind-i-hinanden-flyden finder sted som eksistentielt begrundede overgreb.

Volden knytter sig ikke alene til positionen, men til positionen som relativ til andre positioner. En position er i sig selv neutral, det er først, når den træder ind i relationen som betingelse, at terroren begynder. Heraf udledes det, at terroren ikke knytter sig til det lokale, eller positionen, men til kombinationen af positionen og dens betingelse som flerdimensionelt objekt, relativiteten. Terror forudsætter flere positioner, der er bundet til hinanden som objekter med relativiteten som betingelse. Kun i et forhold til en anden position må den første position med nødvendighed tage eller undertrykke. Relativiteten er i den forstand det absolut formgivende, idet en enkelt position er identisk med ingenting. Ud af ingenting træder så at sige relativitet som ingentingens mulighedssvar (kun i ingenting kan positionerne nedsynke uden begrænsning og fravær fra sig selv som betingelse), som igen producerer positionerne som genstande, der igen producerer overgrebet som det naturlige førstegreb.

Relativitet er den slags ingenting, om hvilket vi kan sige, at det for at kunne være må være en sandsynlighed, der i sig har boende de formale komponenter, som er forudsætningen for tingenes indtræden i verden. Tingene kigger ud på mig igennem den samme relativitet, de ser mig kigge ud igennem. Dette foregår i det fortidslige, og ethvert størrelsesforhold er derfor uden betydning. Som sådan har objekterne de karakteristika, der gør sig gældende i det lokale, forstået som intern relativitet versus ekstern relativitet, de forhold der etableres til det andet, udenforstående, ikke-lokale. Jeg træder ikke ind i en verden som relativ, men ind i en verden af relative. Min størrelse er for mig underordnet, idet jeg alene orienterer mig imod de andre objekter, som *altid* fremstår overkommelige, selv solen, planetsystemet eller hele galaksen er per definition i interne relationer, hvis sum aldrig overstiger mit noget. Relativitetsprincippet gælder altså kun for det udenforstående, idet ethvert udenforstående med nødvendighed indskriver sig i det ikke-udenforståendes position som den noget-definerende.

Det relative producerer de interne relationer i ethvert positions-givet noget, men er altså udelukket fra at relatere dette noget til dets producent, positionen eller subjektet. Diskriminationen af noget etablerer et udflydsscenario, hvorfra det synes muligt for subjektet at oversvømme sin verden med sig selv, som sig selv, og ophæve de i verden boende relationer, der netop, formelt, viste sig som værensbetingelsen for det objektive i verden. Når jeg oversvømmer verden med mit subjekt, afmonteres relativitetens mulighed, og verden bliver til den ene positions tomhed. Således etableres det dynamiske noget-forhold, hvor verden på den ene side konstituerer sig igennem relativitet og på den anden side ophæves af subjektets allestedsnærvær.

For at subjektet kan være, skal det producere et noget. Forholdet imellem subjektet og noget er totalt i den forstand, at noget bryder igennem relativiteten for at indskrive sig i dimensionerne og skabe noget-verden. Men fordi noget-relationerne subsumeres subjektet og alene kan ånde igennem relativiteten, uden subjektet, underkastes noget subjektet som det egentligt relativitetsproducerende og bliver følgelig til den ensomme position, der var subjektet, før noget konstituerede sig. Det viser sig, at det er subjektet, der producerer globaliteten med det formål at kunne konstituere sig i et selvrefererende, subjektproducerende system. Noget er den verden, igennem hvilken subjektet bliver til, og den verden, subjektet med nødvendighed må ophæve, når den bliver til. Formelt set svarer det til menneskets tilbliven og menneskets undergang uden nogen tidslig forskydning: Subjektet indtræder i ingenting med sandsynlighedens nødvendighed, tillader ingentings transformation

til relativitet, inviterer dimensionernes fremtræden igennem relativiteten og ophæver dem, ophæver universet i det øjeblik, det fremtræder, fordi universet skal være adskilt fra sit subjekt for at manifestere sig konsoliderende, og fordi dette ikke lader sig gøre som objekt for subjektet, der jo, som det netop demonstreredes, er sit eget objektive, det objektive der kun kan vise sig som udtryk, som pegning, fordi det ophæves af sit subjekt på præcis samme måde, som forandringen ophæver enhver af sine genstande i et noget, der ikke kan være sig selv.

Hvis jeg er verden, og verden er min, hvorfor kan jeg så ikke være verden? Det er det paradoks, der er blevet klargjort som subjektet som det nødvendigt ekspanderende, altså det, der må overskride sig selv, men som også med denne selvoverskridelse indskriver sig selv som voldens medie i forholdet til det, der modtager ekspansionen, selvom modtageren principielt, med subjektets ekspansion, bliver det ekspanderende subjekt. Det vistes også, hvordan denne overskridelse både producerer det, der er ekspansionens forudsætning, det relativerede objektive, og hvordan ekspansionen er selvophævende, fordi ekspansionens rum er det noget, der produceres af subjektet, eller lokaliteten selv. Dette sammenlignedes med menneskets tidlige livscyklus, der underkendes som kvantitativ værdi, fordi den alene eksisterer som tilblivelsens ekspansion ind i en værensmulighed, hvis betingelse er fraværet af det tilblivende (her: Subjektet), hvorfor dettes ekspansion ophæver sig selv. Mennesket, subjektet, lokaliteten, enhver potentiel position, erfarer globaliteten, fordi globalitetserfaringen indgår i ekspansionsnødvendigheden, men absolut synkront (uden for tid i de tre dimensioner) med erfaringen af globaliteten ophæves erfaringen, og erfaringen går til grunde med sig selv.

Svaret på spørgsmålet om subjektet som verden bliver derfor, igen på paradoksal vis, at lokalitetens ikke-verdens-værens-mulighed er betinget af tiden som fraværende i synkroniseringen imellem lokalitet og verden, at det er det fuldstændige sammenfald imellem lokaliteten som en position uden relativer og relationsfeltet globaliteten som den nødvendige forudsætning (som den anden position) for lokalitetens positionering, der fremtvinger den tidlige dimension som det erfaringsformat, der som det eneste mulige kan neutralisere sammenfaldet imellem og ophævelsen af lokaliteten i forhold til et objektiv, til noget, til verden, til et relationsfelt.

Når lokaliteten går ud over sig selv for at blive sig selv, producerer lokaliteten verden. Den verden lokaliteten producerer (med vold) ophæves, som den produceres, fordi denne verden, der trækkes ud af relativitetsbetingelsen, er lokaliteten og

derfor kun én position uden den anden position, der er mindste-forudsætningen for produktionen af rumtid og forandringserfaring. Det er dette, der er det egentlige og grundlæggende problem i forbindelse med det lokaliteternes transformation til verdenssamfund, til menneskehed. Lokalitetens, eller subjektets, mest grundlæggende overgreb på verden er altså forbundet med en udfarenhed, der i sig selv eliminerer den verden, der udfarede i. Verden ville altså slet ikke være mulig, hvis det ikke var for tiden.

Hvad er da tid? Normalt forstår vi tid som en funktion af bevægelse, eller afstande, imellem positioner. Som sådan knytter tiden sig til rummet, fordi tiden normalt beskriver afstande med tidslige parametre. Tiden er en variabel, der udelukkende refererer til sig selv, fordi den hastighed, hvormed objekter bevæger sig i forhold til hinanden, har indflydelse på tidens udstrækning i de enkelte bevægelsesforhold på en sådan måde, at tiden er en i et objekts bevægelse og en anden i et andet objekts bevægelse begrundet i objekterne indbyrdes relation og forskelle i hastighed. Tiden er altså altid og i sit udgangspunkt, præcis som ovenstående argument indikerer, knyttet til en lokalitet og ikke til rummet. Som sådan skal tid forstås som en funktion af en given positions sammenfald med omverden i form af den tidslige udstræknings mulighed og dermed henfaldets udskydelse fra omgående til tidslig inden for en eller anden definitions ramme.

Man må ikke forstå tiden som noget, der går. Når en position træder ud af sig selv for at blive til i objektiv forstand (først når positionspotentialitet forløses igennem positionens selvrealisering som objektiv for sig selv igennem overgrebet på sig selv som verden, indfindes objektiviteten som mulighed i form af relativitet), opløses den oprindelige position og dermed det potentielt objektive. Relativiteten får ikke mulighed for at udfolde sig som andet en relativiteten som potentiale. Det står derfor tilbage at afgøre, hvorledes positionen kan løsrive sig fra sig selv som lokalitet-globalitet-totalitet og presse såvel det oprindelige som det udfarende op igennem relativitetsmuligheden og realisere de to, det indre og det ydre, som et stabilt, ikke-selvdestruktivt objektlandskab. Forudsætningen for overgrebets transformation til uafhængige identiteter i gensidigt bekræftende relativitet er opløsningen af sammenfaldet og indsættelsen af sammenfaldets udsættelse. Begyndelsen, subjektet skal ikke initiere sin egen afslutning ved sin begyndelse, afslutningen holdes hen, der skal være et vist henfald. Lader dette sig gøre?

I det tredimensionelle rum, hvor de relativiserede objekter afventer en positions altomfattende selvrealiserings-selvmondsmission, er der uendelighed i stabiliteten,

for så vidt at rummet eksisterer uafhængigt af sine egne mindste dele, det eksisterer som betinget af relativitetens virkning som a priorisk mulighed. Dette ikke-rum er permanent, det er der ikke, men opstår med enhver af uendelighedens positioner, som de forlader sig selv. *Selvforladenheds-konstanten*, kunne man kalde den, er forklaringen på rumtiden som forandringserfaring, idet det netop er alle positioners konstante overgreb på og skabelse af noget og det omgående ophør af dette som en konsekvens af positionens globalisering af sig selv, der erfares som forandring, ophøret af det som ikke var. Det globale er på en gang subjektets selvrealisering-rum og det globales undergang. Subjektet støder sig ind i verden for at blive verden og må, for at blive verden, give afkald på sig selv til fordel for verden, der som sådan går til grunde som det nye subjekt uden verdensindtrædelsesmulighed.

Det lokales transformation til globalitet forudsætter bevarelsen af subjektet som subjekt og subjektet som objekt. Kun ved at blive dobbelt og have tid imellem sig som det udstrækkende og produceret relativiserende lader missionen sig gennemføre. Det er vanskeligheden. Hvorledes udtræder subjektet af sig selv og ind i verden uden at gøre hele denne verden, herunder sig selv, til subjekt uden relation til noget objektivt og derved de facto fraværenhed uden adgang til dimensionaliteten? I disse scenarier arbejdes der uden om tiden. Tingene sker i en ikke tidslig anti-kronologi, hvor alle begivenheder låser sig til hinanden uden flugtmulighed, som absolutte simultaniteter.

Jeg konstaterer om mig selv, at jeg har overskredet mig selv, og at denne, min selvoverskridelse, har ført mig ind i et noget, der er mit, og hvor jeg lever. Det er fra denne tilstand, at jeg skal dekonstruere mig selv og føre mig tilbage til min oprindelig som subjekt uden verden, fra det fødte der er dødt, til det førfødte der ikke lever. Ifølge basisteorien er min tilstand som verden ikke mulig. Den ophører i det øjeblik, jeg bliver verden, fordi jeg ikke, som mit subjekt antager, objektiveres, men blot vrangvender mig selv som subjekt og således forbliver en position med potentiale, iblandt uendeligt mange positioner som mig. Hvorledes opretholder objektivpositionen sin subjektnatur til trods? Under antagelsen af at det er sandt, at subjektet er objektet, opstilles nu, for at besvare spørgsmålet, følgende ligning, eller model, for dette forhold, således at forholdet kan universaliseres som praksismulighed for lokaliteternes transformation til verdenssamfund uden anvendelsen af terror:

Tid knytter sig som tidligere anført altid til en lokalitet, hvad enten denne er bundet til sig selv som subjekt eller som objekt i subjektets verdensskabelse. Man må forestille sig, at tiden i bogstavelig forstand står stille, eller er fraværende, indtil det øjeblik, hvor et subjekt overskrider sig selv for at blive til, eller rettere, i det uendeligt gentagne øjeblik, hvor subjektet flytter sig for sig selv for at kunne være subjekt eller lokalitet overhovedet. Det er denne uomgængelige selvoverskridelse, der udløser tiden, ikke bare i lokaliteten som selvoverskridende, men også i det uendelige antal positioner, der konstituerer sig som selvoverskridelsens objektive. Selvoverskridelsen, bliver, i lyset af alle tings omgående ophør, til det eneste, der nok knytter sig til subjekt-objektrealitetens selvudslettende enhed, men som ikke er en del af det konkret statistiske materiale, nemlig tiden. Det relative, tredimensionelle rum, der er forudsætningen for subjektets forandringsrealisering og kontinuerlige undergang, og hvis tilgængelighed er en funktion af lokalitetens anvendelse af tid i form af tidens absolutte fravær, anti-tid, som beskrivelse af selvoverskridelsesimpulsens praktik, træder til side til fordel for *ren tid* uden lokalitetens uendelige udslettelserække som uovervindelig. Følgevirkningen af lokalitetens selvopløsning er noget tilbageværende, *ren tid*, som upåvirket af lokaliteten tilbyder sig som en naturligt modalitet af uendelighedens positioners flytten sig væk fra sig selv (lokalitetens selvoverskridelse) uden ophør (identiteten i det identitetssøgende) og uden at kunne positionere sig i sig selv. Det er som en vild sandstorm, hvor sandkorn kastes hid og did og uden mening andet end den, der følger af vinden som en konstant påvirkning af ethvert sandkorn, således at alle de sandkorn, der er i stormens vold, hele tiden er i bevægelse uden at efterlade sig noget spor, hvis dynamik under indflydelsen af *ren tid* pludselig ændrer sig til et mønster tilvejebragt af sandkornenes synliggjorte baner. Stormens flåen i sandet vedbliver, men når sandkornenes historie viser sig i stormen, mister den sit overgreb og afsløres som forudsigelighed i kraft af hver enkelt sandkorns tydeligt lysende bane. Forandringerferfaringens subjektiviserede lokalitet dominerer fortsat, men positionernes spring igennem uendelighed bliver synlige, uden at de låses som passive lokaliteter. *Ren tid* er princippet for en neutral observatør, der hverken er subjekt eller objekt, men som på en gang tillader de tre dimensioners relativitet og sporingen af deres eksistens med henblik på gyldige forudsigelser uden at intervenere i processen på nogen måde, som var *ren tid* synets, eller sansernes, svar på det sprogliges udenforståenhed i forhold til tingene. Det tidslige, som ikke kan udfoldes i lokalitetens selvoverskridelse, kan udfoldes ved siden af lokalitetens selvoverskridelse, og det er netop denne kvalitet ved *ren tid*, der gør begrebet anvendeligt i forhold til lokaliteternes transformation til verdenssamfund.

I det aktuelle globale scenarium knyttes volden til selve subjektets konstituering igennem selvoverskridelse. Det samme gør sig gældende ved de formelle lokaliteters ditto, altså samfundene, små som store, og for alle andre typer af institutionaliserede rammeforanstaltninger: Virksomheder, fonde, fællesskaber af enhver art. Når disse skal udfolde sig, er deres eksistens allerede et resultat af subjektets selvoverskridelse, og som sådan bliver institutionernes udfoldelser også selvoverskridende på bekostning af noget undefinerbart andet, som slår igen. Dertil kommer, at det selvoverskridende også på makroniveauet, som en følge af uendelighedens nødvendige positionsfluktuation, forsvinder for sig selv og observatørerne, hvorfor det er umuligt at spore og forudsige en begivenheds bane, forstået som det positionelle opløsnings-spor og dets pegen på sandsynlige, fremtidige begivenheder. For lokaliteten har det ingen betydning, fordi subjektet så at sige er sin egen bane og i sin egen vold, hvorfor livsoplevelsen forstået som forandringserfaring udmønter sig i lokalitetsserier uden for tid, men i struktur, fordi den fiktive position, subjektet, rejser med sig selv igennem sine samtidige positionsskift. Det er, når summen af positionernes skiften i den uendelige sum af positioner når et af de kvalitativt kritiske punkter i uendelighed, hvor et antal positioner kan siges at være i så mange af hinandens positioner, at der bliver tale om et overlap svarende til det, der konstituerer et verdenssamfund, at problemerne opstår. Hvis verden bestod af 100 personer, og disse personer intet kendte til hinanden, ville verden forblive lokaliteter. Hvis 25 personer havde kendskab til hinandens eksistens, vil verden forblive lokaliteter, og nok også hvis det gjaldt 60 eller 70 personer, fordi overlappene i bevægelses- og virksomhedsbaner stadig ville være begrænsede. Men hvis alle 100 havde kendskab til alle 100, ville disse overlap intensiveres på en sådan måde, at lokaliteterne ville ophæves til fordel for en fælles lokalitet, blot med den mente, at ingen af de 100 subjekter ville blive globale af lokalitetsoverlappene. De ville fortsat agere, som om de befandt sig i en isoleret lokalitet, selvom deres positionsbaner havde passeret den førmtalte kritiske samtidighed.

Det er altså, når alle positioner er bekendte med alle positioners mulighed, at det kritiske punkt passerer, og det globale som felt realiseres, således at det nu står tilbage at transformere lokaliteterne til deres nye identitet. Det er verdenssituationen nu.

Jeg er bevidst om mine positionsskift forstået som forandringserfaringen. Jeg ved, at du også skifter position, for dine positionsskift indgår i min forandringserfaring, såvel som mine indgår i din. Der er gensidig viden om vores respektive nogetheder, og denne viden udstrækker sig til ethvert subjekt på jorden. Det gælder for

så mange subjekter, at den kritiske vidensmasse for en funktionel globalitet er realiseret. Den *rene tids* udlægning af spor er ikke en viljeshandling, men et perspektiv der følger af denne tilstand. Jeg kan ikke se din bevægelse, for den er positionel og uden for tid, den er selvoverskridelsen og volden og samtidigheden, men med globaliteten følger det konkrete, det historiske, som er uden for subjektet, og som i *ren tid* lægger sig til rette som *fælles objekter*, som genstande der indgår i alles noget-heder, som *ren tid*. Det er disse banaliteter (som også har volden iboende, men som i kraft af deres ubesmittede, ikke-værende historicitet, er voldsneutrale som observationsgenstande), der løfter mig ud af lokaliteten og gør den globale bevidsthed primær, gør mig til menneskehed, til rumtid uden anvendelsen af terror.

I *ren tid* betragter jeg, blandt de mange der med opdagelsen vil konsolidere sig i feltet og binde menneskeheden til rumtid, følgende spor blandt andre af usamtidig kausalitet sammen med mine medmennesker:

- Internettet forstået som tekststreng, der spinder et lysende net omkring menneskeheden.
- Internettet (fjernsynet) forstået som billedsekvenser, der falder som et lysende net omkring menneskeheden.
- Internettet (radioen) forstået som verdensstemmerne og sprogene, der dæmper sig lysende omkring menneskeheden.
- Biologier (økologier, naturfelter), der døende spinder et lysende net omkring menneskeheden.
- Maskinrester i rummet, der svævende spinder et lysende net omkring menneskeheden.
- Plastictingene som alle har, tøjet, koppen, skeen, der som trædesten lyser i et net for menneskeheden.
- Fødevarefabrikata, colaen, pulverkaffen, mælkeerstatningen, der binder behovets princip sammen i et lysende net til menneskeheden.
- Det guddommelige, videnskaberne og det politisk-økonomiske gensiddigt udelukkende (og genstridigt krigsmotiverende) fortællinger, der som tekstlige hinder lukker sig som et lysende net om menneskeheden.
- ... og så videre (det som vi deler, og som indlejres i den fælles erindring om forandringens materialitet og ånde i verden) ...

Subjekterne er det noget for hinanden, der ikke kan være der. Men de genstande, der produceres og efterlades som *fælles objekter* i *ren tid*, altså i en tid hvor objekternes neutralitet som produkter af det globalt fælles garanterer stabil relativitet i

deres baners interne forhold, er af en anden verden, de er lysspor, der fletter sig sammen og bliver til det konkrete, der for subjekterne er det abstrakt globale. Subjekternes noget deler ikke denne lyssporsverden af stabile, retrospektivt organiserede baner, hvis værensbeholding er delmængderne i forandringserfaringen, de delmængder hvis indhold kan siges at sprede sig til hele menneskeheden, hele kloden, og blive til verdenssamfundet. Det er ikke i noget, men i noget-hedernes overlapninger, efter det kritiske punkt er passeret, at det globale finder sit første og mest fundamentale udtryk. Subjekternes verdenshistorie er fortællingerne om disse spors svagelige og dunkle begyndelser i den forfejlede fortolkning, at historiernes betydning kan knyttes til de tidløse, selvoverskridende og altid tilgrundgående subjekt-lokalitet-positioner. Kun som *fælles objekter* kan sporene producere det, der her kaldes *ren tid*.

Det er først, når sporene ophører som skeletform eller som et løst net, det er først, når de som garnet i det øverste lag af en nøgle har spundet en skal så tæt på det fysiske, som noget sådant kan komme uden at sætte sin (deres) sandsynlighed over styr, at de indikerer muligheden for den transformation, hvis nødvendighed de selv har faciliteret. Når jeg kan se hele verden ved at kaste et blik på det produkt, jeg spiser, holder i hånden, har på, bruger eller lader mig bruge af, ved jeg, at nettet har nået dette punkt, at lyset kan bære. *Fælles objekter* i *ren tid* signalerer ikke civilisationens særligt fremskredne stadie, blot dette at menneskene er ved at blive menneskehed, og at denne tilbliven, sin anderledeshed til trods, kalder på konstitution. Det subjektive kan ikke inddrages i denne tilstand, for det subjektive er uden for tiden i sit forbrug af genstandene som subjekt-legitimerende objektiver. Fra det globale betragtes lyssporene uden noget særligt begær, for i denne tilstand er subjektet afsondret i det subjektives selvoverskridelse, i produktionen af potentielle objekter til det fælles, til globalitetens skal. Intet menneske kan undslippe sig selv som subjekt, men det står ethvert menneske frit for også at lade sig opsluge af sporenes lyshav og anskue og sanse verden fra den position, der knytter sig til den producerede historie, til *ren tid*.

At være verdenssamfundet, at være menneskeheden, er at lade fællesmængderne synke ind i bevidstheden som det egentlige, at se *alle de andre* i hver en kulturforplejet del, der optræder i ens noget, og fornemme, hvorledes disse *fælles objekter* tilbyder sig som udsigtspunkt, alle inklusive uden fordom, også voldens objekter, og hvordan selvoverskridelsens nødvendighed i dette særlige blik bortfalder til fordel for den objektive væren, der qua sin objektivitet ikke kan overskride sig selv og blive voldelig. Dette er afgørelsen, at det objektive, som det menneskeskabte,

igennem virksomhed og produktivitet, ophæver selvoverskridelsens nødvendighed, og som sådan peger tilbage på det subjektives selvoverskridelse ind i selvskabt objektivitet som den voldelige forudsætning for ikkevoldens objektive konstituering. De spor, som volden trækker, er det spind, der låser volden som nødvendighed og erstatter den med sit eget produktionsresultat: Den færdige globalitet, hvis funktionalitet af natur er en ikke-voldelig positionering i det altomfattende, som må være statisk, fordi det som position allerede omfatter alt og således ikke kan overskride sig selv.

Lokalsamfundenes transformation til verdenssamfund uden anvendelsens af terror finder sted, når terroren har realiseret sig selv som et allestedsnærvende globalt spor, der som allestedsnærværende ikke kan selvoverskride sig yderligere og derfor, som en følge af det globales statiske vakuum med absolut nødvendighed, må miste sit momentum og synke ned i *ren tid* som en historisk bane, et lysspor, et *fælles objekt*. Mennesket og menneskeheden skal, så at sige, *løfte sig ud af* deres individuelle nogets relativitet og fragmenterede tidslighed og i stedet *stille sig på de fælles objekter i ren tid* for herfra at erkende, at dette er rumtiden som fordomsfri forandringserfaring og som sådan menneskeheden identitet i synkronisitet med ingenting som alle tings mulighedsbetingelse.

På sin vis er der tale om en nærmest historiefilosofisk dynamik på linje med Hegel og Marx, fra positionernes selvrealiserende overlevelseskamp til deres finden sammen i globaliteten som den fælles enhed, hvis natur udelukker selvoverskridelsen og i stedet, som en statisk almagt, konsoliderer objektiviteten, menneskeheden, rumtiden som det fraværendes fraværende, som forandringserfaringens vugge. Men at forstå det globale, verdenssamfundet, eller det som her, af hensyn til dette notat som kontekst, er benævnt *ren tid* og *fælles objekter*, som resultatet af en dialektisk proces, stemmer ikke overens med ingenting som et ikke-tidsligt sandsynlighedsfelt.

I det individuelle menneskes firedimensionelle værensoplevelse som dikteret af bevidsthedskroppen (kropstid og kropstidsmatematik), vil forandringsoplevelsen altid have karakter af sammenhængende progression, fordi sammenhængende progression er tidslighedens beskrivelse af sig selv som bindende dimension. Det er grundlaget for den almindelige, dialektiske historiefilosofi, hvis klimaks udtrykker en særlig serie af forudgående begivenheders nødvendige interaktion som forudsætning for netop dette klimaks. En traditionel historiefilosofi kan således fortælles

både forfra og bagfra, fordi alle elementer i historien skal være givet, for at den kan få historiefilosofiens karakter af uafværgelig højdepunktsfortælling.

Selvom transformationsteorien kan indsættes i den historiefilosofiske formel og, jævnfør ovenstående fremlæggelse, fremstå meningsfuld, bør det påpeges, at transformationsteorien ikke i sit udgangspunkt er progressiv dialektisk filosofi, men i højere grad læner sig op ad en fysisk verdensfortolkning, hvor forandringer med afgørende betydning for helheden ikke betragtes som udvikling, men sker uden for tid og derfor, i kropstid, vil erfares som overgange uden kausal forbindelse. Teorien forudsætter hele menneskehedens opmærksomhed på et spor, for at det realiseres som et potent fælles objekt i ren tid, men netop fordi dette parameter for den transformative mulighed ikke lader sig observere eller måle, kan udtrædelsesåbningen ikke på forhånd identificeres eller gøres til genstand for forberedelse. Menneskeheden må, i individformen, fortsætte med at terrorisere sig selv igennem selvoverskridelse, indtil transformationen indtræder som en konsekvens af det objektives stabilisering igennem sporenes mangfoldighed. Man kan ikke fremprovokere eller fremskynde transformationen igennem revolutionære aktiviteter, tekniske landvindinger eller religiøs praksis, fordi den som konsekvens af sin udenforståenhed i forhold til selvoverskridelsesvolden kun kan fremtræde som en forandringserfaring, når den, jævnfør ingenting som sandsynlighedsfelt, retrospektivt kan siges at være erfaret. Som med alt andet gælder dette også for det fredelige verdenssamfund.

Jeg er Menneskeheden

§ 1

Jeg er praksis.

§ 2

Jeg er subjekt.

§ 3

Jeg er menneskeheden.

§ 4

Den første erfaring er kroppens erfaring.

§ 5

Den anden erfaring er bevidsthedens erfaring.

§ 6

Den tredje erfaring er opløsningens erfaring.

§ 7

Verden griber mine hænder.

Jorden lægger sig til rette under mine fødder.

Atmosfæren omslutter mig.

Således bliver jeg til.

§ 8

Dette kalder vi rummet.

Bevægelsens mulighed benævner vi tiden.

Her bolttrer vi os.

Åh, krop, din fortælling.

§ 9

Dette kalder vi uendelighed.

Her er tomt.

Relativitetsfravær.

Blank Bevidsthed.

§ 10

Dette er navnløst.

Af dette kommer vi, af os bliver det.

Således sammensmeltet ophører sproget og med sproget kroppens boltringsmulighed og med boltringsmulighedens ophør bortfaldet af den umulige uendeligheds værenstilbud.

For den talende er kategorien, hvortil der kan stilles spørgsmål:

§ 11

Menneskeheden.

§ 12

Subjektets ophør med det objektives subjektivisering.

Der findes således kun et subjekt.

Dette subjekt er det, som er objektivt for subjektet inklusive det subjekt, for hvilket det objektive fremtræder.

§ 13

Når jeg erfarer verden, erfarer jeg mig selv u-filtreret.

Denne verden er mig.

§ 14

Adskillelsens problem:

Differentieringen imellem noget og noget andet er forandringens kendetegn.

To-hed, hos subjektet forstået som adskillelsen imellem bevidsthed (i kropslig forstand) og ikke-bevidsthed (i negationen af bevidstheden i kropslig forstand), repræsenterer den samlede verdenspolyfoni.

§ 15

Enhver forskellighed kan reduceres til to-hed.

Enhver to-hed kan reduceres til forandringen som det fundamentalt fænomenele.

Forandring kan reduceres til sandsynlighedsfeltet (ingenting).

Dette er realiteterne.

§ 16

Problemet vedrørende kategorisering og navngivning:

Det er to-heden, der i sig selv beskriver sin a priori.

At sige: Jeg er her. Du er der.

Eller:

Som bevidsthed har jeg indkredset mig selv som noget, du ikke er.

Dette er meningsløse udsagn, der skal forstås som abstraktioner fra to-hedens fundamentale karakter.

§ 17

Det er det relative, der afgør, om rummet afsløres som endeligt.

Ethvert udsagn, der som sin genstand har noget andet end sig selv, afslører sig selv som et noget, der er afgjort (en totalitet, et absolut alting).

Der er relationer imellem positioner, hvis forudsætning med nødvendighed må være afsluttethed.

Hvorledes kan en afstand bedømmes i en uendelighed?

§ 18

Enhver genstandsbestemmelse er en bekræftelse af nogetheden som det absolutte aspekt af ingentingheden repræsenterende erfaringsmuligheden ved forandringen forstået som ikke-kategoriseret to-hed.

§ 19

Overskridelsen af denne grænse.

Hvorledes kan jeg af-subjektivisere *mig selv* uden af give afkald på kategoriseringen som betingelse for min værenskommunikation?

Du skal *ikke* give afkald på kategorierne.

§ 20

Subjektet står ikke i et modsætningsforhold til det objektive.

En sådan forestilling ville undergrave forestillingen om menneskeheden som mulighed.

Det er netop dette, at der *ikke* er noget modsætningsforhold imellem subjekt og objekt, der afgør menneskeheden som rumtid.

§ 21

Ingenting peger på ingenting som en sandsynlighed.

Som sådan realiseres sandsynligheden som princip, hvorved nogets opstandelse betinges.

Det er disse noget-heders ikke-interaktioner, vi erfarer som forandringen.

Der kan ikke være modsætningsforhold i ingenting.

§ 22

Sandsynligheder kan ikke stå i et modsætningsforhold til hinanden.

§ 23

Det banale udsagn om sagen er, at enhver position i rumtid er genstand for alle andre positioner i rumtid og omvendt.

Det er ikke muligt at udlede subjektet af det relatives slutsum.

§ 24

At være menneskeheden er at opgive forestillingen om subjektets forandringserfaring som kategorisk.

Denne overskridelse har fundet sted ved etableringen af verdensforholdet.

Verdensforholdet er inklusive subjektet forstået som det tilblivende.

§ 25

Subjektet træder ikke ind i verden som denne verdens modsætning.

Subjektet indtræder i verden som verden.

(Således forstummer al talen om nogets indtrædelse i noget i det hele taget).

§ 26

Verden er i denne forstand kroppen, af hvilken bevidstheden rejses som rumtid.

Rumtiden er forandring.

Bevidstheden er forandringserfaringen.

Deraf subjektet.

§ 27

At sige: Rumtiden berører kroppen, og bevidstheden bliver til.

Dette er ikke korrekt.

At sige: Verdensforholdet er inkluderet i rumtiden forstået som *selve* forandringen (med reference til sandsynlighedsfeltet), hvorfor det erfarede verdensforhold kan sidestilles med bevidstheden i sig selv, således at det er verdensforholdet som bevidsthed, der udtrykker rumtiden som forandring.

Dette er mere korrekt.

§ 28

Det korrekte udsagn:

Menneskeheden er rumtid.

§ 29

Døden.

§ 30

Ved døden forstår vi livets ophør.

Døden er ikke det, der går forud for livet.

Døden er det, der kommer efter livet.

Er der forskel på tilstanden før livet og tilstanden efter livet?

Nogle ville sige, at vi ikke findes, før vi er født, og at det er forskellen.

Andre, at livet er dødens forudsætning.

§ 31

Hvis et menneskelivs varighed skulle indplaceres i formodningen om en uendelig tidslinje, da ville et menneskeliv og med det hver en tilhørende detalje, jævnfør reglen om observationens umulighed i uendelighed, ophøre med at eksistere overhovedet.

Den subjektive livserfaring opløses i tidens uendelighed.

I dette perspektiv er der ingen død.

Ej heller liv.

I matematisk forstand kan vi konkludere, at vi ikke lever som subjekter.

§ 32

Besvarelse af spørgsmålet: Kan et menneske, hvis bevidsthed definerer sig selv som et levende subjekt i et objektiv defineret af fællesskabet med andre subjekter, eksistere?

Nej.

Et menneskeliv forudsætter tidslighedens ramme.

Tidslighed er uden mening i tidslighedens egen uendelighed.

Forudsætningen for det tidslige er det uendelige.

Det uendelige er tidslighedens undergravende *medsætning*.

§ 33

På tidens uendelige linje findes ingen relative positioner.

Enhver relativitet opsluges af reglen for uendelighed.

Definitionen af mennesket som et menneskeliv er således meningsløs.

Et menneskeliv kan ikke eksistere.

Et menneske kan ikke eksistere.

Subjektet ophører.

§ 34

Det er i lyset af tidslinjens udsyrende egenskab over for det enkelte subjekt (enkelt delen som sådan), at menneskeheden får begrebsligt abstrakt overherredømme i disse to positioners indbyrdes relativitet.

I fraværet af realistiske subjekter bringes deres totalitet til syne som det subsummerende.

Menneskeheden er denne tidstrascenderende totalitet. Hvor der er to mennesker, ophæves tidens præmis.

I tiden er ingen samtidighed mulig idet samtidighed forudsætter relative positioner: Det (noget $\times 2$), der skal kunne paralleliseres tidsligt.

Det asynkrone er u-tid.

§ 35

Menneskeheden er to mennesker med flere.

§ 36

Tiden ætser sig selv væk, når subjektet forsvinder i det tidsliges udætsning.

Det er tiden som ikke-tid, der eliminerer subjektet.

Havde tiden været endelig, ville subjektet subsumere menneskeheden, idet et subjekt kan stå i relation til det endelige som den ene af to relative positioner.

§ 37

Det er vores konklusion, at netop tiden i rummet udelukker subjektet som faktisk eksistens.

Tidens præmis er uendelighed.

Uendelighedens præmis er tomhed.

Subjektets præmis er væren.

Realiseret væren forudsætter endelighed forstået som fylde.

Subjektet *kan ikke eksistere*.

I den sprogligt logiske forstand.

§ 38

Vi anerkender det begrebsligt vanskelige i udsagnet:

”Et subjekt kan ikke eksistere”.

Vi anerkender også argumentets holdbarhed og tidens selvudslettelse ved sig selv.

§ 39

Subjektets eksistens er rumtidens eksistens ved menneskeheden.

§ 40

Med dette menes der:

Rummet og tiden er funktioner af menneskeheden, som er en funktion af rummet og tiden.

Rummet og tiden er forandringen.

Menneskeheden er forandringserfaringen forstået som rummet og tiden.

Rummet og tiden *er* forandring

§ 41

Forandring.

Det, som forandrer sig, kan eksistere, fordi det ikke er.

Kun det, som ikke er, kan realiseres i sandsynlighedsfeltet.

Subjektets erfaring af forandringen er en ikke-erfaring, idet forandringen ikke kan erfares.

Den er der ikke.

Dette er forandringens mulighedsbetingelse.

At den ikke er der.

Om rumtiden siger vi:

Den er det, for hvilket det gælder, at den er forandring.

Dette er rumtidens egenskab.

§ 42

For rumtiden gælder, at den kan erfares, fordi den alene er uendelig i bevidstheden, der som sådan er tom.

Som et noget er rumtiden endelig, og et udtryk for relationen imellem sig selv som helhed og endeligheden.

Denne relation kan erfares.

Erfaringen udtrykkes igennem ikke-subjektet som subsumeret menneskeheden.

§ 43

Forandringserfaringen tilhører forandringen selv.

§ 44

Forandring *er* erfaringen af forandring.

§ 45

Det er denne forbindelse imellem erfaring og forandring, der betinger subjektet. Selve forandringserfaringen forudsætter et medie for sig selv, der oplever forandringen som et massiv, der *ikke* forandrer sig.

Mennesket er det, der af forandringen udelukker sig fra forandringen som det gensidigt udelukkede, og som sådan den komplementære grund, der realiseres i alle subjektets forhold, hvor enhver objektivitet *er* uden for rækkevidde.

Det er forandringen *som* menneske, der etablerer rumtiden som objektiv.

Subjektet og objektet kan ikke bytte position. Deres indbyrdes relation er gensidigt udelukkende og således komplementær.

Komplementaritet er ikke et mysterium i ingenting. Komplementaritet forudsætter bevidsthedens relativitetspromoverende funktionalitet.

§ 46

Hvis jeg som subjekt skal blive den verden, der ikke er mit subjekt, må jeg ophøre som subjekt. Kun for det andet subjekt er jeg objekt. Det andet subjekts ophør fører ikke til min objektivisering.

§ 47

Mennesket som forandring.

Hvis mennesket var forandringen, ville forandringen ikke kunne erfares.

Der er asynkronicitet imellem forandringen som erfaringens genstand og selve erfaringen.

At være forandring er at være forestillingen om det udskilte.

Kun den, som er udskilt fra det andet, kan være forandring og som sådan erfare forandring.

Forandring er den udskilthed, der er subjektets domæne.

Erfaringen af lys og mørke, af bevægelsernes mønstre, er erfaringen af forandring.

At erfare det konkrete lader sig ikke gøre i tid.

§ 48

At erfare forandring.

Selve forandringserfaringen udebliver. Når subjektet erfarer forandring, er det ikke en forandringserfaring, men en erfaring af subjektet selv som forandringens medie.

Subjekter er medieret forandring.

Det er i den uendelige bevidsthed, at tingene konsolideres som udskiftninger af sig selv i relative forhold til sig selv.

Forandringen ligger uden for subjektets erfaringsmulighed, idet subjektet i sig selv ikke kan etableres som relativ til omverden.

Subjektet er subsumeret menneskeheden og er med dette udsagn bragt til ophør.

Subjektet er som bevidsthed én.

Der er ingen forskel på subjekterne reduceret til bevidstheder.

Bevidstheden er menneskeheden bekendtgørelse af sig selv som rumtid. Rumtid er den uendelige bevidstheds realisering af sig selv som endelighed.

Det er disse forhold, der er identiske med forandringsforholdet.

Uden menneskeheden forstået som bevidsthedens kollektive opstandelse ingen rumtid, uden rumtid forstået som forandring ingen menneskehed, intet subjekt.

§ 49

Vedrørende spørgsmålene om biologi, genetik, kvantemekanik, kultur og politik med videre:

Forandringserfaringen finder sin forklaring i alle disse genstandsorienteringer. Hver enkelt position har i sig inkorporeret sin genstand, forstået som den anden position, der relativiserer verden som samtidslighed.

Det er positionernes parallelisering, der gør dem gensidigt inkluderende og som sådan mulige erfaringsgenstande for hinanden.

Videnskaben peger på videnskabens genstande, hvorved videnskaben over tid bliver til videnskab og så videre.

Det er i denne sammenhæng uden betydning, om den enkelte positions undersøgelsesmetode har sandhedsværdi (kan falsificeres eller pragmatiseres i det intersubjektive).

Det er alene i vores interesse at fastslå tidsligheden i positioneringerne.

Det, der forstår sig selv som tidsligt, er uden eksistens.

Det er borttættet af tidens selvmodsigelighed.

§ 50

Væren forudsætter adskilthed.

Dette er det erkendelsesteoretiske paradoks.

Dette er værensparadokset.

I et sådant lys er det fænomenologiske udelukket.

Hvorledes forklares subjektets indsmeltning i det objektive igennem dets tidsligt bestemte opløsning samstemt med adskiltheden som absolut betingelse for væren i alle dette begrebs dimensioner?

§ 51

Sproget er det uendelige aspekt af bevidstheden.

§ 52

Det allerede udtalte angiver det snarligt udtalte som sit perspektiv.

Det fortidige forandrer sig i det nutidiges perspektiv.

Det nutidige perspektiveres i det fortidige.

§ 53

Sproget iscenesætter objektiviteten som et aspekt af det subjektive, hvorved relationens nødvendige adskilthed ophæves.

Dette er sammensmeltningens grund og forklaring.

Nuets ophør i det fortidiges lys, altså det endnu ventende ords afhængighed af det forudgåendes og så videre, dette nu-ophør er tilbuddet om relationens undergang og med denne, sammensmeltningen.

§ 54

Subjektets indtræden i sig selv som objekt er sprogets gerning.

Sproget er sit eget sandsynlighedsfelt.

Der er to dimensioner:

Ingenting og sprog.

Disse peger på sig selv som deres egne forudsætninger og gøres derved til sandsynlighedsfelter.

§ 55

Ingenting og sproget.

§56

Praksis.

Subjekt.

Menneskeheden.

§ 57

Først kommer praksis.

Det er i sit verdensgreb, at mennesket finder sig selv som verdensdel.

Således bliver mennesket til som sit eget princip.

Når formgivningen iværksættes, bliver mennesket til verden og kan således gribe den.

At formgive er at forstå formgivningen som et verdenstilbud til mennesket.

Verden siger: Jeg er verden, hvis og kun hvis jeg gribes af mennesket.

Denne viden er ikke tilgængelig for det praktiserende menneske.

§ 58

Verdensviden vil vides.

Denne villen betinger subjektets adskilthed fra verden.

Det praktiserende menneske er verden i den forstand, at det er verden, der praktiserer sig selv i det praktiserende menneske.

Dette menneske og verden er ét, og hverken menneske eller verden kan som sådan eksistere.

Subjektet er verdensbetingelsen.

Det, som ikke eksisterer, er det ingenting, der søger sig selv igennem forandringen.

Subjektet er forandring.

Sprogets uendelighed i bevidstheden.

Udvriden af mening. Dette lader sig gøre i forestillingen om to positioners relation. Subjektet er sådanne to positioner.

Man siger: Vi ønsker at overskride den barriere, der er imellem os som uigennemtrængelige bevidsthedsfænomener og det, som ikke er os.

Vi siger: Barrieren er selve eksistensen. Overskridelse af den barriere er subjektets ophør.

Vi siger: Det relationelle princip vugger verden.

Dette er subjektet: Praksiserfaringens selvopslugelse i ingentinghed afløst af foranderlighedens konkretisering.

Jeg er subjekt.

§ 59

På det horisontale plan trækkes en uendelig vandret linje.

På det vertikale plan tegnes en halvcirkel.

Subjektets udskillelse til udætsning. Dette er bevægelsen.

Praksis. Enhed.

Subjekt. Adskillelsens bekræftelse af forandring som det værendes faktiske mulighed.

Menneskeheden. Forandringens ikke-form.

§ 60

Menneskeheden er rumtid.

Rumtid er formen og dens cirkularitet.

Rummet er tingene, som de realiseres og ophører i det tidslige, forstået som den begrebsliggjorte forandrings beskrivelse.

Bevidsthed er uendelighed ved sproget og tilhører det statisk almenmenneskelige.

Praksis er uden subjekt.

Subjekt er uden sprog og bevidsthed. Subjekt er adskilt fra sproget og bevidstheden.

Menneskeheden er de egenskaber, der peger på subjektet, som ikke er disse egenskaber.

Det er således menneskeheden, og ikke subjektet, der er rumtiden.

Bevidstheden og sproget transcenderer subjektet og hæver ethvert subjekt op i sig som menneskeheden.

Jeg er menneskeheden.

§ 61

Erkendelsens mulighed åbner sig indad.

Man skal komme udefra, hvis man vil ind.

§ 62

Således henvises der til situationen i sproget.

§ 63

Dette er montagen som erindring.

§ 64

Konkretiseringen er *altid* det afsluttendes overtagelse.

At sige "Dette er" er at imødegå verdenstilbuddet om totalitetsoplevelsen i det rumtidslige.

Forandring forudsætter konkretisering som de relative positioners indbyrdeshed.

Der skal være to konkrete som verdenstilblivelsens kim.

Som det gælder for undfangelsen, således gælder også for verden i sig selv, forandringen.

I denne ikke-religiøse forstand er *jomfrufødslen* det naturlige.

Det, som føder sig selv ved sig selv, er identisk med sandsynlighedsfeltet abstraheret.

Konkretiseringen kommer *altid* enheden i forkøbet.

I denne betydning ophæves globaliteten som et subjektivt erfaringspotentiale.

Når vi siger ”Hej Verden”, føder vi godt nok os selv som verdensdele, men føds-
lens pris er netop en opdelt verden, der ikke kan erfares i sin totalitet.

§ 65

For en løsning af de grundlæggende problemer, der knytter sig til realiseringen af globalitetserfaringsens mulighed, må vi vende tilbage til vores undersøgelse af sprogets natur og dets forhold til bevidstheden.

Vi har bevist, at rumtiden *er* den forandring, der er forudsætning for sandsynlighedsfeltets realisering som et noget, der kan være genstand for den subjektive erfaringsmulighed, der definerer sig som forandringens betingelse.

Det er derfor af betydning, at vi af dette bevis kan udlede måden, hvorpå den enkelte bevidsthed ligeledes kan erfare sig selv som identisk med den ”universelle” bevidsthed, der kommer til syne i kraft af rumtidens realisering som sandsynlighed. Det bemærkes her, at det ikke er rumtiden, der realiseres, men alene sandsynligheden for rumtid.

Vores interesse er ikke bevidsthed som sådan, idet bevidstheden er et verdensudtryk, men bevidsthed forstået som universel ensartethed.

Hvordan kan jeg vide, og hvilken betydning har det for mig som subjekt, at min bevidsthed ikke er forskellig fra din, og at den som sådan udtrykker det samme fænomen som din, og hvorledes kan jeg beskrive dette fænomen på en måde, der kan erfares af bevidstheden som udtryk for samme?

Vi har andetsteds beskrevet de fordele, der synes at være knyttet til bevidstheden som opfattende sig selv som en funktion af en lokal krop, i kraft af det instinktive som overlevelseskriterium. I lyset af subjektets udætsning i tiden synes instinktet dog at være mindre betydningsfuldt, idet selve livsprincippet som en funktion af tiden opløser sig selv. Der er ikke noget subjekt, til hvilket et instinkt kan knyttes, hvorfor forestillingen om bevidstheden som instinkt i ordets begrebslige forstand ikke kan accepteres. Bevidsthed er ikke menneskedyrets særlige afart af det dyriske instinkt.

I stedet må vi søge vores forklaring i bevidstheden som a-historik. I vores tænkings perspektiv forstås bevidsthed som en egenskab fremprovokeret af det udefrakommende, eller i det mindste i vekselvirkning med noget udenomsverdensligt. Bevidsthed er en egenskab, der opstår globalt-spontant i enhver lokalitet, der på den ene eller anden måde lader sig påvirke eller indgår i en sådan feedback-cyklus, og som ikke kan referere bagud i tidslig forstand, fordi den netop er a-historisk, altså opstår i sin komplette form, her uden nogen reference til kroppen forstået som aktiveret lokalitet, fordi genstanden for dens påvirkning er af en sådan natur, at den lader sig påvirke.

Om bevidstheden har vi sagt, at den er forandringserfaringen. Om forandringserfaringen siger vi: Den er rumtid. Om rumtiden siger vi som følgeslutning: Den er menneskeheden forstået som bevidsthed universaliseret.

Jeg er subjekt, fordi jeg er menneskehed. Dette er udsagnet og det udsagn, hvis indfiltrethed vi her søger at udrede. I almindelighed forstår vi menneskeheden som en samling af subjekter, ikke omvendt, at subjekterne er subjekter, fordi menneskeheden er. For subjektet er der et irreversibelt forhold til det artslike. Det artslike er altid summen af individerne. Dette er subjektets forudsætning. Enhver anden fortolkning medfører subjektets opløsning. Når jeg bliver mig igennem dig, er det, fordi vi er, og fordi dette vi er fortællingen om individerne, der blev til art. Det er altså ikke sådan, at subjektet ikke anerkender arten som rammefortælling, blot at subjektet per definition ikke kan underkende sig selv som art. Det ville som sagt medføre subjektets undergang.

Det subjekt, som handler ind i verden på vegne af sig selv som subjekt, kan ikke ophæve sig selv, idet selv handlesituationen trumfer tidens udætsning. Det synkroni i sandsynlighedernes forandringsværen medfører en tæthed i erfaringen, der er identisk med bevidsthed og således uden begivenhedsloft. Heraf begrebet virkelighed. Det er rumtidens erfaringstilbud og dettes tilsyneladende synkronisitet, der er bevidstheden og dennes virkemåde. Vi siger, at det er i forestillingen om det uendelige rumtids-univers, at bevidstheden (i sproglig forstand) bliver uendelig. Det er altså igennem handlingen ind i rumtiden som erfaring, at bevidstheden erfarer det uendelige og bliver uendelig som erfaring. Den faktiske uendelighed udebliver på sin vis og med den også den tomhed, der ville underminere grundlaget for etableringen af synkroni relationer, af rumtid. Det er denne sidste synkronisitet, imellem bevidsthed og totalmassiv, der transcenderer subjektet ved sin noget-hed.

Det, jeg erfarer, er det, jeg bliver. Min erfaring er et noget, der på den ene side producerer min uendelige bevidsthed og på den anden side stiller sig til rådighed som et ydre, en verden.

Vi må derfor vende tilbage til vores oprindelige undersøgelse af forholdet imellem noget og alting. Min eksistens er at være et noget i flux. Dette noget er til hver tid komplet, forstået som et alting, hvorfor det kan begribes som konkret verdensoplevelse. Et sådant noget er ikke i forandring og skal forstås som statisk, uanset at det i praksis ikke lader sig gøre. Dette noget er alene et begrebsligt noget, der peger på bevidsthedens virkemåde som altings-afhængig. Bevidstheden som uendelighed er kun funktionel, hvis den er fuld, hvis den er et udtryk for et alting, et massiv. Heraf det grundlæggende problem i forhold til globaliseringen af den bevidste erfarings genstande, af mennesket som menneskehed, af menneskeheden som rumtid. Vel ved vi, at noget og alting udtrykker sandsynlighedsfeltet, men i vores erkendelse af forandringspotentialet indeholdt i rumtid skal vi transcendere lokalitetsprincippet i subjektets erkendelsesmønster for at blive os selv.

Min noget-erfaring er total, men relaterer sig alligevel til et ikke-erfaret ikke-noget. Dette er forandringens præmis, at massivet ikke er massivt, men i flux. Bevidsthedens uendelige perspektiv er absolut lokalt og kan ikke brede sig ud over sig selv. Som det gjaldt for kroppen, at rumtiden måtte intervenere for bevidstheds tilsynskomst, så gælder det for bevidsthedens uendelighed, at noget specifikt skal påvirke tilstanden, for at den kan løsrive sig fra sig selv som udtryk for et permanent massiv (det kronisk subjektive menneske).

Bevægelsen, fra det uendelige i bevidstheden som indeholdt i det endelige noget til forandring som absolut tilstand i sit teoretiske udtryk, har sit udgangspunkt i det objektive, i genstandsliggørelsen af flux. Transformationen af uendelig bevidsthed til rumtidserkendelse forudsætter formgivningen af det objektive i uendelighedens billede, altså den fysiske produktion af indesluttet uendelighed.

Dette er cirkelslutningen, at praksis er forudsætningen for den subjektive bevidstheds erkendelse af sig selv som det objektive. Reproduktionen af indesluttet uendelighed (bevidsthed) vil af bevidstheden som sprog blive genkendt som bevidstheden selv og således kunne erkendes i subjektivitet som globaliseret bevidsthed, som rumtid.

At holde et spejl op foran sig selv nytter ikke i denne kontekst. Det vil alene være bevidsthed reproduceret som indesluttet uendelighed, der demonstrerer det ønskede princip om uendeligheds mulighed i endelighed. Dette er tilgangen i ingenting forstået som sandsynlighedsfelt.

Produktionen af indesluttede uendeligheder vil forandre mennesket til menneskehed. Et sådant resultat vil ophæve bevidsthedens aktuelle tilknytning til subjektet som subjektets unikke bevidsthed.

I sprogets sandsynlighedsfelt findes en anden løsning. Om sproget siger vi, at det peger på sig selv som sin egen mulighed, og at det, som sprog, ikke har massivets kvaliteter, at det i sin essens ikke er en sandsynlighed genereret af ingenting, at det befinder sig uden for rumtid og derfor kan være i rumtid. Det sproglige er sandsynligheder i sprogets princip.

Når vi i sproget søger efter en dynamik svarende til forholdet imellem rumtid og bevidsthed, altså forholdet imellem det sproglige som et foranderlighedens princip og det subjektivt statiske, ser vi, at sproget, ligesom rumtiden, har ekspansivitets eller forandringens kvalitet, at enhver ytring i sig har kimen til sig selv, til selve sprogligheden.

Ingen ytring lader sig gøre, uden sproget i sin totalitet, som sandsynlighedsfelt, er indeholdt i ytringen som udsagn om sig selv, som ytring. Selvom vi også, om enhver forandringserfaring kan sige, at den indeholder et udsagn om ingenting som sandsynlighedsfelt, er abstraktionsniveauet uden for bevidsthedens rækkevidde. Der er et nær-komplementært forhold imellem forandringens princip og forandringserfaringen.

Anderledes forholder det sig med sproget som sandsynlighedsfelt. Hvor bevidstheden er en massiv uendelighed, et noget, er sproget en tom uendelighed. Dette er den kvalitative uenighed imellem de to sandsynlighedsfelter. Ingenting udpeges ved symptomet nogethed. Sproget udpeges ved ingentinghed, eller bare: Tomhed.

Forandring erfares som en lukning af mulighedsfeltet. Den sproglige ytring er altid en åbning af mulighedsfeltet. Det tidslige, som knyttes til forandringserfaringen, har termodynamisk lovmæssighed i sin genetik, det sproglige er omvendt proportionalt med den anden lov: For hver ytring ekspanderer sandsynlighedsfeltet endnu en uendelighed, og tomheden udvides tilsvarende. Temperaturen bare stiger og stiger.

Vi har om rumtiden sagt, at den som selve forandringsmuligheden og dermed overensstemmelsen med sandsynlighedsfeltet er menneskeheden og om sproget, at det med sin proportionalitet imellem ytringens potentiale og dette potentiales allerede-tilstedeværenhed a priori ytringen i form af sproget (som et sprogets ingenting), er bevidsthedens uendelighed indesluttet.

Som rumtiden kobler menneskeheden op, så kobler sproget bevidstheden op. Visse filosoffer reducerer af tilsvarende grunde bevidstheden og bevidsthedsværen til sprog. Dette er ikke vores ærinde. Bevidstheden er global og ensartet sammehed. Ingen bevidsthed kan udskilles fra *bevidstheden* som unik funktionsmåde. Sproget derimod knytter sig til lokaliteten⁹.

Det er forholdet imellem den rene bevidstheds allestedsnærvær som ensartethed (bevidsthed er altid knyttet til det kropslige, der tilhører rumtidens flux) og sprogets lokale nærvær som uendelighed, der har vores interesse, og i særdeleshed sprogets udfolden sig selv grænseløst som iboende natur.

Hvor uendeligheden må reproduceres i maskinel form (praksis) for at blive forstået af sig selv, altså af bevidstheden, er sproget det formløse, der kun kan reproduceres af sig selv. Her er udfordringen ikke af teknisk karakter, men poetisk, idet sproget i bogstavelig forstand skal dø for sin egen hånd for at kunne genopstå som konkret genstand. Ytringen skal ytres bort for at komme til syne for sig selv som ytring. Vi må erindre os, at sproget som sådan er uden bevidsthed, livløst, og at det ikke på egen hånd kan udøve harakiri. Det tilfalder det lokale subjekt at foretage de nødvendige kortslutninger af sprogets *udblomstring*.

De, for hvem sproget er det verdensmeningsgivende, ser verdensmeningen som begrænset til sproget og ikke mindst af sproget. Deres udsagn kunne være: Der, hvor sproget ender, ender verden som noget subjektivt meningsfuldt. For os er det det omvendte, der gør sig gældende: Der, hvor sproget begynder, begynder en verden uden ende. I sproget er alle tænkelige verdener indeholdt, og således er sproget den uendelighed, der kun kan kendes som et afgrænset noget, men hvis meningsfuldhed udstrækker sig til hele ingentingens potentiale. Vel ytrer jeg mig konkretiserende om det begrænsede, men i dets udenforhed er det andet også inkluderet i

---

⁹ Ingenting og sproget er ikke kompatible som sandsynlighedsfelter, men sproget kan erfares som forandringens erfaring af sig selv i rumtid. Erkendelsen er i denne forstand et barn af sprogets indtrængen i massivet forstået som imødekommenhed.

ytringens sproglige grund. Sproget, ikke atomerne, er den natur, hvis mindste del, ytringen, der kommer udefra som sandsynlighed og lader sig ytre igennem (en lokalitet), i detaljen beskriver hele den uendelige ekspansions ubegribelighed.

Vi siger: ”Is” eller ”Sol” eller ”Hjerte”. Uanset hvilket ord vi vælger, går det forud for sig selv, fordi sprogets forudsætning er selve sproget. Vi kan ikke have et sprog uden et sprog. Dette medfører, at ordet er fortællingen om hele sproget i sin ekstreme abstraktion, altså sproget uden ord, som sandsynlighed eller mulighed. Ligesom forandring er mulighed for forandringserfaring, er sproget muligheden for sprogferfaring og med denne erfaringen af det sandsynlighedsfelt, der er sprogets.

Sproget kan ikke opgraderes til mening. Meningen ligger indlejret i den første ytring forstået som denne ytrings ytring om sig selv som pegende på det andet sandsynlighedsfelt.

Ved det andet sandsynlighedsfelts tilsynekomst tilkendegives det, at sandsynligheden for sandsynlighedsfelter er realiseret, og at det således med absolut sikkerhed kan konstateres, at ingenting og sprog som gensidigt bekræftende værensbe- tingelser viser os, at vi ikke er, og at det alene er ved bevidsthedsmuligheden som forandringserfaring i sproglig forstand, at vi kan erkendes som sandsynligheder, og at denne sidestilling af bevidsthed og forandring i objektiv forstand bevises af sidestillingen af sandsynlighedsfelterne ingenting og sprog.

Forekomsten af to af hinanden uafhængige sandsynlighedsfelter peger altså på en sandsynlighed for sandsynlighedsfelter, der, uanset om erfaringen blotlægger yderligere selvreferencer, bekræfter sandsynligheden for sandsynlighed som den eneste mulige begrebslige forklaring på værensoplevelsen.

At sige: ”To sandsynlighedsfelter, der deler den grundlæggende egenskab, at de i sig har boende sandsynligheden for sig selv, peger på selve sandsynligheden, som f.eks. grundlaget for forandring, som en egenskab, der kan knyttes til ethvert erfa- ret værensfænomen”, er ikke det samme som at sige: ”To er altid identisk med et sandsynlighedsfelt, der er sin egen forudsætning”. Af kendte, selvmotiverede sand- synlighedsfelter kender vi kun ”ingenting” og ”sprog”. Men netop fordi der findes to af denne type sandsynlighedsfelter, peger disse forekomster på en sandsynlighed for sandsynlighedsfeltet som værensgrund, hvis statistiske værdi er positionelt re- lativeret og således, rent fysisk-matematisk, må konstateres uendelig høj i forhold til blot et kendt, ikke-relativeret sandsynlighedsfelt af denne type. Det er igennem vores forståelse af ethvert erfaringsfænomen som værende enten et selvmotiveret

sandsynlighedsfelt eller et udtryk for et sådant, at en egentlig værensanalyse og handlingsstrategi for væren i sandsynlighedsfelter, at subjektet som menneskehed kan realiseres.

§ 66

Vi har bevist, at enhver relationel to-hed, herunder subjekt-objektrelationen, altid og med absolut sikkerhed degenererer til ikke-realiseret sandsynlighed i et tilsvarende sandsynlighedsfelt.

§ 67

Jeg er ikke, altså er jeg.

Dette er menneskehedens motto.

De første ligningsudkast

Ligningen for forandringserfaring (2)

Ingenting er energi forstået som forandring

Sandsynlighed er **ingenting**. Det sandsynlige er ikke. **Ingenting** er sandsynligheden for **ingenting**. Derfor kan **ingenting** ikke forekomme. **Noget**, der forandrer sig, kan ikke være sig selv. **Noget** er **ingenting** uden at være det. Når **noget** forandrer sig, forandrer **alting** sig. **Alting** kan ikke forandre sig. **Alting** er der allerede. **Alting** er **ingenting** uden at være det. **Noget** og **alting** er forandring. Forandring er **ingenting**. Som forandring (**noget** og **alting**) kan **ingenting** være sandsynligheden for **ingenting**. Forandring er **energi**. Forandring er **ingenting**. **Energi(E)** er identisk med **ingenting({})**:

$$E = \{ \}$$

For at være **ingenting** som sandsynlighed for **ingenting**, må **ingenting** med nødvendighed være **noget**, som igen er et **alting**, som ikke kan være, og som derfor er **ingenting**. **Ingenting** er forholdet imellem en variabel, **noget(x)**, og en konstant, **alting(∞)**:

$$\{ \} = \frac{x}{\infty}$$

Forandring er en funktion af **ingenting**. Forandring er et forhold imellem **noget** og **alting**. **Energi** kan derfor udtrykkes som *ethvert forhold imellem noget og alting, hvor noget er tilskrevet en bestemt værdi*, hvilket er tilfældet, når noget er ingenting:

$$\frac{\{ \}}{\infty} = E$$

Ingenting er **energi** forstået som forandring, hvor forandring er det *ustabile alting*, der følger af **ingenting** som **noget**.

Opsummering:

Ingenting er en sandsynlighed. **Ingenting** kan ikke være sig selv. Forandring er et **noget**, der ikke er sig selv. Som sådan er forandring **ingenting**, der ikke er sig selv. **Noget** kan ikke være sig selv. Et **noget**, der er sig selv, er et **alting**. **Alting** kan ikke forandre sig og er som sådan identisk med et **ingenting**, der ikke er sandsynlighed. Forholdet imellem **noget** og **alting** udtrykker **ingenting**, forstået således, at noget altid er **alting**

uden at kunne være det og derfor med nødvendighed må forandre sig. **Noget** er således både **ingenting** og **alting** som sandsynlighed uden at være hverken det ene eller det andet. **Noget** er alene udtryk for den **energi**, der er indeholdt i det, som er, men som ikke kan være sig selv, **ingenting (alting)**, og som følgelig kan erfares som forandring. Det, der i forandringserfaringen identificeres som **energi**, er erfaringen af forandring og findes således overalt i rumtid. Energi er **ingenting** som sandsynlighed.

Ligningen for forandringserfaring (1)

Ingenting er lig med sandsynlighed.

Ingenting kan ikke være sandsynligheden for sig selv og omvendt.

For at kunne være både ingenting og sandsynlighed, skal ingenting være noget, der ikke er sig selv og sandsynlighed noget, der ikke er sandsynlighed.

Forandring er det, der er et noget, som ikke er sig selv. Det, som ikke er sig selv, er ikke.

For at forandring kan erfares som noget frem for som noget, der ikke er sig selv (ingenting), skal noget erfares som alting. Alting er sig selv som erfaring.

Alting er ikke sandsynlighed.

Erfaringen af forandring er erfaringen af ingenting (noget der ikke er sig selv) og sandsynlighed (alting er ikke sandsynlighed og derfor sandsynlighed som ingenting) i den eneste kendte form (forandringserfaring), der tillader ingenting at være lig med sandsynlighed.

Menneskehedens univers kan som sådan udtrykkes med en ligning,

$$\begin{array}{ccc} \textbf{Ingenting} & \neq & \textbf{Sandsynlighed} \\ \updownarrow & & \updownarrow \\ \textbf{Noget} & = & \textbf{Alting} \end{array}$$

der gør ingenting og sandsynlighed lig med hinanden som forandringserfaring.

Formen for det flydendes og det fastes kollision

Mennesket har koloniseret forestillingen om alting med erfaringen af det særlige størrelsesforhold, i hvilket netop dette menneske lader sig erfare som det erfarende. Det er denne ekstreme fordomsfuldhed over for ethvert andet størrelsesforhold end netop dette, der således bragtes irreversibelt til ophør.

Alting står i vejen for sig selv. Alting kan ikke forandre sig. Det, som ikke forandrer sig, kan ikke erfare sig selv. Det er ikke. Jeg er. Vi er. Universet er. Der er noget. Altså er alting. Noget er erfaringen af forandring. Heraf udledes, at erfaringen af forandring er erfaringen af ingenting. Alting kan ikke forandre sig. Forandring kan siges at være et noget, som ikke er sig selv, altså ingenting. Et noget, som ikke er sig selv, altså ingenting, står uden for alting. Forandring er et sådant noget. Forandring er den eneste mulige måde, hvorpå alting kan erfare sig selv uden at opløses i selve erfaringen og derved bortfalde som erfaringsmulighed overhovedet. Erfaringen af forandring er således altings nødvendige erfaring af sig selv som et værende. Det er altings betingelse og er implicit. Forandringserfaringens form har ingen specifikationer. At være menneske er en sådan form. Mennesket er et noget, ingenting, der kan erfare alting, det uforanderlige, som sig selv uden at overskride altings ligevægt som defineret af uforanderlighed. I dette noget erfares det uforanderlige som foranderligt og får det konkrete udtryk. Mennesket er et eksempel på en form, hvor forandring erfares som noget konkret. Mennesket er et eksempel på en form, for hvilken det gælder, at i den kolliderer det flydende og det faste uden at producere eller tabe energi. Om mennesket kan det derfor siges, at i det kolliderer det flydende og det faste, og at kollisionen som overgange og forfald er stabil, og at al videnskab, som en følge af menneskets status som dette, som sit sandhedskrav har, at den også skal være en besvarelse af spørgsmålet: Hvordan er det muligt at erfare forandring som noget fast?